

SESTUPUJE Z NEBES

VSTUPNÍ SLOVA

Hospodine, projevoval jsi své zemi prízem, údel Jákobuv jsi změnil. Snímal jsi ze svého lidu nepravosti, prikrýval jsi všechny jeho hříchy. Ukaž nám, Hospodine, své milosrdenství, udel nám svou spásu! Ano, jeho spása je blízko tem, kdo se ho bojí, v naší zemi bude prebývat sláva. (Ž 85,2-3.8.10) Amen

PÍSEN c. 85 Vždy, Pane, dobře svým jsi činíval

MODLITBA

Pane Bože, vzdáváme ti cest a chválu, protože s tvým jménem jsou spojeny všechny dobré věci: tvé dobré stvoření; zasahování do behu sveta, které mu vrací rovnováhu, z níž ho svým hříchem vychylujeme; i zaslíbená spása, která ve finále věku potvrdí, že vtobe není jenom počátek, ale i slavné završení všeho bytí. Dekujeme ti, že nás nenecháváš na pospas sobe samým, naší mabmyslnosti ani naší pýše. Burcuješ nás, abychom na sebe vzali odpovědnost za svůj život, vzápětí k nám však milostive pristupuješ a pomáháš nám jeho tíhu nést. Ve svém Synu jsi jí vzal na sebe tolik, že každý, koho tato tíha srazí na kolena, může povstat. Kristova moc je tvou mocí sestupující z nebes a vstupující mezi nás. Kdekoli se s tvým Synem setkáváme, tam se nám zjevuje velebnost Páne, dobrota se potkává s vírou a spravedlnost s pokojem si dávají políbení. Tak vypadal svet, do nehož jsi nás postavil. Toto je ráj, o nějž jsme se připravili svou adamovskou vzpourou. Tento ráj pred námi v Kristu opet otvíráš. Toužíme do nej vstoupit. Amen

CTENÍ PÍSMÁ SVATÉHO

Z Knihy proroka Izajáše vyslechnete oddíl zapsaný ve 40. kapitole, ve verších 1. až 8.:

Potešte, potešte muj lidu, praví váš Buh. Mluvte k srdci Jeruzaléma, provolejte k nemu...

PÍSEN c. 267 Rosu dejte, ó nebesa

KÁZÁNÍ

Text kázání je zapsaný u evangelisty Lukáše v kapitole 3., od verše 1. až do 14.:

V patnáctém roce vlády císaře Tiberia, když Pontius Pilát spravoval Judsko a v Galileji...

Milí bratři a sestry, v **Janovi, synu Zachariášovu**, k Izraeli poprvé od dob Malachiášových opět promluvil prorok. Pet set let poučovali potomky Abrahamovy jen farizeové a zákoníci. Jan Krtitel svým kázáním zemi znovu vrátil dobu Ducha: **Připravte cestu Páne, vyrovnejte mu stezky!** Buh sestupuje z nebes a přichází za člověkem. Činí tak se vším rizikem, které toto pocínání obnáší. Opouští bezpečí své nedotknutelnosti a jde do prostředí, v němž se nemůže odvolat na svou imunitu. Svet, jehož je člověk součástí, se mu totiž vzeprel. Bez Boha však hyne. Jan, po vzoru starozákonních proroků, obrací ve svém kázání pozornost současníku k zachranujícímu Božímu jednání: **Každý tvor uzří spasení Boží!** Toto sdelení prece nemůže nikoho nechat lhostejným. Bez Boží intervence by žádný tvor **spasení Boží** neuzrel. Bez ní by na všechny dolehl pouze Boží soud – sekera a ohen. Jan káže a krtí proto, aby se tento katastrofický scénár nenaplnil. Ještě je čas, ještě můžete přijmout Boha nikoli jako Soudce, ale jako Spasitele!

Když evangelista Lukáš cituje slova proroka Izajáše, učiní dva významové posuny. **Cesta a stezky**, po nichž Pán přijde, už nemají být budovány pouze na poušti a vpustine. Tam mely význam, když se tudy Judští vraceli z babylónského zajetí. V Lukášově aktualizaci mají být budovány tyto komunikační spojnice všude, kde žijí lidé. Druhý

významový posun spočívá vtom, že se Krtitel na rozdíl od Izaře neobrací na nebeské zástupy, nýbrž na lidi zmasa a kostí. Ti mají připravovat **cestu Páne** a vyrovnat mu **stezky**. Ne proto, aby mohl Spasitel přijít, ale protože už přichází. To je nesmírně důležité rozpoznání. Boží příchod do tohoto světa není podmíněn naším jednáním. Kvůli sobě samým bychom však vuci jeho příchodu měli zaujmout jasný postoj. V zásadě je možný dvojí. Bud toho, kdo nese pravdu a lásku, spravedlnost a milosrdenství, uvítáme palmovými ratolestmi, nebo mu budeme házet klacky pod nohy. Tento náš postoj se pak stane klíčovým svedectvím, podle něhož budeme souzeni. Prozrazuje totiž, na cí strane je naše srdce.

Vzhledem ktem, kteří se chteli pojistit formálností, si Krtitel servítky nebral: **Plemeno zmijí, kdo vám ukázal, že můžete utéci před nastávajícím hnevem?** Spásná víra je taková, která usiluje o život ve shode s Boží vůlí. Obrady a rituály, které tento náboj postrádají, spásnou moc nemají. Zbožnost, která nás nedovede k otázce: **co jen máme delat**, je marným balastem. Skutečná víra cloveka vždycky staví na cestu, po níž do světa přichází Buh. A pudí ho, aby mu vycházel vstříc a usiloval se s ním v pokore a vdecnosti setkat. K takovému pocínání je ovšem treba hluboké vnitřní promeny. Kde jí není, mužeme být pokrteni treba vJordánu a stále zustávat plemenem zmijím. A zmijí plemeno pred Božím hnevem neutece. Pýcha, vypocítavost a pokrytectví jsou temi nejhlubšími **propastmi**, které mají být **zasypány**, a nejvyššími **pahorky**, které mají být **srovnány**. Spýchou, vypocítavostí a pokrytectvím nelze nést dobré ovoce. **A každý strom, který nenese dobré ovoce, bude vytat a hozen do ohne**. Nezabrání tomu ani koreny zapuštěné v Abrahamovi.

Kdo slyší **hlas volajícího na poušti** a ciní pod jeho dojmem **pokání**, ten nese **dobré ovoce**. Procesy, odehrávající se v lidském nitru, se vždycky zviditelní. Ty vyvolané špatnými myšlenkami i ty pocházející z čistého srdce. Kde víra nenese **dobré ovoce**, tam není! Tam je jen snaha otevřít si nejakým trikem zadní vrátka. **Dobré ovoce** je dukazem existence víry. Krest víru posiluje. V tom tkví jeho smysl. Krest bez víry je jako láhev bez vody. Žízen nezažene, na poušti nezachrání. Ježíše vyvedl Duch vzápetí po jeho krtu na poušt, aby byl pokoušen od dábla. Ježíš vteto zkoušce obstál, protože jeho láhev

nebyla prázdná. Křest není jen hmatatelným znamením Boží lásky. Je i lidským výrazem hlubokého pritakání k tomu, který do tohoto světa přináší pravdu a lásku, spravedlnost a milosrdenství. Kde tato poloha v našem křtu chybí, tam jsme svůj křestní slib ještě nedopověděli. Bůh se nedá dobehnout náboženskými gesty. Gesta mají význam pro nás. Hospodin hledí k srdci. A ty, kteří ho mají naplnené pokřiveností, neúprosně odhaluje.

Vedle hluboce spásného dení se u Jordánu setkáváme i s naprostým náboženským kýcem. Ale taková je realita církve. Tehdy i dnes. Jeden z víry žije, druhý chce ze zbožnosti těžit. Lidé, kteří se v onom **pokolení zmijím** poznali, se vůči Janově kritice uražene ohrazují: **Náš otec je Abraham!** Tím je receno: “Mužes si, Jane, vykládat, co chceš. My máme své jisté, my jsme nositeli zaslíbení, my jsme Abrahamovými dětmi. Jsme lidem vyvoleným a zvláštním.” Ale Křtitel ví víc nežli oni. Ví, že **Bůh může Abrahamovi stvořit děti** i z kamení, tedy z těch, kteří se zdají být pro cokoli vznešeného zcela nevhodní a nepoužitelní. To je studená sprcha pro všechny, kteří se opájejí pocitem své důležitosti a nezastupitelnosti. Svých předků má právo dovolávat se jen ten, kdo setrvává v jejich tradicích a smluvních garancích se může domáhat jen ten, kdo smlouvu neporušil. Zbožnou pýchou cesta dál nevede: **Sekera už je na kmeni stromu** a všude kolem je mnoho kamení připraveného k proměně! Bez **dobrého ovoce** to prostě nejde. Takový strom nemá v sadu co dělat.

Jde-li o spasení, je třeba říkat i nepříjemné věci. A zástupy to ve svém celku posleze berou. Neosopí se na Jana jako na nepřítele, ale ptají se: **Co jen máme dělat?** Křtitelova odpověď je jasná: Přistupujte k druhým sláskou! **Kdo má dvoje oblečení, dej tomu, kdo nemá žádné, kdo má co k jídlu, udelej také tak.** Meji oči i srdce stále otevřené, nebud bezohledný ani lhostejný. Jan – a stejně to platí i o Ježíši – si nepředsevzal změnit strukturu tehdejší společnosti. Celníci nemají přestat vybírat dane a vojáci nemají odhodit své zbraně. První jen nemají vymáhat **více, než mají nařídáno**, druhí nemají **nikomu cinit násilí, nikoho vydírat**, mají se **spokojit se svým žoldem**. Jan si pod “ovocem pokání” nepředstavuje nějaký “nadstandard”. Chce, abychom prostě netlačili na lidi víc, než je z titulu naší společenské funkce nutné, abychom nezneužívali své prevahy, nehojili si na

druhých svůj mindrák, chovali se ke všem cestne a respektovali jejich důstojnost.

Prumety víry do konkrétních mezilidských vztahu současnou církev příliš nezajímají. Dnešní křesťanstvo je mnohem spíš zaujato budováním “dokonalých struktur”. Realita je pak taková, že nemáme ani dokonalé struktury, ani etického člověka. Výzva k **přípravě cesty Páne** je výzvou k usilování o etický život i v nedokonalých strukturách. I v takových, které nás drtí. Pokání je třeba činit, kdykoli máme vůči životu manko, ne teprve tehdy, když se změny poměrů. Dokonalé struktury – Janovými slovy, **spasení Boží** – jsou plodem nasazení lidí reagujících na Boží hlas. Jana stálo to nasazení hlavu! Pokud by však čekal na příznivější poměry, kdo by k nim lidstvu připravoval cestu? Kdo by volal, vybízel, varoval a šel příkladem? Kdo by nalil čistého vína zástupům, povedl jasné slovo celníkům a vojákům? I v nedokonalých strukturách je třeba usilovat být etickým člověkem - tedy nést ovoce pokání. To je totiž jediný způsob, jak lze **připravovat cestu Páne** a ovlivnit tak, zda knám Bůh přijde jako Soudce, nebo jako Spasitel. Amen

MODLITBA

Pane Ježíši Kriste, chceme vzít Křtitelovu výzvu vážně a připravovat ti cestu. Prosíme, vstup do našich srdcí, vyžen z nich všechno zlé a napln je svou spásnou přítomností. Ve křtu nás povoláváš k životu. Chceme nést každý den ovoce, které je ti milé, příjemné, které sytí a proměňuje tento svět. Amen

PÍSEŇ c. 277 Noc ke konci se kloní

SBOROVÁ OHLÁŠENÍ

PRÍMLUVNÁ MODLITBA

Pane Ježíši Kriste, prosíme za lidi, kteří jsou obklopeni tolika propastmi a pahorky, že se k nim tvé evangelium nedostane.

Zneklidňuje nás, jak blízko nás tito lidé žijí. Casto jsou to naše děti, vnoučata či životní partneri. Dávej nám sílu zasypávat, srovnávat a napravit, co jim brání v setkání s tebou, aby i oni uzreli spasení Boží a mohli se z něho radovat. Prosíme o to, aby naše víra nikdy neztratila punc opravdovosti a nepřestala nést dobré ovoce. Udržuj v naší mysli zdravou rovnováhu mezi pocitem bezpečí, který dává tvé vyvolení, a konstruktivním neklidem, který probouzí vědomí tvého poverení. Otče náš ... Amen

POSLÁNÍ

Co je platné, moji bratři, když někdo říká, že má víru, ale přitom nemá skutky? Muže ho snad ta víra spasit? Kdyby některý bratr nebo sestra byli bez šatu a neměli jídlo ani na den, a někdo z vás by jim řekl: „Budte s Bohem – at vám není zima a nemáte hlad“, ale nedali byste jim, co potřebují pro své tělo, co by to bylo platné? Stejně tak i víra, není-li spojena se skutky, je sama o sobě mrtvá. (Jk 2,14-17)

POŽEHNÁNÍ

Toto praví Hospodin, vykupitel Izraele, jeho Svatý, tomu, který je v opovržení, jehož má kdejaký pronárod v ohavnosti, služebníku vládci: „Spatří te králové a povstanou a velmožové se skloní, kvůli Hospodinu, který je verný, kvůli Svatému Izraele, který te vyvolil.“ Amen

PÍSEN c. 651 Dávno je to

Z CEHO SE RADOVAT?

VSTUPNÍ SLOVA

Ve jménu Boha Otce i Syna i Ducha svatého. Apoštol nás, bratři a sestry, zdraví slovy:

*Milost vám a pokoj od Boha Otce našeho a Pána Ježíše Krista.
Zpívejte Hospodinu píseň novou, zpívej Hospodinu, celá zeme.
Zpívejte Hospodinu, dobrorecte jeho jménu, zvestujte den ze
dne jeho spásu. (Ž 96,1-2) Haleluja!*

PÍSEŇ c. 98 Zpívejte Pánu nové písně

MODLITBA

Svatý Bože, všechno vyšlo z tvých stворitelských rukou: hluboký vesmír, v něm i naše Zeme s krásnou přírodou, také i zvířata a posléze i my lidé. Ale jenom my lidé můžeme, jako jediní ve tvém tvorstvu, tebe vedome oslavovat slovy, zpevem písní i celým svým životem. Ty však dobře víš, že tak často neciníme. Znáš naše vyprahlá srdce, jak málo je v nich radosti a až příliš mnoho smutku a beznadeje. Casto si na neco stežujeme a hlasite dáváme najevo svou nespokojenost. Ale to pak vubec neoslavujeme tvé svaté jméno, a jak bychom mohli pak mohli přivést ktobe druhé lidi! Prosíme, Pane, zbavuj nás našeho strachu i všelijakých těžkých bremen, která vlecame ve svých životech. Vždyť ty jsi ve svém Synu cloveka už osvobodil z neblahých závislostí, které nás i dnes zotrocuji. Dekujeme ti za svobodu. Každý ji může přijmout, když Ježíš, tvuj Syn, se obetoval za všechny lidi. On nehledel na sebe. Nikdy však nezapomnel na cloveka. Prijal od nás lidí zlé, aby nám dal dobré. Odpouští nám naše provinění, umožňuje nám žít docela jinak, nove pod dobrou Boží vládou.

Duchu svatý, skryte se dotýkáš našich srdcí. Umožni nám i dnes, abychom chteli a mohli přijmout tvé Slovo. Ucin to, abychom

z dnešních bohoslužeb odcházeli do svých domovů osvobození, protože jsme našli odpocinutí, kterého se nám nedostává. Amen

CTENÍ PÍSMY SVATÉHO

Ctení Písma svatého je zapsáno v žalmu 98. a v Matoušově podání evangelia v kapitole 11. od verše 25. do 30:

Zpívejte Hospodinu píseň novou

V ten čas řekl Ježíš: „Velebím te, Otče, Pane nebes i zeme...“

PÍSEŇ c. 161 Tebe, Bože, chválíme

KÁZÁNÍ

Biblickým textem dnešního kázání jsou slova ze žalmu 98., verš 1. až 3.:

Zpívejte Hospodinu píseň novou...

Milí bratři a sestry, *zpívejte Hospodinu píseň novou!* Žalmista myslí *na radostnou píseň*, ne na ty naše smutné a tak casté *blues*, v nichž toužíme vyzpívat všechny své bolesti a nářky. *Nová píseň je píseň těch*, kteří se radují z toho, že Bůh, v něhož víme, nečekaně mění neutešené poměry. Staré věci přestávají a nové se začínají. Také Boží lid vyhlížel, v každé době hledel kupředu k zachranujícím činům svého Boha Hospodina. Jejich pohled směřoval až do vzdálené budoucnosti, k zaslíbenému příchodu Mesiáše. Až on přijde, dá všechny neblahé věci našeho světa do pořádku, aby už nebyl žádný důvod ke smutným písním. Nová píseň je píseň oslavující nečekanou Boží záchranu. Když přišel na svět Mesiáš, Ježíš Kristus, máme i my důvod k radostným písním víc než kdykoliv dříve: *Hospodinova záchrana se v Ježíši Kristu netýká už jen Izraelských, nýbrž i těch cizích*; ano i nás, kteří jsme k vyvolenému Izraeli nepatřili. A tak se dnes můžeme dvojnásobně radovat a zpívat Hospodinu novou píseň o záchraně celého Božího stvoření. V Ježíši Kristu jsou již požehnány, jak bylo slíbeno Abrahamovi, všechny končiny země. Nikdo není

nikdy opuštěn, nikdo už není sám. Každému cloveku je blízko Hospodin. Je blízky všude, i tam, kde o jeho blízkosti lidé nevedí nebo o ni pochybují: byl jiste přítomen i v Osvetimi, v gulazích i v Jáchymove, kde tak ohyzdne triumfovalo démonské zlo. Hospodin je všude tam, kde lidé trpí. Žádné zlo nemůže jeho přítomnost anulovat a zakrýt.

Proto navzdory všemu zlému a smutnému zpíváme i dnes *novou písen radosti*. Jisteže nemusíme, ale můžeme; není to rozkaz. Na rozkaz se zpívat nedá, ani na ten biblický, který jsme dnes vyslechli. To jenom na vojne se muselo *zpívat na rozkaz*, když velitel při pochodu najednou zavelel: *zpívat!* Ale život, to naštestí není vojna, aby se v něm muselo posbuchar na slovo. Je tu však ještě jeden zádrhel. Co delat, *když se nám do radostného zpevu vubec nechce?* Ve svete, v němž žijeme, není casto do zpevu, spíše do pláce. Je vnem prece tolik zla a nespravedlnosti. Jiste, radostne může zpívat jen ten, kdo má k radosti duvod. Zpev prozradí to, co je skryto v našem srdci.

Avšak prece jenom *najdeme na svete i dnes místo, kde se dá radostne zpívat*. Tím místem je svatba. Tam je skutečne pádný duvod k radosti. Jak by ne, když se muž se ženou našli. Navzdory naší lidské nestálosti mají dnes odvahu nežít už jen jako přítel a přítelkyne. Vstupují odhodlane *do manželství, protože* chtějí spolecne projít cestou svého života.

V tom našem žalmu je prozrazen duvod ke zpevu a k radosti. „Hospodin dal poznat svou spásu, zvítězil svou pravicí, svou svatou paží. Proto: zpívejte Hospodinu písen novou, nebot ucinil podivuhodné veci.“

Hospodin dal poznat lidem *svou pomoc a záchranu*. Ucinil *podivuhodné veci, a když podivuhodné, tedy zázracné*. Stalo se prece to, co nikdo necekal. Izraelští otroci mohli vyjít zegyptské poroby na svobodu. Jiste to mohla být jenom šťastná shoda dejinných okolností, ale verící clovek tu spatruje div a zázrak. A právě takhle pracuje náš Buh. Nekdo rekne: mel jsem to ale kliku, že jsem se nakonec dostal ze svých problému. Ale ona to nemusela být klika ani slepá náhoda, mohl to být div, i když si to leckdo neprizná. I dnešek tak můžeme prožívat. Jsme na bohoslužbách. V našem národe to už není běžné a

obvyklé. Prožíváme div, že aspon tu hodinu si prestáváme na neco stežovat a můžeme s bratry a sestrami radostne oslavovat Pána Boha!

Žalmista má na mysli *podivuhodné Boží jednání*, které mu vůbec nepripadá náhodné. Nachází stále spoustu nových a nových *duvodu, proč zpívat nové písně radosti*. Ví to a je o tom přesvědčen, že Hospodin *je milosrdný a verný*. Boží láska a jeho vernost k nám z nás činí podivné lidi, nenapravitelné optimisty. Nejsme tak naivní, že bychom žili v iluzi o sobě. Víme prece dobre, že bez víry v Boha by nám do zpevu nebylo.

A tak žalmista nakonec k radostnému hlaholu *privolává i celý svet: přírodu, zemi, more i hory*. Celým kosmem at zní haleluja, chvalte Pána a Stvoritele všeho a všech. Všechno stvorení má dobrý duvod zpívat Hospodinu. Vždyt on je dobrý a verný. At z celého sveta zní Hospodinu písen nová.

Zkusme si *na chvíli porovnat Pána Boha a nás lidi*, kteří máme být jeho obrazem. Náš Buh jedná *diametrálně jin ak než my lidé*. *My se stále necím chlubíme*, casto tím, ceho jsme dosáhli, aby nás druzí chválili a oslavovali. Náš Buh se chlubí tím, co udelal a stále delá pro nás. Na sebe nemyslí. Nemyslel na sebe ani v tu kritickou chvíli, kdy jeho Syn zemrel za nás na kříži. Prijal od nás zlé a nám dal dobré: odpuštění hříchu a vin, možnost vstoupit pod jeho dobrou vládu, která se už dnes stává skutečností. Smíme ji prožívat, když na neho spoléháme, když mu duverujeme a v neho doufáme.

A nakonec to, co je v tomto svete naprosto nové: Boží pomoc a záchrana není jen pro ty, kteří v Boha již uverili a kteří jsou jeho. „Na své milosrdenství se rozpomenul, na svou vernost domu Izraele, ale jeho spásu spatrily všechny dálavy zeme.“ Jeho záchranu mohou spatrit i ti, kteří Boha Izraele neznali. Hospodin skutečne není omezen jenom na kruh tech, kteří ho znají a chtějí v neho verit, at jde o Izrael nebo krestany. Je vždycky potešující, když se mezi lidmi opet zacíná objevovat větší touha po dobru, pravde, lásce a spravedlnosti. Tak vlastne tito lidé, i když Boha neznají, touží po tom, co činí dobrý Buh, v nehož veríme. Dá se říct, že tito lidé už skryte, nevedomky sympatizují s tím, který je dobrý, když touží po dobru, právu a spravedlnosti. Tato skytá touha po záchrane a zmene může vést ke hledání toho, kdo to zarucí, kdo bude hoden duvery, protože nezklame

a je pro každého jedinečně otevřený. Energicky borí všechny naše hradby a ploty, které si mezi sebou tak často stavíme.

Jsme rádi, že jsme v Ježíši Kristu poznali pravou tvář našeho Boha. Pravou, protože naprosto jinou, než jakou jsme schopni si představit. Rádi můžeme vzkázat světu, že náš Bůh zve k sobě všechny lidi, verící i neverící, radostné i smutné, úspěšné i neúspěšné, spokojené i ty, kteří v životě ztroskotali, chudé i bohaté. Všem říká: Pojďte ke mně vy, kteří se namáháte a klesáte pod mnohými břemeny, já vám dám odpocínutí. Jsem tichý a pokorného srdce. Nikdy mi nešlo a nepujde o můj prospěch. Jsem jiný než vy lidé. Netlačím se dopředu, na ulicích světa není slyšet můj hlas. Mé srdce je pokorné, protože skutečná láska je vždycky pokorná, bere totiž na druhého ohled. Trpělivě čeká, až bude přijata. Amen

MODLITBA

Pane náš, děkujeme ti za tvou lásku, která je bezbranná a nevnučuje se. Ale právě v ní je odpocínutí pro každého znás. Bez jednoho to však nejde. Bez poznání, že si sami nepomůžeme. Dej, abychom to uznali a byli připraveni uzrít spásu našeho Boha. Amen

PÍSEŇ 164 Pane, tys mne zkusil

SBOROVÁ OHLÁŠENÍ

PRÍMLUVNÁ MODLITBA

Pane náš Ježíši Kriste, oslavujeme te za to, že nepřestáváš posílat Ducha svatého těm, kteří na tebe očekávají. Otevři naše oči, abychom ve víře viděli, jak svým Duchem i v tom dnešním světě působíš. Přiznávej se ke všem shromážděním tvého lidu, která se po celém světě scházejí. Povzbuzuj ta, která jsou malá a nepatrná, aby i ona byla radostná. Vzbuzuj u všech lidí víru, rozmnožuj lásku, potešuj zarmoucené, pozdvihuj zoufalé.

Prosíme za ty, kteří jsou *životem zklamáni*, protože nenašli člověka, který by je měl rád .Dej, aby se mohli setkat s temi, kteří by jim dosvědčili tvou lásku, vernost a spolehlivost, aby i jejich život mohl dostat jiný smysl, aby znovu mohli mít nádeji pro budoucnost.

Prosíme za ty, kteří spravují naši společnost, aby nemysleli jen sami na sebe, ale hlavně na ty, kteří jim dali svou důvěru. Dej, aby se dobré věci prosadily, aby těch krásných věcí bylo v naší společnosti víc a více.

Prosíme za ty, kteří jsou nemocní, aby se s pomocí dobrých lékařů a zdravotních sester mohli uzdravit. Prosíme za naše děti a mládež, aby se dovedeli, co je dobré a co zlé, a tomu zlému se mohli vyhnout. Pane, držíš svou mocí celý svět, aby neupadl do chaosu a zkázy. Proto v tobě máme nádeji, že zlo nakonec nezvítězí. Společně k tobě voláme slovy, kterými jsi nás učil volat knašemu nebeskému Otci. Otče náš... Amen

POSLÁNÍ

Ve všem se prokazujeme jako Boží služebníci, v mnohé vytrvalosti, v souženích, tísní, úzkostech, pod ranami, v žalářích, nepokojích, vycerpanosti, v bezesných nocích, v hladovění; prokazujeme se bezúhonností, poznáním, trpělivostí, dobrotivostí, Duchem svatým, nepředstíranou láskou, slovem pravdy, mocí Boží. Jsme vyzbrojeni spravedlností k útoku i k obraně, procházíme slávou i pohanou, zlou i dobrou pověstí; mají nás za svudce, a přece mluvíme pravdu; jsme neznámí, a přece o nás všichni vedí; umíráme – a hle jsme naživu; jsme týráni, a přece nejsme vydáni smrti; máme proč se rmoutit, a přece se stále radujeme; jsme chudí a přece mnohé obohacujeme; nic nemáme, a přece nám patří vše. (2 K 6,1-10)

POŽEHNÁNÍ

*Hospodin strážce tvuj, Hospodin zastínění tvé tobe po pravici.
Nebude ti škodit slunce ve dne ani měsíc v noci. Hospodin te
bude chránit ode všeho zlého, bude chránit tvou duši.
Hospodin te bude chránit od tohoto času až na veky. Amen*

PÍSEN c. 610 Kéž bychom to umeli

S PÁNEM NA CESTE

postní

VSTUPNÍ SLOVA

Milost vám a pokoj od Boha Otce našeho i Pána Ježíše Krista, který sám sebe vydal za naše hříchy, aby nás vysvobodil z nejššího zlého věku podle vůle našeho Boha a Otce.

Kdo v úkrytu Nejvyššího bydlí, precká noc ve stínu Všemocného. Ríkám o Hospodinu: „Mé útocište, má pevná tvrz je muj Buh, v nějž doufám.“ (Ž 91,1n) Amen

PÍSEN c. 91 Kdo ochrany Nejvyššího (1-2; 5-6)

MODLITBA

Smiluj se nad námi, Bože, pro milosrdenství svoje zahlad naše nevěrosti, pro Ježíše Krista, tvého Syna a našeho bratra, smývej naše provinění. Ve chvíli ticha otevíráme svá srdce lítosti a tvému odpuštění předkládáme ta mnohá pokušení, v nichž jsme neobstáli, i naše slabosti.

Vysvobozuj nás, Bože náš, z osidel, do nichž jsme upadli, tvá věrost at je nám útocištěm i úkrytem. Tys, Bože náš, prohlásil: Odpustím jim jejich nevěrost a jejich hřích už nebudu připomínat.

Děkujeme za to, že nám takto prokazuješ svou spásu. Ty odpovídáš na naše volání a tem, kdo jsou ti oddáni, se stáváš pevnou oporou. Chválíme te za tvé odpuštění, pro něj smíme k tobě přistupovat. V mnoha situacích zůstáváš tím posledním, kdo se nás nezrekl. Jsi s námi, takže nikdy nemusíme být sami. Přicházíš a pozvedáš. Nabízíš pomocnou ruku, která podrží.

Dej, at se te nikdy nepustíme. At se te držíme stejně tak pevně, jako ty držíš nás. At nalézáme odvahu vracet se k tvé milosti, at se s důvěrou dokážeme k tobě obracet o pomoc, jež nezklame. At

nezapomínáme dekovat, vždyt tobe patří sláva a dobrorečení nyní i na
veky. Amen

CTENÍ PÍSMATA SVATÉHO

Poslyšme z Evangelia podle Matouše začátek čtvrté kapitoly,
verše 1. až 11.:

*Tedy byl Ježíš Duchem vyveden na poušť, aby byl pokoušen
od ďábla. Postil se...*

PÍSEŇ c. 629 Muže být, že padne vše

KÁZÁNÍ

Základem kázání, společně s již cteným příběhem z Matoušova
evangelia, nám bude oddílek z listu Židům, z kapitoly 4., verše 14. až
16.:

*Protože máme mocného velekněze, který vystoupil až před Boží
tvář...*

Máme, sestry a bratři, mocného velekněze, který vystoupil až
před Boží tvář, Ježíše, Božího Syna. Máme tam nahore svého člověka,
můžeme říci. Možná to není tak vznošený obraz jako slova o veleknězi,
zato našemu životu mnohem bližší. Víme, jak může být dobré mít
někde ve vysokém postavení svého známého. Jeho slovo mnohé
zmuže, může doporučit, je dobře informován a mnoho důležitého se od
něj můžeme dozvedet. A my, sestry a bratři, máme takového svého
člověka, Ježíše, před Boží tvář. Jeden znáš, který nás předchází a
zatím zastupuje u trůnu milosti.

On vstoupil až před Boží tvář, aneb jak doslovněji prekládají
Bratři: „prošel nebesy“. To, jistě chápeme, není jen tak. Tady začíná
oblast jistého tajemství. Způsob, jak projít nebesy, návod k takovému
výstupu patří k vrcholům různých učeních. Ale tam onoho vrcholu
samého dosáhnou jen někteří zasvěcení.

A tak, pokud nyní očekáváte přesné popisy tajemných obrad,
návodů na meditativní a mystické cesty vzhůru, predepsané modlitby,

jimiž člověk dosahuje vytržení z pozemskosti do nebeské sféry, budete zklamáni. Jako následovníci Ježíše Krista nic takového po ruce nemáme. Jasně se to stane při pohledu na cestu, po níž k Bohu vystoupil právě Ježíš.

Zakusil na sobe všechna pokušení, ale nedopustil se hríchu. Jeho cesta je cestou člověka. Na první pohled až příliš všední cesta. Život Božího dítěte, který se odvíjí v plné duvěře k Bohu Otci, v poslušnosti jeho vůle, v prosazování pravidel jeho vlády. A to vše na této zemi, v lidském životě, který začal a jednou skončí. Žádné blouzení po nebeských sférách, ale cesta ciste pozemská. Tady je nám nebe, Boží království, nablízku. A Ježíš do něj vstoupil tím svým (v uvozovkách) „obyčejným, prostým“ způsobem.

Zakusil na sobe všechny pokušení jako my, ale nedopustil se hríchu. Právě o tom jsme četli dnes i v evangeliu. O pokušeních. Žádné nadpozemské, mytologické, barvite vylíčené boje s příšerami. Ale při pozorném čtení až všední, každodenní pokušení, snimiž se člověk setkává.

Tak hned to první. Jde o živobytí. Jsi, clovece, Boží dítě? Ano, musíš si ale precí jen život zajistit sám. Abys mel co jíst, tak se snaž. Abys mel kde bydlet. To prece každý musí pochopit, že jsou ty první a nejdůležitější starosti života – jde o přežití. Hned na začátek pokušení takového kalibru. A přitom jsou to naše každodenní starosti. Ježíšova odpověď je však jasná: Sám si člověk život zajistit prostě nemůže. Život je dar. Jsme stvoření – stvoření Božím slovem. Z něj máme život. Dostáváme život od Boha. A ani kdybychom nahromadili všechny zdroje obživy, nebudeme pány nad svým životem. Nikdy nebudeme moci život dát. Proto má smysl žít život v poslušnosti Božího slova, které jediné obživuje. Boží děti se obracejí k Bohu, aby ho slyšeli.

Právě na to hned naváže pokušení druhé. Máš tedy tak silnou duvěru v Boha? Dokaž to! Vždyt tomu, kdo takhle verí, se nemůže jiste nic zlého stát. Duvěra je pojistkou proti všemu zlu a utrpení. Precí by na takhle silne verícího cloveka Pán Buh nedopustil nějaké neštěstí. Klidne si to vyzkoušej a otestuj. Ani tohle tvrzení nedojde Ježíšova souhlasu: Nelze Pánu Bohu diktovat, jak má život vypadat. Nelze mu klást podmínky, za jakých mu budu duverovat. Nelze jej pokoušet

vynucováním si nejakých zázraku, a to dokonca ani ve chvíli, když clovek prochází utrpením. V tom duvera v Boha nespocívá, že by se mi nikdy nemelo nic zlého prihodit. Ale i tím zlým se dá ve víre projít dál na naši lidské pozemské pouti – i bez zázraku.

Takže do tretice, a jak se říká „natvrdo a bez obalu“: Tak na to své spoléhání na Boha zapomen. Odlož to jako neco prebytecného, vždyť ti z toho žádná výhoda nepramení. Naopak ti to zavírá vrátka ke všem tem nepreberným možnostem zneužití moci, kupení bohatství, honby za slávou. Tohle vše ti, clovece, nabízí a umožňuje ten jedinečný okamžik, kdy zapomeneš na Boha, Stvoritele svého. Potřetí Ježíš odporuje. Tady už není o cem diskutovat: „Z cesty, satane!“ Uvolni cestu cloveka k Bohu! Ježíš po ní jde. Jde pred námi.

Zakusil všechna tato pokušení jako my. Pokušení všedního dne, pokušení každodenního života. Ví, v cem žijeme. Ví, scím se potýkáme dnes a denne. Ví, že casto skončíme hned u toho prvního, u svých všedních starostí o život. Dál se casto ani nedostaneme. On se však nad tím nekde nevznáší v bezstarostných výšinách, ví, o cem je rec, sám na sobe si to zakusil. A ukázal, že se dá jít dál. Že se tím vším dá projít v jistote víry.

A pritom dokáže soucítit s námi všemi, kteří jsme vcera neprošli, dnes narážíme a i zítra možná zase podlehneme. Nemávne nad námi rukou jako nad ztracenými případy. Ani se jeho soucit neomezí na pouhé povzdechnutí: „Já to chápu, máte to těžké.“ Jeho soucit, spolu vcítení se, nabízí mnohem víc. Společnou cestu. Pojďte společne se mnou tímhle svetem. Tudy vede ta cesta k Božímu trunu milosti, po naší společné zemi. Cesta nejen pro pár vyvolených, ale pro všechny. Každý muže jít.

Jeden z tech, kdo tuto Ježíšovu výzvu prijal, autor epištoly Židum, jak jsme cetli, napíše: *Pristupme tedy smele k trunu milosti, abychom došli milosrdenství a našli milost a pokoj v pravý cas.* Pojďme tou Ježíšovou cestou, kvuli nemu se *držme toho, co vyznáváme.* Protože on má přístup k informacím a my od nej víme, že takováto cesta je možná a vede k cíli. Držme se svého prostého vyznání, bez spekulací o tom, jak to chodí na onom svete ci v sedmém nebi nebo v mínus čtvrtém pekle. Mužeme jít po všední ceste, která vede tímto svetem, lemována pevnou duverou v Boha a Ježíšovými,

kristovskými způsoby jednání. Toho se držíme, vždyť právě tudy prošel Ježíš.

Podle evangelia to bylo po čtyřiceti dnech příprav - postu. Taky nás čeká čtyřicet dní příprav – postu. Zčalo se ve středu. Zkusme vzít tuto nabídnutou možnost vážně, abychom na konci těch čtyřiceti dnů mohli osvědčit pevnou víru. Abychom se dál vydali na společnou cestu s naším živým Pánem.

Vždyť on je naším člověkem před Boží tváří, který však ve svém soucitu a spoluúčasti nabízí svojí blízkost všem, kdo si jí žádají. Podává pomocnou ruku a nový začátek, novou cestu k Bohu. Cestu po téhle zemi v jeho síle, kterou kvůli nám overil. Cestu pro nás. Amen

MODLITBA

Děkujeme ti, náš Bože, za našeho Pána Ježíše Krista, který před námi jako jeden z nás prošel cestu, která vede k tobě. Děkujeme za to, že jsme byli povoláni k tomu, abychom jej po ní následovali, a tak přišli k tobě. Děkujeme za možnost předstoupit před tvou tvář, ke tvému trunu, k trunu milosti a přijímat od tebe život. Amen

PÍSEŇ c. 324 Pane, ty jsi hoden chvály

SBOROVÁ OHLÁŠENÍ

PRÍMLUVNÁ MODLITBA

Pane náš, Ježíši Kriste, díky tobě smíme přistupovat k nebeskému trunu se svými modlitbami. Tebe prosíme, abys byl také ty sám naším přímluvcem:

Prosíme za tvůj lid, aby se všichni, kdo tobě patří, pevnou vírou a neochvejnou důvěrou tebe přidržovali a tebou se nechali vést v každé chvíli života: i v utrpení, ve chvílích vážného rozhodování, v case bezmoci a bezradnosti.

Primlouváme se za všechny, kdo modlitbou, slovem i cinem pomáhají druhým lidem nést strasti života. At je neustále posiluje tvá láska, at je jejich služba lidská a ohleduplná.

Prosíme za všechny, kdo se trápí pro svá provinění a kdo se tobe vzdalují. Dej jim nalézt odvahu k návratu, ukaž jim své milosrdenství, otevři jim svou náruč.

Primlouváme se za společnost v naší zemi, at se v ní prosazuje spravedlnost a právo, at má svou hodnotu poctivá práce, at vláda a parlament vedou tuto zemi moudre.

Prosíme za všechny zeme sveta, at hledají možnosti pokojného soužití mezi sebou a ty bohatší at nevykoristují chudé. Kéž nikdo nepovažuje druhého cloveka za ménecenného pro jeho národnost, barvu pleti, pohlaví, vysoký ci naopak nízký vek.

Primlouváme se za naši slabost. Posiluj nás. A naši pýchu ponižuj. Dobrému žehnej a špatnému bran. Ucin si nás nástrojem své lásky a svého pokoje.

Ve tvém jménu společne voláme k Bohu: Otce náš...
Amen

POSLÁNÍ

At vás provází slova Božího zaslíbení a jistota, že Buh svá zaslíbení verne plní:

I kdyby ustoupily hory a pohnuly se pahorky, moje milosrdenství od tebe neustoupí a smlouva mého pokoje se nepohne, praví Hospodin, tvuj slitovník. (Iz 54,10)

POŽEHNÁNÍ

Kéž cestou, po níž vás vede Kristus, dojdete milosrdenství a pokoje a nasmerováni Duchem svatým at nalézáte milost a pomoc. K tomu vám žehnej Buh sám Amen

PÍSEN c. 436 Ó požehnej nám, Pane

JEŽÍŠOVA CESTA DO JERUZALÉMA

postní

VSTUPNÍ SLOVA

*Budeš-li mít, Hospodine, na zreteli nepravosti, kdo obstojí,
Panovníku? Ale u tebe je odpuštění, tak vzbuzuješ bázeň.
Skládám naději v Hospodina, duše má vneho naději skládá,
čekám na jeho slovo. (Ž 130, 3-5) Amen*

PÍSEN c. 130 Muj Pane, z hlubin volám

MODLITBA

Chválíme te, Pane, že smíme přijít a žít se ztvého Slova, které obcerstňuje a znovu vede k životu. To Slovo přišlo za námi v tvém Synu, který se stal synem cloveka, abychom se smeli stát tvými detmi.

Prosíme, drž nás u tvého Syna, přes všechnu naši rozptýlenost, nesoustredenost, přes všechny povinnosti a starosti, abychom neztratili z očí a mysli to jedno potřebné.

Bud, prosíme, uprostřed nás při těchto bohoslužbách a naplňuj nás novou silou tvého Ducha. Bud s námi i pak, až vykročíme do týdne, který je před námi. Naplň nás jistotou tvé moci i pomoci. Amen

CTENÍ PÍSMÁ SVATÉHO

Ze starozákonní knihy proroka Izajáše, z 50. kapitoly, poslyšte verše 4. až 11.:

Panovník Hospodin dal mi jazyk ucedníku...

PÍSEN c. 158 Samému Bohu sláva, cest

KÁZÁNÍ

Základ kázání je vynat z Evangelia podle Lukáše, z kapitoly 9., kde od verše 51. do 56. ctíme:

Když se naplnovaly dny, kdy mel být vzat vzhuru...

Když se naplnovaly dny, kdy mel být vzat vzhuru, upjal svou mysl k cestě do Jeruzaléma. Toto je zlom: Ježíš se vydává na cestu do Jeruzaléma. A Jeruzalém leží u kopečku, který se jmenuje Golgota. A na Golgote je popraviště. Cílem Ježíšovy cesty je, že bude vzat vzhuru. Vzát vzhuru, dostat se nahoru, to pro Ježíše neznamená nějakou závažnou, hvězdnou kariéru. Být vzat vzhuru pro něho znamená dostat se do Jeruzaléma a v Jeruzaléme vzhuru na popraviště na Golgote a tam na kříž. To je Ježíšova cesta vzhuru, k Bohu. Nebo při nejmenším její začátek.

Ježíš upnul svou mysl k Jeruzalému. Doslova – upevnil, posílil svůj obličej, svoji tvář k tomuto cíli. To připomíná služebníka Hospodinova, jak jsme o něm četli. „Nastavuji záda a své líce, svou tvář“ (Iz 50,4-11). Služebník Hospodinův i Ježíš zustávají pevní na cestě. Nedají se strhnout na úroveň svých protivníků ani přátel. Nedají se odradit. *Dny se naplnovaly*, poslední úsek Ježíšovy cesty je tu.

Tady musíme přibrzdit a zeptat se sami sebe, k čemu jsme upnuli svou mysl, k jakému cíli? Co od života čekáme a chceme dokázat nebo dostat? V každém případě můžeme být rádi, že se Ježíš rozhodl pro cestu do Jeruzaléma. Pro cestu, jejímž cílem je naše záchrana, záchrana všech lidí a stvoření. Můžeme být rádi, že je tady konstanta, pevný bod, kde se smíme zachytit, když se naše cesty všelijak klikatí nebo dokonce ztrácejí v písku, když si s námi pinkají všelijaké síly a my už ani nevíme, cíl jsme. Budme rádi, že Ježíš upnul svou mysl k Jeruzalému.

Ježíš je na cestě do Jeruzaléma. Ale do Jeruzaléma z Galileje vedou cesty dvě. Jedna pohodlná, prošlapaná, cesta galilejských poutníků. Vedla údolím Jordánu a odbocovala pak do Jeruzaléma, k chrámu. Tou cestou si lidé dva dny zašli, byla to oklika, ale chodili jí téměř všichni. Ta druhá cesta byla kratší, přímější, rychlejší. Vedla však přes Samari. A Židé a Samaritáni se navzájem nesnášeli. Bylo

mezi nimi staleté odcizení, nepřátelství, nenávist. Židé opovrhovali Samaritány jako polopohany, i když ti také verili v Boha Abrahama, Izákova a Jákobova. Samaritáni za to Židy nenávideli. Josefus Flavius popisuje, jak Samaritáni s oblibou prepádali židovské poutníky směřující do Jeruzaléma a nemálo jich umlátili.

Toto jsou ty dvě cesty, které se před Ježíšem otevírají. Pujde tou, kterou chodí všichni, prošlapanou cestou, která svou existencí potvrzuje, že všechno musí zůstat tak, jak se to vyvinulo a jak to je: nepřátelství, odcizení, nenávist, násilí? Neprátele se nemohou setkat, nemůže dojít ke smíření, odpuštění, k podání ruky. Nebo pujde tou druhou cestou? Ježíš si vybere cestu přes Samariu, cestu přes území nepřátel, ale i cestu, která vede k nepřátelům. Je to cesta, na níž může nepřátelství skončit, kde může dojít k odpuštění a smíření. To je Ježíšova cesta. Ježíš se rozhodl pro cestu do Jeruzaléma, aby sám sebe dal, obetoval, a tak přivedl k Bohu všechny odcizené, přátele i nepřátele. Proto nemůže jít tou starou, prošlapanou cestou, která zachovává staré tradice i stará nepřátelství. Jde tou nekonvenční cestou, kterou se nechodívá.

Jak to dopadlo, jsme slyšeli: Posílá před sebou ucedníky, kteří mají připravit přijetí, ubytování, nocleh v samarské vesnici. Oni se vrátili a oznamují: Samaritáni zvesnice, kde jsme byli, te nepřijmou, nechť te. Proč? Protože Ježíš Nazaretský, Mesiáš, jde do Jeruzaléma. Samaritáni rekli: My také očekáváme Mesiáše, někdy musí přijít, musí to dát s námi i se světem do pořádku. A slyšeli jsme zajímavé věci o tom Ježíši Nazaretském, že má moc od Boha. Je opravdu téměř mesiášský formát. Ale není to to pravé orechové a my ho nepřijmeme, protože jeho tvář je obrácená k Jeruzalému. A Mesiáše z Jeruzaléma nechceme. My si čekáme na svého samaritánského Mesiáše, který se ztotožní s námi, s našimi ideály, programy, tradicemi, zbožností. Toho vašeho nechceme, i když je v Bibli předpovězen. Naše úcta, vyřídte pozdravení a už k nám nechodte.

Opet přibrzdíme a zeptejme se, jak je to s námi. My také slyšíme o Mesiáši, Kristu, kterého poslal Bůh. Bereme tohoto Mesiáše Ježíše, jehož tvář byla upnuta k Jeruzalému, aby tam byl povýšen na kříž? Bereme ho? Nemáme také nějakého svého, kterého jsme si vymodelovali a zformovali podle svých představ: českých,

evangelických, nebo zase katolických, pietistických, charismatických, moralistických, liberálních, politických; nebo jen docela osobně, úplně podle svého, jak se nám to líbí a hodí? To je otázka tohoto krátkého příběhu z evangelia: Jsme ochotni se otevřít Mesiáši, který jde na kříž, Mesiáši, který trpí, který jde vstříc smrti? Ono to není jen tak. Clovek pak musí přeházet své hodnoty. Například se vzdát skupinového myšlení: Oni jsou jiní, s nimi nechceme mít nic společného. Tyhle ano a tamty už ne. To je římský katolík, Germán, Žid, někdo z jiné partaje, tak vypadni odsud. Ale může to být i ve vztazích mezi jednotlivci či ve sboru. Tamtoho Mesiáše nechceme, vymodelujeme si toho svého, který garantuje naše city, přání, názory a potřeby. Jak se to dnes zase v té postmoderní šíří a tříští objevuje. Jak se objevují pokrouceniny Krista nebo Boha podle ducha doby. Ale záchrana je jen v tom Mesiáši, který jde do Jeruzaléma, za kterým je celý ten dej Božího vztahu k Izraeli, k cloveku. Kdo chce Mesiáše oddělit od Jeruzaléma, odstihnout od Starého zákona, tomu zustane z Ježíše jen pár zbožných fráží, které nepomohou ani tak, jako pár panáku slivovice.

Nemysleme si, že tu jsme mimo nebezpečí. Právě o tom cteme dál. Samaritáni se vůči Ježíšovi uzavřeli. Trvají na stávajícím nepřátelství: jak to bylo, tak to musí zůstat. A teď promluví druhá strana – ucedníci, ti, co chodí s Ježíšem. A z ucedníku dva nejbližší – Jakub a Jan. Ti se Ježíše optají: *Pane, máme privolat ohen z nebe, aby je zahubil, jako to učinil Eliáš?* To je řešení ucedníku, těch, co stojí Ježíši nejbližší. A mají k tomu přece důvody. Je to jejich úcta a láska k Mistru. Oni si Ježíše váží! Oni ho následují. A nenechají ho jen tak urážet od nějakých Samaritánů. Další důvod: Oni mají svatá Písma a znají je, alespoň něco z nich. V každém případě dovedou pohotově nalistovat určité verše a říct: „Chceš, abychom svolali ohen z nebe, aby spálil ty Samaritány, jak to udelal Eliáš?“ (2Kr 1,10.12). To jsou ty dobré důvody ucedníku: úcta k Ježíši, znalost Písma svatého, ochota řídit se jeho vzory. Z těchto důvodů chtějí zahájit na Samaritány ohnivě bombardování. Tamti jsou nepřátelé, protože nepřijali Ježíše jako Mesiáše! Tak nebeský Semtex na ne! Slyšíte tu nenávist a cítíte ten fanatismus?

Dnešní ovzduší společnosti je na straně jedné liberální až rozbředlé. Každý si může myslet a nakonec i dělat, co chce a jak chce.

Pravdu má každý svoji. Doba neurčitá. Na druhé straně, jako reakce na takový postoj, vznikají skupiny a hnutí, uzavřené před světem, ostře proti nemu vymezené, které tvrdí, že jen oni mají pravdu a vše ostatní je zkažené a zlé. Nemusí to být jen fanatismus Al Kajdy. Je to i v našem prostoru. Když někdo necemu verí a je to podbarveno silnou nenávistí k ostatním, nebo alespoň pohrdáním, ona taková víra lépe drží. Nepřítel stmeluje. A nakonec, je to v nás lidech, sklon na nepřátelství odpovídat nepřátelstvím - i v království Božím.

Ježíš musí svým ucedníkům porádne vyhubovat. Je tu užito slovo pro vyhnání zlého ducha. Pokáral, domluvil jim, domluvil tomu duchu v nich, duchu nepřátelství, fanatismu, zášti a nepřátelství, duchu odvety a msty. Ježíš jej musí z ucedníku vyhnat. *Víte vy vubec, jakého jste ducha?* Co je to za ducha, který do vás vlezl a řídí vás, od koho je?

Je možné nad nepřijetím a nenávistí mávnout rukou, nezajímat se o její nositele, chodit si dál tou vyšlapanou cestou, kde se s nimi nepotkáme. Je možnost prorazit si cestu násilím, druhé zlikvidovat, protože překáží, neberou nás, naše ucení, náš pohled na svět. A Ježíš na to rekne: Nevíte, jakého jste ducha! Ježíš má také ducha. Hned na začátku evangelia to Ježíš vysvětlil: „Duch Panovníka Hospodina nade mnou, proto mne poslal, abych kázal evangelium tichým, vyhlásil zajatcům propuštění, vyvedl zdeptané do svobody, slepé do světla, vyhlásil léto milosti Hospodinovy.“ Tedy, abych vás naplnil sebou a vy – inspirováni mým Slovem a Duchem Hospodinovým – abyste vytvářeli místa, prostor svobody, radosti, odpuštění tam, kde byla jen nenávist a zloba. To je Duch Panovníka Hospodina.

Jaký duch nás ovládá? Je to duch lhostejnosti a nezájmu, nebo duch nenávisti a pomsty? A jaké cesty volíme? Nechodíme si temi vyšlapanými cestickami, abychom se vyhnuli tem, které nechceme potkat a nemuseli jim podat ruku? To jsou Ježíšovy otázky směřované do našich životů, do prostoru sboru a církve, i do našeho vztahu ke společnosti, lidem, světu. Jaký duch je nad námi, jaký duch nás ovládá? Ježíš jde cestou do Jeruzaléma přes Samari. Jde tou cestou za své přátele i nepřátele. Ten náklad vin, které odnáší do Jeruzaléma na golgotské popraviště, ten náklad cítá i viny Samaritánu a všech, kdo v něj neverí a pohrdají jím, protože upnul svou tvář k Jeruzalému. Ale

do Jeruzaléma jde také kvůli svým ucedníkům, kteří mu nerozumejí, jde tam i za nás.

Když bylo po tom podivném rozhovoru, Ježíš nerekla ucedníkům: Táhnete do háje, už vás nechci videt, když i vy jste takoví fanatici, nenávistníci a tupci. On jim domluvil a bere je s sebou na další cestu. To je nadeje pro nás, i když to máme, mám, v hlavě i srdci tak často dopletené jinými duchy. To je i nadeje církve, že Ježíš upnul svou mysl k Jeruzalému.

A nakonec: *Šli do jiné vesnice*. Ježíš to nevzdává, pokouší se prorazit krunýr nenávisti jinde. Ale první zkušenosti jsou mizerné: Ježíše nepřijmou, zavrou dveře. To musí jeho ucedníci unést. Nesmí upadnout do nenávisti ani do apatie: ,at nám vlezou na záda, nám je dobře i tak, bez nich‘. Tu je napsáno: *Šli do jiné vesnice*. Cesty k lidem, ke svetu zůstávají otevřené. Nadeje trvá, že smíření a odpuštění vyhraje. Ne proto, že tam v jiné vesnici budou lepší Samarani, lepší lidé, ne proto, že se Kristovi ucedníci rázem zmenili, ale proto, že Ježíš šel do Jeruzaléma a že ta cesta obeti, odpuštění a smíření končí vzkříšením, Kristovým vítězstvím. Amen

MODLITBA

Ježíši Mesiáši, naše šance a nadeje je v tom, žeš šel a jdeš svou cestou a ne naší cestou a podle našich rad. Uč nás vycházet po tvých cestách, ne našich, ved nás svým Duchem, abychom vzdorovali duchům nepřátelství v sobě. Amen

PÍSEN c. 328 Tvoje jméno prevyšuje

SBOROVÁ OHLÁŠENÍ

PRÍMLUVNÁ MODLITBA

Prosíme te Pane: pošli nám svého Ducha, abychom na tebe spoléhali, nepropadali lhostejnosti ani nenávisti k bližním, když jsou oni proti nám nebo proti tobě.

Dej krestanum odhodlání a vynalézavost k jednote, porozumení, vzájemnou vnímavost i k práci pro druhé a stvorení. Zbavuj nás nevraživosti vuci jiným a jinak smýšlejícím a jinak verícím.

Premáhej ve svete nepřátelství, nenávist a zášť i touhu po pomste, všechno to, co vede k násilí, bídě, zoufalství a beznaději.

Primlouváme se za všechny utrápené, ponižované, bité, hladové. Prosíme za zarmoucené, opuštěné, za ty, kteří jsou slabí na tele i na duchu.

Tebe prosíme, Hospodine, za mír a spravedlnost pro všechny lidi a národy na tomto svete. Zvláště myslíme na obyvatele Izraele a Palestiny, na obyvatele Afganistanu, Iráku a dalších zemí. - Jen ty se mužeš postavit proti všemu šílenému násilí, proti všem plánům krveprolévání a nicení i proti všemu teroru, který lidé navzájem proti sobe páchají.

Pane, smiluj se nad námi, když k tobe ještě takto voláme: Otce náš... Amen

POSLÁNÍ

V Kristu Ježíši jste se nyní vy, kdysi vzdálení, stali blízkými pro Kristovu prolitou krev. Vnem je náš mír, on dvojí spojil v jedno, když zboril zed, která rozdeluje a pusobí svár. Svou obětí odstranil zákon ustanovení a predpisu, aby z tech dvou, z žida i pohana, stvoril jednoho nového cloveka, a tak nastolil mír. Oba dva usmíril s Bohem v jednom tele, na kríži usmrtil jejich nepřátelství. Přišel a zvestoval mír, mír vám, kteří jste dalecí, i tem, kteří jsou blízci. A tak v nem smíme obojí, židé i pohané, v jednote Ducha stanout pred Otcem. Nejste již tedy cizinci a pristehovalci, máte právo Božího lidu a patříte k Boží rodine. Jste stavbou, jejímž základem jsou apoštolové a proroci a úhelným kamenem sám Kristus Ježíš. Vnem je celá stavba pevne spojena a roste v chrám, posvecený v Pánu; v nem jste i vy spolecne budováni v duchovní příbytek Boží. (Ef 2,13-22)

POŽEHNÁNÍ

*At Hospodin ti žehná a chrání te, at Hospodin rozjasní nad
tebou svou tvár a je ti milostiv, at Hospodin obrátí k tobe svou
tvár a obdarí te pokojem* Amen

PÍSEN c. 646 At chválí Boha krestané

RÍMSKÝ SETNÍK

Velký pátek

VSTUPNÍ SLOVA

Apoštol Páne Pavel pro nás napsal v epištole Římanum:

Když jsme ještě byli bezmocní, v čas, který Buh určil, zemřel Kristus za bezbožné. – Buh tím prokázal svou lásku k nám. (R 5,6.8) Amen

PÍSEN c. 311 Kristus, příklad pokory

MODLITBA

Milostivý Otce nebeský, děkujeme ti, že jsi nás v tuto velkopáteční chvíli opět shromáždil jako svůj lid, abys nám svým Slovem i svou duchovní mocí dosvědčil svou lásku a svou milost zjevenou voběti svého Syna na golgotském kříži. Děkujeme, že jsi naše srdce otevřel k vdecné víře, že Kristova obet je určena pro všechny a že dílo spásy je otevřeno i pro každého z nás. Dej, prosíme, ať nám nové slyšení velikonočního evangelia pronikne hluboko do srdcí i myslí a otevře nás k upřímné a radostné vdecnosti za tvá mnohá dobrodiní. Tobe, Bože vecný, Otce, Synu i Duchu svatý, buď od nás vzdávána pravá cest i chvála. Pane, smiluj se! Amen

CTENÍ PÍSMÁ SVATÉHO

Z Písma svatého budeme číst oddíl z velkopátečního evangelia podle Marka, z 15. kapitoly, od verše 22. do 39.:

A privedli ho (Ježíše) na místo zvané Golgota, což v prekladu znamená „lebka“...

PÍSEN c. 323 Ó zeme, hled, tvá spása

KÁZÁNÍ

Základem našeho kázání jsou nejprve závěrečná slova z precteného oddílu z 15. kapitoly Evangelia podle Marka, 39. verš:

A když uvidel setník, který stál před ním, že takto skončil, řekl: „Ten člověk byl opravdu Syn Boží.“

A k tomu slova, která Pán Ježíš povedl svým ucedníkům je šte před Velikonocemi, jak je zapsal evangelista Jan ve 12. kapitole, ve verši 32.: *A já, až budu vyvýšen ze země, přitáhnu všechny k sobě.*

Milé sestry, milí bratři, na Velký pátek se vždy znovu vracíme k dobře známým pašijovým příběhu o utrpení a smrti Pána Ježíše Krista. Jim je venována ve čtyřech novozákonních evangeliích největší pozornost. Máme tedy i pro velkopáteční kázání velkou nabídku pašijových textů, nad nimiž se můžeme nově zamýšlet. Tentokrát máme před sebou oddíl z Evangelia podle Marka, které je pokládáno za nejstarší svědectví o veškerém velikonočním dení. Celý oddíl jsme si již připomněli v prvním čtení. V něm chceme nyní venovat zvláštní pozornost postavě, která je uvedena bezprostředně při skonu Pána Ježíše na golgotském kříži. Je to římský důstojník označený jako *setník*. (Kralická bible ponechává jeho latinské označení – centurio.) Byl to vyšší důstojník, který tehdy velel asi setnám římských vojáků. Nyní měl dohled nad žoldnéři, kteří provedli trojí ukřižování, a držel s nimi stráž u golgotských křížů. – O tomto setníku, který není uveden jménem, ctíme, že *stál před ním*, před ukřižovaným Ježíšem. Tato poznámka jistě není bez významu. Podle Markova svědectví stál setník ukřižovanému blíže než ti, kdo dosud svého Mistra odhodlaně následovali. Vždyť i o ženách, které ho doprovázely až na golgotský pahorek, ctíme, že se „dívaly zpovzdálí“ (v. 40). O ucednících Páne není zmínky, ti už byli porůznu někde skryti, z obavy před zatčením a vzezřením.

Nás ovšem u tohoto setníka poblíž kříže překvapuje jeho postoj, a zvláště jeho slova po Ježíšově posledním vydechnutí: *A když uvidel setník, který stál před ním, že takto skončil, řekl: „Ten člověk byl opravdu Syn Boží.“* Tato jeho slova nám zde znejí jako zvláštní vyznání. Ano, jako vůbec první vyznání ukřižovaného Ježíše jako

Božího Syna – a to v celém Novém zákone! Je to něco paradoxního, zcela neočekávaného a překvapivého: Otrlý římský důstojník, který už zřejmě velel stovkám podobných poprav, je hluboce otřesen a vyslovuje přesvědčení, že ten, který právě skončil na prostředním kříži, zemřel *opravdu* jako Boží Syn. Ono slovíčko *opravdu* jako by mělo naznačit, že už předtím vsetníkove mysli zrálo přesvědčení, že onen posmívavý „Židovský král“, повеšený mezi dvěma zločinci, je nevinen v tom, že byl odsouzen. Snad vyslechl i rozhovor obou dalších ukřižovaných, z nichž jeden prohlásil o Ježíši, že byl ukřižován neprávem, neboť „nic zlého neucínil“.

A tak je nasnadě otázka, jak mohl onen pohanský římský setník dospět k tomuto svému překvapivému pochopení smrti Pána Ježíše jako člověka „spravedlivého“, jak to čteme v Lukášově podání (L 23,47), tedy jako člověka zvláště blízkého Bohu? A proto jako nespravedlive odsouzeného, nevinného trpitele, až i Božího Syna? Neco snad zde můžeme vyvozovat z širší souvislosti celého golgotského dení i z toho, co mu předcházelo. Onen setník jako velitel jeruzalémské římské posádky mohl postupně sledovat celý Ježíšův proces, už od jeho zatčení a soudu. Dá se předpokládat, že to byl člověk primereného vzdělání, že už měl zkušenosti s různými odsouzcenci, že o své službě přemýšlel a že si uměl dávat věci dohromady. A konečně, že jako uvážlivý muž dovedl správně usoudit, že tento Ježíš, označovaný za židovského krále a Mesiáše, je osobnost zcela mimorádná. Snad mohla na něho zapůsobit i slova onoho kajícího „lotra po pravici“, který se posléze obrátil k Ježíši se svou poslední prosbou jako ke Králi, který má smrtí vstoupit do nebeského království. A Pán, jak víme, odpověděl na jeho úpenlivou prosbu svým svrchovaným příslibem: „Amen pravím tobě, dnes budeš se mnou v ráji!“ A nakonec mohl setník slyšet i Ježíšova poslední slova vyrcená na kříži, až po ono zcela odevzdané: „Otče, do tvých rukou odevzdávám svého ducha.“

Při velkopátečním dení hrály podle Marka i ostatních evangelistů významnou úlohu i neobvyklé průvodní jevy, které vyznačovaly Ježíšovu smrt na kříži jako něco zcela mimorádného, ano jako významné dení mezi zemí a samým nebem: tma (jako při zatmění slunce) a zemetresení. Jak by i vtom neměl onen setník vidět zvláštní

Boží znamení shury? Tím vším mohlo být posíleno jeho vnitřní tušení, že na tom prostředním kříži skonal *opravdu* clovek výjimečný, úzce spojený s Bohem jako nebeským Otcem. A podobne zacali Kristove smrti na kříži postupne rozumel i Ježíšovi nejbližší a mnozí další, především z izraelského lidu: Ježíš, pochopený vírou jako Mesiáš od Boha, zemrel jako pravý Boží Syn, jako poslušný Beránek Boží, obetovaný za hříchy sveta.

A v této souvislosti si můžeme spojit příběh římského setníka na Golgote, který dospel k poznání ukřižovaného Ježíše jako Božího Syna, soním prorockým výrokem Pána Ježíše ještě v období pred Velikonocemi: *A já, až budu vyvýšen ze zeme, pritáhnú všechny k sobe!* Evangelista Jan to hned vysvetluje: *To rekl, aby naznacil, jakou smrtí má zemřít.* Totiž jako vyvýšený na kříž! Práve nyní se na golgotském kříži toto jeho zaslíbení naplnilo: *Pritáhnú všechny k sobe.* To znamenalo: nejen své blízké, ucedníky a prátele, pocházející ze starého Izraele, ale *všechny!* I pohany, kteří k nemu prijdou a budou stát o jeho blízkost. A tak tento římský setník jako by se stal prvním zonoho ohlášeného neomezeného výctu. I on byl *pritažen* Ježíšem vyvýšeným na kříž. Ne-li snad k plné víre, tedy alespon k základnímu pochopení Ježíšova poslání. A proto byl pohnut i kosobnímu vyznání, že ten ukřižovaný „král židovský“ byl pred Bohem „spravedlivý“ a že zemrel opravdu jako *Boží Syn*. Skutecnost, že můžeme ono zaslíbení Pána o „pritažení vzhuru skrze kříž“ vztahovat již na samé Golgote i na mnohé další svedky, nám potvrzuje v paralelním oddílu evangelium podle Matouše, kde ctíme: „Setník a ti, kdo s ním strežili Ježíše, když videli zemetresení a všechno, co se dalo, velmi se zdesili a rekli: On byl opravdu Boží Syn!“ (Mt 27,54) Tedy nejen setník sám, ale i ti, kdo pod jeho velením strežili Ježíše, dospeli k témuž presvedčení a vyznání. Pán tedy *pritažil* k sobe i všechny tyto další, jako první. To asi ještě neznamená, že se tito první „pritažení Kristem vzhuru“ stali ucedníky. Stali se však dukazem pravosti Kristova zaslíbení, že chce *pritažovat* svou láskou *všecky*, že chce být Spasitelem všech lidí, i dosud neverících pohanu.

A tak nám z tohoto velkopátečního biblického svedectví a uvažování nakonec vychází sebezpytavá otázka: Jak dalece a pevne jsme smrtí Pána Ježíše, vyvešeného na kříž, *pritaženi* my? Není i nám

zapotřebí bedlivějšího „strežení jeho kříže“, jeho nevinné obeti i za naše hříchy? Nezahanbuje nás ono slovíčko *opravdu*, které dovedl vyznat římský setník a jeho družina? Prosme, aby nás vyvýšený Pán znovu a tesněji k sobě pritáhl mocí svého Ducha. Amen

MODLITBA

Pane Ježíši Kriste, děkujeme, že jsi nás vtuto velkopáteční chvíli znovu povzbudil ve víře evangelijním svědectvím o své spásné obeti. Prosíme, abys nám je požehnal a abys probudil naše srdce k obnovené vdecnosti za tvé celé dílo spasení. Pomož nám, ať se dáme sebou, vyvýšeným na kříž, přitahovat tesněji a pevněji. Zbavuj nás našeho hříšného pochybování a nedůvěry a upevňuj naši víru, i lásku a nádeji, kterou smíme zakládat na tvé spásitelné obeti. Pane, smiluj se! Amen

PÍSEŇ č. 322 Ó Beránku nevinný

SBOROVÁ OHLÁŠENÍ

PRÍMLUVNÁ MODLITBA

Dobrotivý náš Otce nebeský, obracíme se k tobě ve jméno našeho obetovaného Pána a Spasitele Ježíše Krista i vprímluvných modlitbách, vnaďeji, že nás slyšíš i vyslycháš podle své svaté vůle. Jsme si vědomi toho, že ty dobře znáš naše nedostatky i potřeby, že víš, čeho je nám potřebí, dříve než o něco prosíme. Avšak podle apoštolské výzvy chceme „konat prosby, modlitby a přímlyvy za všechny lidi“ kolem nás, „abychom mohli žít klidným životem v opravdové zbožnosti a v pravém pokoji“. V tuto velkopáteční chvíli se k tobě obracíme se svými přímlyvami jako k Bohu a Spasiteli, „který chce, aby – skrze Kristovu obet – všichni lidé došli spásy a poznali pravdu“. Prosíme, aby ses smilovával nade všemi, ať jsou v jakkoli těžké životní situaci; zvláště pak nad temi, kdo klesají pod tíhou osobního i společného kříže, který na ně dolehl, ať v nemoci,

opuštěnosti, různé nouzi i v ohrožení života. Prosíme za náš zmatený svět, který se ti odcizuje, abys v něm prosazoval hodnoty svého Království jako vlády spravedlnosti a pravého pokoje. Dej, prosíme, aby projevy nenávisti, násilí a válečného besnění byly přemáhány vůlí ke smíření a snahami o lepší vzájemné porozumění, spolupráci a službu. Prosíme, pomáhej nám, aby se nám nadeje ve tvou otcovskou pomoc a péči stala zdrojem nových sil a povzbuzení do příštích dnů, kdy máme být ujištěni o slavném vzkříšení tvého Syna jako našeho mocného Spasitele a Pána. V jeho jménu a jeho slovy ktobe znovu voláme jako k nebeskému Otci: Otce náš... Amen

POSLÁNÍ

Bůh prokazuje svou lásku k nám tím, že Kristus za nás zemřel, když jsme ještě byli hříšní. Tím spíše nyní, když jsme byli ospravedlněni prolitím jeho krve, budeme skrze něho zachráněni. (Ř 5,8-10)

POŽEHNÁNÍ

Bůh pokoje, který pro krev stvrzující věčnou smlouvu vyvedl z mrtvých velkého pastýře ovcí, našeho Pána Ježíše, necht vás posílí ve všem dobrém, abyste plnili jeho vůli. On v nás působí to, co se mu líbí, skrze Ježíše Krista. Jemu buď sláva na věky věků! (Žd 13,20-21) Amen

PÍSEN c. 331 Má víra pohlíží

HOD BOŽÍ VELIKONOCNÍ

VSTUPNÍ SLOVA

Milost vám a pokoj od Boha Otce našeho i Pána Ježíše Krista.

Kámen, kterýž zavrhlí stavitelé, učiněn jest v hlavu úhelní. Od Hospodina stalo se to, a jest divné před očima našima. Tentot jest den, kterýž učinil Hospodin, a protož radujme se a veselme se v něm. (Ž 118,22–24) Amen

PÍSEŇ c. 46 Bůh je sám naše útočiště

MODLITBA

Panovníče Hospodine, náš nebeský Otče! Všechen tvůj lid te tohoto jitra chválí za to, že jsi smrtí smrt přemohl, vyvedl svého Syna z hrobu a moci smrti, a tak jsi zřetelne a jasne vyhlásil, že ti záleží na životě člověka, ano že všechno své stvoření chceš vysvobodit z pout, do kterých ho uvrhl lidský hřích.

Pane Ježíši Kriste! Smrt a hrob te nemohly zadržet, jsi živý a setkáváš se se svými ucedníky, abys je zbavil strachu. Nejsou opuštěni, mohou se s tebou radovat u tvého stolu jako vykoupení hříšníci.

Duchu svatý! Ty působíš, že i my dnes jsme toho všeho účastni. To, co se před věky stalo a je to dokonáno, to se tvou mocí stává naší přítomností; i naše viny byly Kristem vneseny na kříž a my smíme žít jako Boží děti. I s námi se vzkříšený Pán setkává u svého stolu a otevírá nám život přesahující hranice smrti.

Vyznáváme, Bože svatý, že se cele tvému Duchu nepoddáváme, naše víra pochybuje a my jsme rozpacití z tvého evangelia. Opravdu se to vše stalo, opravdu s tím smíme počítat? Prosíme, smiluj se nad námi, naši víru utvrzuj a posiluj a dej nám, ať i z našich úst, srdcí i myslí zní nové slovo chvály a my vyznáváme všemu stvoření, že Kristus vstal z mrtvých. Jiste vstal. Haleluja. Amen

CTENÍ PÍSMÁ SVATÉHO

Vyslechnete první ctení Písma svatého, jak je zapsáno v knize proroctví Izajáše, v kapitole 54., od verše 1. do 10.:

*Plesej, neplodná, která jsi nerodila, zvucne plesej a výskej,
která ses v bolestech nesvůjela...*

PÍSEŇ c. 659 At zní zase v tuto dobu

KÁZÁNÍ

Základ kázání je vzat z Evangelia podle Marka, z kapitoly 16., od 1. do 8. verše, kde ctíme:

*Když uplynula sobota, Marie z Magdaly, Marie, matka
Jakubova, a Salome nakoupily vonné masti...*

Milí bratří, milé sestry, milý sbore! Pro největší křesťanský svátek, pro neděli vzkříšení, zvolila církev nejkratší vyprávění příběhu Ježíšova vzkříšení, jak je podává evangelista Marek. Markovo vyprávění původně končí osmým veršem. Je to zakončení tak strohé a náhlé, že církev později považovala za potřebné přidat k němu ještě dvanáct veršů, ve kterých jsou stručně shrnuty zprávy ostatních evangelistů. A přesto právě pro svoji otevřenost je toto krátké vyprávění potešením a radostí: to veliké a slavné je teprve před námi. Budoucnost je otevřena! Nechme se tím dnes s celou křesťanskou církví potešit i my.

Co ctíme? V sobotu večer, sotva skončil svátek, nakoupí tři ženy z Ježíšova doprovodu vonné masti, aby mohly Ježíšovo tělo nabalzamovat. A prvního dne po sobotě, podle našeho pocítání v neděli ráno, se vydávají k Ježíšovu hrobu. Prokázat poslednímu poctu tomu, který jim dal tak mnoho: pocit plného, radostného lidství, pocit života Božích dětí. Z toho krásného snu Božího království už nezbylo, pravda, mnoho – ale ony chtějí to, co už skoro není, aspoň na chvíli ještě pozdržet. Dovedeme to pochopit.

A měli bychom to i ocenit. Ony viděly Ježíšův konec, vedí, že a kam byl pochován – a přece se k němu hlásí. Mají odvahu se hlásit

k tomu poníženému a prokletému Místru z Galileje, k tomu, který prohrál a od kterého většina jeho ucedlníku odpadla. K tomu se ženy hlásí. Spolu s Josefem z Arimatie jsou podle evangelisty Marka jediné. Je to podivná skupinka: zbožný člen velerady, který se dříve k Ježíši příliš nahlas nehlásil – a skupina žen, které měly v tom kruhu ucedlníku na starosti především velmi prozaické, všední záležitosti: co bude Ježíš a jeho ucedlníci jíst, pít a podobně. Kuchyn a zásobování vojska Božího království. Nevyznali jako Šimon: Ty jsi Mesiáš, neprožili velkou chvíli na hore proměnění. Evangelista o nich toho mnoho nerekla. Jsou však všechny tři uvedeny jmény. Ale jen Marie z Magdaly má své pevné místo v příběhu Nového zákona.

Ted jsou však při díle. Když všichni, i Petr, Ježíše opustili, přicházejí ženy, aby se ujaly pohřebních prací. Ani Ježíšova smrt, ani uložení v hrobe nezabrání ženám se k Ježíši přiznat. A ještě víc – ony jsou i teď ochotné do Ježíše investovat: svoje nasazení, práci, ba i finance. Vedí, že z toho samy nebudou nic mít – a přece do Ježíše vloží peníze – vonné masti nebyly zadarmo. Stojí za to si pamatovat a připomínat oddanost žen. Snad i proto jsou jmenovány – církve si smí a má připomínat jména těch, kteří svoji víru osvedčí i ve chvílích těžkých.

Vyšlo slunce a ony jsou na cestě ke hrobu. Odvalit vchod do jeskynního hrobu nebylo snadné – bylo k tomu třeba síly několika lidí. Nedivme se, že právě to je otázkou, která ženy zajímá: Kdo otevře hrob? A hle, hrob je otevřený: Ten velmi veliký kámen kdosi odvalil – a ženy mohou vstoupit do hrobky. Do jeskyne k pohřbívání. A tu ctíme, že se zdesily: Telo Ježíšovo v hrobce neleží, za to tam, kde bylo položeno, sedí jakýsi mládenec v bílém rouchu.

Bratři a sestry, fakta jsou jasná: Ježíš ci jeho telo v hrobe není, za to tam je postava, která zřetelne není z lidského světa. Sám Boží posel. Do života světa a tedy do života žen vstoupila realita světa Božího. A když se to stane, tak jsme vždycky zdešeni. Jiste, toužíme po tom prožít mimorádný zážitek, ale když se nám toho dostane, nedovedeme to unést. Boží blízkost člověka zdrcuje a desí. Setkal se s tím praotec Abraham i praotec Jákob, prožil to Mojžíš stejně jako Eliáš. Prožili to pastýři nad Betlémem i ucedlníci na hore proměnění. A mnozí jiní. Strach z čehosi neznámého a nepoznaného člověka desí –

tak jako když Ježíš při bouři na mori primluví vetru a mori, tak jako ulovení ryb včas i na místě k tomu nevhodném. Nedivme se ženám, že jsou zdešené. Bylo to nad jejich schopnosti a síly.

A neporozumíme ani my, stejně jako této Boží skutečnosti neporozumely ženy – protože prázdný hrob je pouze a jen Božím dílem – dokud knám Buh nepromluví. Dokud ke znamení nezazní Slovo! Dokud nezazní evangelium: nedeste se! Opet prináší posel Boží tu radostnou novinu, že se clovek nemusí bát. Boží skutečnost a Boží přítomnost není ktomu, aby v nás probudila desy a my se strachem rozplynuli – Buh prišel v Ježíši z Nazaréta, aby se nás zastal, ne aby nás zdeptal. Prázdný hrob je skutečností, která vede k životu, nikoliv ke smrti. Ten Ježíš, kterého ženy hledají, ten Ježíš, po kterém se ptáme, ano ten byl ukřižován. Ten byl položen do hrobu. Ale už tu není, vstal. Byl vzkříšen slavnou mocí svého nebeského Otce. Nedeste se! On žije. Jeho pravé místo je s lidmi.

Smíme a máme to slyšet: Ježíšova smrt nebyla prohra. Boží cesta za clovekem, kterou Ježíš uskutečňoval v každém kázání, v každém uzdravení, v každém stolování s hříšníky, v každém premožení zlého a vysvobození cloveka zpout posedlosti – tato Boží cesta neskončila v lidské nenávisti, hlouposti a lhostejnosti. Naopak, byla dokonána, když Ježíš zemrel – právě proto, že Buh na násilí neodpovedel násilím, na zradu zradou, na tvrdost tvrdostí, ale zvolil obet a odpuštění. Ježíš žije, zvestuje andel ženám – a proto žije i Boží cesta. Ježíš žije, a proto má láska šanci ve svete lidí. Ježíš žije, a proto nejsou ženy opuštěny, jejich spolecenství nemizí v nenávratnu, radost Božího království trvá. Vždyt král žije.

To zvestuje Boží služebník ženám u prázdného hrobu. A ony mají jít a povedet to ucedlníkum. V církvi Boží má to slovo zaznít, aby potom mohlo dojít až do všech koncín zeme. Ježíš žije a ucedlníci mohou a mají jít opet za ním. Mohou se opet kolem neho shromáždit, slyšet jeho Slovo a být svedky jeho cinu. A mohou vyprávět všem, že je živ a že do sveta prišlo smírení. Tvrdost, násilí a zloba už nejsou jediné zbrane proti zlému – Pán Buh „vynalezl“ cosi lepšého: obet a odpuštění. „Staré veci pominuly, nové všechno je ucineno“!

A smí a má to slyšet každý. Nejen ti horliví, ale i ti mdlí. Proto ta zmínka o Petrovi; ano i tomu Petrovi, který v noci zrady a výsmechu

neobstál a neunesl Ježíšovo ponížení. Ano i tomu Petrovi placícímú nad svojí vinou má zazníť: nech pláče, a bež znovu za Ježíšem. On čeká také na tebe, on ve společenství svého lidu pocítá také stebou. Anebo – právě na tebe čeká! Tebe, Petre, zve do společenství své církve, z tebe chce mít zvestovatele odpuštění a smíření – protože právě za tebe také zemřel, tvoji vinu vzal na sebe, tobe odpustil!

Smíme to, milí přátelé, s potešením slyšet: právě Petrovi platí Ježíšovo povolání. Nikdo z lidí na tom není tak zle, aby nemohl slyšet slovo Božího odpuštění. V jedné staré písni zpíváme: „Aniž muže kde být tak veliká vina, by ji nemohla smýt krev Božího Syna...“. To je potešení, které Boží posel sveril ženám a které ony zvestují nám. Smíme to slyšet – ve své nedověře i ve svých vinách, ve svém strachu i ve svých pochybnostech: jdete, a povezte... zvláště Petrovi! I s námi živý Pán Ježíš pocítá. Protože on jako živý vytváří společenství nového, Božího věku. Andelská zvest ukazuje dopředu, míří k setkání se Vzkříšeným.

Pravda, ženy v hruze utekly od hrobu a nic nereknou. A ucedlníci v té chvíli ještě neverí. Ale i k tomu dojde. Cteme ve verši 14., že se jim Ježíš ukázal u stolu. Evangelium vzkříšeného Ježíše si najde cestu do lidského srdce. Tak se i evangelista Marek s Ježíšem setkal: ve zvesti ucedlníku, ve společenství kolem Kristova stolu. Tam ho přijal Vzkříšený jako hostitel a dal mu prožít znovuzrození. Proto mohl své původní vyprávění evangelia Božího království skončit Marek tak náhle a bez dalšího: ta skutečnost, ke které posel Boží volá, když zve ucedlníky do Galileje – tu prece prožívá sbor Ježíšových ucedlníků vždy znovu a tam, kde se káže evangelium Boží, kde se vyhlašuje smíření a kde se církev shromažďuje kolem Kristova stolu a nechá se sytit odpuštěním.

Tam nás evangelium vede. Vzkříšený nás zve, aby nás nasýtil a napojil sebou samým, abychom spolu s ním zemřeli hříchu a v novote života chodili. Amen

MODLITBA

Pane Ježíši Kriste! Chválíme te, že jsi potešil zdešené ženy, oslovil je a sveril jim poselství pro své ucedlníky. Pozval jsi všechny,

aby te znovu mohli nalézt u tvého stolu, tam, kde zní tvé Slovo.
Děkujeme ti, že to svým Slovem připomínáš i nám, ano že smíme mocí
Ducha svatého slyšet z neho tvé odpuštění. Amen

PÍSEŇ c. 663 Haleluja

SBOROVÁ OHLÁŠENÍ

PRÍMLUVNÁ MODLITBA

Nebeský Otce, ty jsi vzkřísil svého Syna z mrtvých. Tak jsi premohl hřích i smrt. Otevrel jsi cestu života pro každého. Proto te prosíme:

Pamatuj na svoji církev, která te chválí všemi jazyky a mnohými způsoby po celém světě. Dej jí dostatek moudrosti a síly, aby všude život tvého stvoření zastávala, aby dovedla říci ne všemu, co lidský život ukracuje, poníží a činí ho neunesitelným – a také aby zastávala každé úsilí, které život chrání, vede člověka k úctě k bytí a radosti. Sklon se ke všem jejím služebníkům, ochraň je od zlého, přidávej zdraví i sílu stát verne v službě tvého evangelia života. Dej, at všichni křesťané mohou oslavit velikonoční svátky v pokoji a pravé radosti.

Pamatuj na tento svět: ty jsi ho svým Slovem povolal z nicoty k životu, ty jsi mu v Kristu dal novou naději. Zastav všechny ty, kteří pod všelijakými hesly a záminkami život nicí, radují se ze smrti druhých a fanaticky vyhlašují jen své názory za pravé. Ujmi se slabých, ponížených, z domova vyháněných. Zastávej se obětí lidské nenávisti. Bud s těmi, kteří umírají.

Pamatuj, Bože svatý, na naši zemi. Chraň ji před všemi katastrofami, před násilím, terorem. Ale především ji chraň před nemoudrostí i nemorálností vládců i občanů. A také před každou formou lži, bludu, nenávisti a populismu.

Pamatuj na toto místo (tuto obec) a všechna místa, odkud jsme se sešli. Žehnej společenstvím tvého lidu tam, kde žijeme. Zachovej náš sbor v jednotlivcích i ve společenství jako shromáždění tvého lidu;

dej, at se držíme tvého Slova pevne a verne, at dokážeme zápasit o to, aby mezi námi platilo v každou životní chvíli. Vychovávej ve víře naše deti i vnuky, posiluj mládež, dávej svého Ducha presbyterum, teš a posiluj naše nemocné, staré a unavené.

Ty jsi živý Buh a Pán. Bez tvé moci všechno naše usilování je marné. Napln proto naše prosby a ucin víc, než zac my dovedeme prosit. Bud milostiv svému stvorení, zahánej dábla a jeho svody, zustávej s námi svým svatým Duchem. Tobe bud cest a chvála nyní i naveky. Amen

POSLÁNÍ

Protože jste byli vzkříšení sKristem, hledejte to, co je nad vámi, kde Kristus sedí na pravici Boží. K tomu smerujte, a ne k pozemským vecem... (Ko 3,1-10)

POŽEHNÁNÍ

Milost Pána Ježíše Krista a Boží láska a přítomnost Ducha svatého se všemi vámi. Amen

PÍSEN c. 347 Nastal nám cas preradostný (6-8)

PO VELIKONOCÍCH

VSTUPNÍ SLOVA

Milost vám a pokoj od toho, který je, který byl a který přichází, i od Ježíše Krista, verného svedka, prvorozeného zmrtvých a vládce králu zeme. Jemu, jenž nás miluje a svou krví nás zprostil hříchu a ucinil nás královským knežstvem Boha, svého Otce – jemu sláva a moc na veky.

Hospodina miluji; on slyší muj hlas, moje prosby, sklonil ke mne ucho. Po všechny dny svého života chci k nemu volat. (Ž 116,1) Amen

PÍSEN c. 178 Krásná je modrá obloha

MODLITBA

Bože, Otce náš, tvuj Syn a náš Pán Ježíš Kristus, vstal z hrobu, premohl peklo i smrt a nám otevrel tvé království. My ti za to dekujeme a Kristovo vzkříšení oslavujeme. Pane, tvá sláva je skryta povrchnímu pohledu a otupelému srdci. Vzdal ses vši okázalosti i povrchního triumfu. Zalíbilo se ti žít v tom, co je pokládáno za malinké, v tom, čím lidé i pohrdají. A my se pristihujeme pri tom, že nám to nestací. Toužíme po velkých vecích a takovouto velikost ocekáváme i od tebe. Prosíme, premáhej tuto naši nemoudrost a premáhej vnás i všecku nedoveru a bezradnost, úzkost i beznadeji. Duchem svatý nám otevírej srdce, abychom na Krista vítzného spolehli a on se stal našim svetlem, mocí, svobodou i záchranou.

Amen

CTENÍ PÍSMÁ SVATÉHO

První ctení z Písma svatého je zapsáno v Proroctví Izajáše, v kapitole 40., od verše 25. do 31.:

„Ke komu me chcete připodobnit, aby mi byl roven?“ praví Svätý...

PÍSEN c. 662 Do zeme se skrývá

KÁZÁNÍ

Druhé ctení z Písma svatého, které je i základem dnešního kázání, je zapsáno v Evangelii podle Lukáše, v kapitole 24., od verše 13. do 25.:

Téhož dne se dva z nich ubírali do vsi jménem Emaus...

Milé sestry, milí bratři! V roce 1665 prohlásil židovský učenec Nabataj z Gazy Šabataje Cviho za Mesiáše Židu. Ten odešel do Istanbulu, centra Osmanské říše. Sem se k nemu sbíhali Židé z celého Středozeemí a Evropy. Prodávali majetky a očekávali nastolení mesiášské říše. Sultán prikázal Šabataje zatknout, vsadil ho do prepychového vezení a tam ho korumpoval penězi i ženami. Když rozruch kolem Šabataje neutichal, nechal ho sultán předvést a dal mu vybrat: buď mu usekne hlavu, nebo přestoupí na islám. Šabataj si vybral to druhé a pokojně dožil svůj život v bohatství. Pro tisíce jeho přívrženců to znamenalo desivé zklamání, pro mnohé i neveru.

Veliké zklamání zažili i Ježíšovi ucedníci. Zklamání z toho, že Ježíš není Mesiáš. Nezradil, nevzdal se Hospodina, jako nějaký Šabataj, věrnost Bohu zachoval až do strašné smrti na kříži. Ale právě v tom byl ten problém. Což může Mesiáš trpět, což může být poražen, což může prohrát s nepřáteli? Mesiáš od Boha je tady od toho, aby vyhrával, aby zrušil otroctví svého lidu, aby přemáhal vše, co nás ohrožuje a dusí, aby dal svému lidu svobodu, pokoj a bezpečí. Nebo jak to říká jedno starozákonné zaslíbení, aby se koupalo vtoku oko naše. Tak zase nic, mohli si říct Ježíšovi následovníci. *Mysleli jsme si, že Ježíš je ten, který vykoupí Izraele.* Tak, co teď? No co? Zpět do života, kde jsme ho opustili, když jsme se vydali za tím Ježíšem. A tak vidíme dva z Ježíšových ucedníků na cestě z pohrbu a od společenství Kristova lidu. Nyní už to nemá smysl. Ale jsou těch událostí ještě plni, proto je cestou domů probírají, mluví o nich, asi pořád dokola. Co však

delat, Ježíšova smrt je konec nadeje, že by Ježíš byl Mesiášem. Svet jde dál, nic se nezmenilo.

A jak to v reci probírali, pripojil se k nim Ježíš a šel s nimi. Ale neco jako by bránilo jejich ocím, aby ho poznali. Leží na rich deka nevery; nevery znamenající, že nechtejí připustit, uznat, že by zachránce Boží mel trpet, že by ten, který mel zachránit Izrael a cloveka, skoncil jak zlocinec na kříži. To není nedostatek rozumu, vada mozku, chápání, to je neschopnost prijmout Boha, jak on chce, abychom ho prijali; jako Boha, který se v Ježíši za nás dá, nasadí svůj život; prijmout Boha, který v tom Ježíši Nazaretském za nás trpí, umírá. Ale presto, že Ježíše nepoznají, jsou ti dva rádi, že v jejich smutku je nekdo s nimi, nekdo, komu se mohou sverit se vším svým zklamáním, že je tu nekdo, kdo je poslouchá, je jim blízko, a pritom nekdo cizí, který nezneužije jejich upřímnost.

A už se jim slova hrnou z pusy jak vodopád: *jak Ježíše, mocného proroka zabili*. Jak si židovská verchuška objednala jeho smrt u Piláta, jak se rozjela celá ta mašinérie – policajti, soudci, publikum, kati. Všichni za to mužou, že *ten, o kterém jsme si mysleli, doufali, že zachráni Izrael, je mrtvý. Už je to tretí den, co se to stalo*. Křížem byli ti dva zbaveni iluzí. Mají ted jen slova a vzpomínky, jak to všechno bylo, a ty víre nepomáhají. Vždyt to, co je videt, je úspěch nepřátel, úspěch nespravedlnosti, násilí, intrik. Neprátele dosáhli, co chteli – odklidili Ježíše z cesty. Ani Ježíš se jim neubráníl. Proti nim je víra slabá. Očekáváme-li „záchranu Izraele,“ záchranu stvoření a cloveka i záchranu vlastní po svém, když si to predstavujeme jako Kleofáš a jeho druh, od Krista po lidsku mocného – brání nám to poznat, uverit, vdechnout víru v Ježíše, který byl povolán k životu a tak zvítezil.

Je tu rec o rozbití detské víry. Nekterí máme a mnozí jiní, kteří tu nejsou s námi, mají vzpomínky na to, jak to bylo pekné vcírkvi, v nedelní škole, jak všichni verili v toho hodného Ježíše, který vždy pomuže, který nemá rád, když kluci mluví neslušne a kourí za rohem. A potrestá všechny, co delají neco nepekného. Ale pak prišla dospelost, drsná realita, existencní zápas, ohýbání pátere temi nahore, starosti a ztráty – a my jsme byli, jak se říká, zbavováni iluzí detství a mnozí došli k názoru, že ten Ježíš nepomáhá. Tak co s ním. Vždyt i on

skoncil špatne. Sice se říká, že vstal z mrtvých, ale co to je? Tak se mej pekne, Ježíši a církvi, ale k nicemu to není. My ted máme jiné starosti.

Ale právě ted, na naší ceste od Ježíše, od Boha, od jeho lidu, na té naší životní ceste beznadeje a zklamání, kdy si myslíme, že jsme a zstaneme na všechno sami – tady se k nám, nepoznán, připojí vzkříšený Ježíš. Delá to bez reklamy, svatozáře, okázalosti a jde s námi. A tady pozor: my mu musíme venovat cas, není to rychlé řešení. S temi emauskými ucedníky byl tri hodiny. Musíme mu venovat cas, abychom mu všechno vypovedeli, všechny své pochybnosti, trápení, rekli mu o své beznadeji, o vyprázdnené víře. Ale také, aby on nám mohl neco říct. A to taky delá a zacíná pekne zostra. „*Jak jste zpozdilí, jak máte tupé srdce. To nejste schopni verit tomu, co říkali proroci? Což nemel Mesiáš vše to vytrpet a pak vejít do slávy?*“ Potom zacal od Mojžíš a všech proroku a vykládal jim to, co se na neho z Písma vztahovalo. Jak jste tupí, pomalí k verení, říká tu Ježíš. Nejste s to vnímat to nové Boží dení, když neodpovídá vašim predstavám o tom, jak má Buh jednat. (Bibli, Starý zákon, musíme vykládat od Ježíše Nazaretského, od Krista. Je tu rec o jeho utrpení a sláve. Jinak to bude porád nepruhledná kniha. Ale jen skrze Starý zákon plneji pochopíme Boží zámer, jeho záchranu skrze Ježíše, Krista, Pána.)

A když už byli blízko vesnice, do které šli, on jako by chtel jít dál. Oni však ho zacali premlouvat. „*Zustan snámi, vždyt už je k veceru a den se schyluje.*“ Je tu užito výrazu, který doslova znamená donutit, dokonce i užít násilí. Vší mocí se ti dva snažili, aby s nimi Ježíš zustal, aby k nim vešel do domu. Clovek musí o Krista stát; ne se dát porád nutit a nechat premlouvat, ale naopak nutit Krista, aby k nám vešel pod strechu.

Vešel tedy a zustal s nimi. To je víc, než jsme mohli cekat. My lidé se potkáváme, konverzujeme, pak se zase rozcházíme. Casto se míváme jako stíny, aniž bychom o sebe zavadili ci navázali nějaký vztah. Setkání s Kristem je neco jiného. Být v Kristu, být s ním, to je novost setkání, kdy clovek ochutnává, okouší, poznává porozumení, odpuštění, prijetí, lásku, nadejí otevrené dvere království. Najednou vím: Nejsem sám, jako kul vplote; ve vši té komplikovanosti života, ale i strachu, zklamání pochybnostech a trápení. On je se mnou.

A jde to ještě dál. *Když byl spolu snimi u stolu, vzal chléb, vzdal díky, lámal a rozdával jim.* Host se mení v hostitele a zve, slaví s námi svou večeri. Živý Pán daruje emauským i nám jedinečný, hluboký okamžik. Stul Páne, to je nepochopitelné Kristovo sblížení s námi. S námi, kteří jsme se ho vzdali jako prohrané cesty, neporozumeli jeho jednání, báli se k nemu hlásit, odešli od něho, nebo ho ani nehledali s tím, že je to celé nesmysl. A on nás presto zve ke svému stolu, aby nám otevřel oči a my poznali, že je živ a vše, co říkal a jak jednal, platí. Kdyby to bylo na tech dvou ci na nás, dokončili bychom tu svoji cestu zpohrbu, kdy jsme se rozloučili s Bohem, s Kristem, s vírou, s jeho lidem. Možná bychom někdy vzpomněli, ale nakonec zapomněli úplně.

Ale on, vzkříšený Pán, proměnil a proměňuje všechno: zármutek v radost, opuštěnost ve společenství, beznadeji ve výhled k tomu novému, co Buh chystá. *Poznali ho* – otevřel jim oči. Tak dodnes jedná Kristus. Ne podle našich představ, ale tak, že se k nám připojí na naší cestě života, trpělivě poslouchá ty naše smutné reci o prázdnotě života, vykládá své slovo, pozve ke svému stolu, otevře oči.

Ale presto se nám to může zdát málo: ti z Emaus byli jen dva. Jenže příběh ještě neskončil. *Což nám srdce nehorelo*, říkají si ti dva a absolvují tu tříhodinovou cestu ještě jednou. Tentokrát v opačném smeru, do Jeruzaléma. *Nalezli jedenáct ucedníku a jejich druhy pohromade. Ti jim rekli: Pán byl opravdu vzkříšen a zjevil se Šimonovi. Oni pak vypravovali, co se jim stalo na cestě, jak se jim dal poznat, když lámal chléb.* Vzkříšený obrací cíl naší cesty, vede nás do společenství tech, co také poznali, že Ježíš je živ a je Kristus Pán. Ti, kdo se setkali se vzkříšeným Kristem, se potkávají. To je zázrak církve. Víra je dána jednotlivcum, ale hned vede do společenství a hned je také vytváří. Církev, to není především instituce, ale událost, tvorená vždy znovu Kristem.

Tady náš příběh končí. Presne receno, končí v Lukášove evangeliu. Ale nekončí v tomto svete. I k nám se Ježíš připojil někde na naší cestě životem. Poslouchal naše stížnosti i skrývanou beznadeji. Vykládal nám Bibli, dal se pozvat a pak se nám stal hostitelem. Pozval do společenství svých, ke svému stolu a my poznali, že on je živ.

Amen

MODLITBA

Pane Ježíši Kriste, děkujeme, že jsi se nám dal poznat na naší cestě životem. Setkal ses s námi, s lidmi plnými pochyb, nejistot i strachu, a zůstal jsi s námi. Mluvíš k nám, otevíráš nám oči u svého stolu a my poznáváme, že ty jsi živ, že ti můžeme věřit a že se na tebe můžeme spoléhat. Děkujeme ti za to. Amen

PÍSEŇ c. 349 V nás srdce horelo

SBOROVÁ OHLÁŠENÍ

PRÍMLUVNÁ MODLITBA

Nyní te, Pane, prosíme jako ti, kteří poznali, že u tebe je vysvobození a záchrana.

Prosíme te za tvou rozdělenou, neslavnou, klopýtající církev. Prosíme te za všechny, kdo mají zvestovat tvé Slovo a vydávat svědectví o tvé lásce. Prosíme te za ty, kteří přicházejí plni otázek. Prosíme te za ty, kteří nepřicházejí a nicemu neverí. Prosíme te za nové pokřtěné, za ty, kdo se radují, že ti smějí věřit.

Prosíme te za všechny smutné, nemocné, utrápené, opuštěné, za ty, kteří upadli do beznaděje. Prosíme te za ohrožené, pronásledované, vyhnané z domova a ubíjené.

Prosíme te za své rodiny, sousedy, spolupracovníky, za své místo (za svoji obec), za svou zemi i za celé stvoření. Kriste, smiluj se.

Ve tvém jménu se nyní společně modlíme: Otče náš... Amen

POSLÁNÍ

Veleben buď Bůh a otec našeho Pána Ježíše Krista, neboť nám ze svého velikého milosrdenství dal vzkříšením Ježíše Krista nové se narodit k živé naději. Dedictví nehynoucí, neposkvrněné a nevadnoucí je připraveno pro vás v nebesích a Boží moc vás skrze víru stráží ke spasení, které bude odhaleno

v posledním case. Ztoho se radujte, i když snad máte ještě nakrátko projít zármutkem rozmanitých zkoušek, aby se pravost vaší víry, mnohem drahocennější než pomíjející zlato, jež prece těž bývá zkoušeno ohnem, prokázala k vaší chvále, sláve a cti v den, kdy se zjeví Ježíš Kristus. Ac jste ho nevideli, milujete ho; ac ho ani nyní nevidíte, prec v neho veríte a jásáte nevýslovnou, vznešenou radostí, a tak docházíte cíle víry, spasení duší. (1Pt 1,3-9)

POŽEHNÁNÍ

Sám Buh pokoje necht vás cele posvetí a zachová vašeho ducha, duši i telo bez úrazu a poskvrny do příchodu našeho Pána Ježíše Krista. Verný je ten, který vás povolal; on to také učiní. Amen

PÍSEN c. 660 Bud Bohu všechna chvála

NANEBEVSTOUPENÍ PÁNE

VSTUPNÍ SLOVA

Milost vám a pokoj od Boha Otce našeho i Pána Ježíše Krista.

*Všichni národové, plésejte rukama, trubte Bohu s hlasitým
prozpevováním, nebo Hospodin nejvyšší, hrozný, jest král
veliký nade vší zemí. (Ž 47,2-3)* Amen

PÍSEN c. 47 Všichni v tento čas

MODLITBA

Panovnice Hospodine, ty jsi pozvedl svého Syna k sobě a sveril mu vládu nade vším. Vždyt on premohl všechny síly zla. Celé nebe zpívá: Hoden jest ten Beránek zabítý vzíti moc a bohatství i moudrost i sílu i cest a slávu i požehnání. Tvého milosrdenství je plná zeme.

V pokore vyznáváme, že my často vidíme věci jinak. Vidíme síly zla, jak získávají moc ve svete. Mnoho a mnoho lidí jim podléhá. Máme strach, a to nás zbavuje radosti z tvé vlády. Jsme plni nejistoty a hledáme pomoc a jistotu v tom, že se uzavíráme do sebe a staráme jen o sebe a své nejbližší. Tak chceme nějak přežít. Tvoje vláda je nám tak vzdálena, že ji nemůžeme videt. Ze všech stran slyšíme, že tvá vláda je pohádka, utopie, nesmysl. Prosíme, odpust nám, že podléháme malomyslnosti. Stojíme před tebou zkroušeni, toužíme po potešení a viditelném znamení tvé moci a vlády. Zaraz aspon na chvíli zlé, abychom poznali, že můžeme verit víc tvému Slovu než svým očím.

Pane Ježíši Kriste, ty jsi šel poslušně až na kříž. Nesestoupil jsi s kříže a nepresvedčil tak davy o své vládě. Naznačil jsi nám, že tvé panování je vládou odpuštění a smíření. Prosíme, dej nám svého Ducha, at to víc a víc z tvého Slova poznáváme, at se víc a víc učíme z tajemství tvé obeti a v ní vidíme základ tvého kralování. Vysvobozuj nás svým Slovem ze vší malomyslnosti. Učin to i dnes v tomto shromáždění. Amen

CTENÍ PÍSMÁ SVATÉHO

První biblické čtení vyslechnete z Prvního listu Petrova, z kapitoly 1., od 1. do 12. verše:

Petr, apoštol Ježíše Krista, vyvoleným, kteří přebývají jako cizinci v diaspoře v Pontu...

PÍSEŇ c. 353 Aj, Pán kraluje, božskou cest máje

KÁZÁNÍ

Základem kázání je oddíl z Evangelia podle Marka, z kapitoly 16., kde ve verších 9. až 20. čteme:

Když Ježíš prvního dne po sobotě vstal, zjevil se nejprve Marii z Magdaly...

Milí bratři, milé sestry! Ježíš žije. Není to odepsaná velicina, nehodící se do dnešního dynamického světa, ani mrtvý rek minulosti, hodící se jen k oslavám skupinky přestárlých ctitelů. Ježíš žije, ac je to **k nevíře**, jak upozorňuje evangelista Marek. Ježíš žije – a setkává se s těmi, kteří poznali jeho moc (jako Marie Magdalská), i s těmi, kteří se už rozešli s nadějí, kterou jim Ježíš dal, a vracejí se domů, ke starému životnímu stylu (jako ti dva, co jdou na venkov). V církvi se o tom vypráví, jeden to zvěstuje druhému – ale ti, kdo měli k Ježíši nejbližší a kdo měli nejvíce pamatovat jeho slovo, že „Syn člověka musí mnoho trpět, být zavržen od starších..., být zabit a po třech dnech vstát (Mk 8,31)“, ti zůstávají uzavření ve svém truchlení a pláči. Nikomu neverí, svedectví o setkání se vzkříšeným jsou jim jako blouznění, ne-li jako blábol. Trikrát zazní slovo **neverili**.

A tu je Ježíš uprostřed nich. Nečekane a nepochopitelne. Stojí za pozornost, že to je při stole. Tam, kde se jí. Novozákoníci soudí, že jde o odezvu příběhu ze závěru z evangelia Lukášova a že Ježíš právě při stole, při pokrmu, který dkusí, prokazuje, že není duch (nebo jak prekládají Kralictí: strašidlo), ani pouhé zjevení, ale tělesná bytost. Společné stolování nám však otevírá ještě hlubší rozměr tohoto setkání; ukáže k nasycení zástupu, k poslední Ježíšově večeri Ježíšově,

ke stolum lásky apoštolské církve i ke svaté večeri Páne, tak jak ji slavili v prvotní církvi. Ježíš je přítomný společenství svého lidu jako ten, kdo je **syť na duchu i na tele** – stejně tak jako ten, který jim hříchy odpouští a otevírá společenství Božího království. Vždyt právě společenství stolu, společné jídlo, je evangelistum predobrazem oné radostné hostiny Božího království, které nám Ježíš otevírá.

Smíme se těšit: at svá společná setkání všelijak zdeformujeme podle svých nápadu, módních vln či ve snaze zalíbit se komukoliv, Ježíš si nás najde. Prorazí si cestu našimi bludy a zmatky, naší popleteností a přijde mezi nás, aby nás oslovil. Ale pamatujme taky na to, že společné stolování je místem setkání se Vzkříšeným. Vecere Páne není smuteční hostinou na památku Ježíšovy smrti, ale radostným hodem vdecností se vzkříšeným Pánem. Mužeme taky říci: Vecere Páne je slavností nového počátku. Vždy, když stojíme u stolu Kristova, smí být naše mysli i srdce pozvednutá vzhuru, k tomu, který přichází, a my smíme vyhlížet nové věci, které nám Pán Buh připravil.

Tak tedy, Ježíš si k nám cestu najde, i když jsme v zajetí svých představ a jeho slovo i přítomnost oplakáváme jako neco, co navždy minulo. **Necekejme však, že nás Ježíš za neveru pochválí.** Kdysi se mluvívало v církvi o přísném Bohu; zvláště evangelíci tím prosluli. Buh nárocný, který vyžaduje od cloveka poslušnost a přísně soudí každý hřích – ono je to snad v samých základech kalvinismu. Ale zazní to i v české reformaci, v jednom z pražských artikulu, že těžké hříchy mají být veřejně trestány bez ohledu na osoby. Asi proto meli protestanté v různých literárních dílech obraz přísných, strohých a vši radosti vzdálených mravokárcu. To je dost verný obraz puritánu, tvrde odmítajících každý i jen náznak modlárství.

Ale pod vlivem doby se začíná mluvit jinak. Křestanský Buh se stává Bohem plným lásky, který odpouští, protože miluje. O hříchu se pak radeji nemluví, protože to by mohlo vést k depresi cloveka. Tak, jako obraz predešlý, i tento je příliš jednostranný – zdurazuje jen jednu povahu či charakter Božího jednání. Buh zajisté je Bohem plným lásky; tak to cteme v evangeliu (tak Buh miloval svet), ale vtémž evangeliu slyšíme jen o nekolik slov dál: kdo neverí, již je odsouzen. Nechtejme, aby Pán Buh toleroval naši neveru jako cosi samozřejmého. Boží láska není Boží slabostí. A tak přijmeme Boží

pokárání v pokore; je pro nás možností zastavit se a vrátit, odkud jsme vypadli. Ježíšovo pokárání není zavržením, je navrácením tam, kde smíme a máme být: jeho ucedlníky; ne neverníky, oplakávajícími ztracenou minulost.

Vždyt vzápětí **po pokárání přijde posláni**: „Jdete do celého světa a kažte evangelium všemu stvoření“ Ano, je to skoro nepochopitelné; ti, kteří jsou káráni pro neveru a tvrdost srdce, se mají stát vyslanci víry a srdce otevřeného láskou. Ucedlníci, kteří neverili ani slovum, jež jim Ježíš řekl dávno před ukřižováním, ani svedectvím svých sester a bratrů, že žije, mají jít a zvestovat celému světu, každému cbveku: **Ježíš žije**. Protože to je evangelium. Buh není mrtev, království Boží nezašlo rukou velekněží a Piláta Pontského. Láska neskončila, odpuštění není odloženo na neurcito. Ježíš žije – a tak se Boží plán na obnovu stvoření naplňuje.

Ale jak to souvisí s nanebevstoupením? Toto spojení se nám zdá nereálné. Domníváme se (a ucedlníci pravdepodobne také), že by bylo lepší, kdyby Ježíš nezmizel do nebe, ale zůstal na zemi a to království svého Otce rozšiřoval a budoval tady. Tak trochu zapomínáme na to, co bylo receno v podobenství o rozsévaci. **Království Boží bylo vsáto do světa, když Ježíš naplnil vůli svého Otce, přijal clovecenství za své a byl poslušen až do smrti kříže**. To je to první. A to druhé a podstatné je to, že **Ježíš vstupuje do nebe, aby přijal všechnu moc a slávu a vládu**, aby byl jedno s Otcem. Jestliže Buh vládne všemu skrze Krista, pak to znamená, že vládne jako Otec plný milosti, ano že světu vládne kristovsky. Tak jak to Kristus delal, když byl v tele, když odpouštěl hříchy, vymítal z cloveka posedlost zlem, uzdravoval lidské nemoci a řekl ďáblu NE. Buh už nevládne světu jako stvoritel, ale jako vykupitel. To je smysl Kristova nanebevstoupení. Ten, který zemřel na kříži, vstoupil na nebesa!

A proto právě teď posílá své ucedlníky, aby šli a zvestovali, ano dosvedcovali všemu stvoření, že „Buh byl v Kristu a smířil svět se sebou“. Apoštol Pavel to hned doplní: „a složil v nás to slovo smíření“ (2K 5,18n). Smíme a máme nést světu nabídku Božího smíření, pozvání domu, jako šanci k přemožení zlého. To je smysl onech slov o hadech a o jedu. Ucedlníci nejsou zasveceni do car a kouzel, ale svým zvestováním evangelia, celým svým životem, dosvedcují smíření;

dosvědčují, že vláda zla skončila. Dábel nad nimi nemá moci, protože jsou nové stvoření. To, co se tomu zlému podarilo u starého Adama, to se mu u Krista nezdarilo; proto vládne Ježíš, který je Kristem, všemu stvoření – a ucedlníci to smejí a mají celému světu dosvědčit. Spolu s nimi máme se do toho pustit i my. Protože, jak jsme cetli, ti neverící Tomášové, ti placící ucedlníci, se do toho skutečně pustili. „Oni pak vyšli, všude kázali; a Pán snimi působil a jejich slovo potvrzoval znameními“. Ta znamení jsou vyjmenována, a můžeme je shrnout do dvou skutečností: „přemáhání zlého“ a „rec novými jazyky“. Kristova církev nemůže jinak, než stát proti zlému v jakékoli podobě. Když nerečne zlému NE, stává se solí zmařenou. Ale to smíme a máme vedet, že ono NE není nikdy cestou násilí, silou zbraní. V tom se mýlili i naši husitští otcové. Ale také není tím, co by se dalo nazvat „vycuraností“. Zlé se vyhání Slovem Božím, zvestováním pravdy, tak jak to činil Kristus. Člověk má být z moci i posedlosti zlého vysvobozen, ne zlikvidován. A ty nové jazyky – to může být také rec, která nemluví o odplatě, o trestech, o tvrdé spravedlnosti, ale která umí odpustit, která naprahuje k druhému ruku ku pomoci, a ne zbran. Moderne se říká: pozitivní rec. I to patří ke znamením, kterými Pán naše svědectví potvrzuje: když mluvíme k druhým v radosti a potešení. To je ta pozitivní rec – nepřináší strach, ale navazuje vztah. Taková rec se Pánu Kristu líbí – to je rec Božího království. Tak on přece promluvil s námi. Amen

MODLITBA

Pane, chválíme te. Slyšeli jsme tvé Slovo. I nás jsi poslal. Tvé království smíme a máme ohlašovat jako skutečnost pro tento svět. Jako šanci pro člověka. Prosíme, napln na nás své zaslíbení a vyzbroj nás svým Duchem, abychom tvé poslání nekazili, nezkreslili a neohnuli podle svých představ. Dávej nám svého Ducha a rozmáhěj při nás jeho dary, ať ti zůstáváme věrní. Amen

PÍSEN c. 352 Když nastal den čtyřicátý

SBOROVÁ OHLÁŠENÍ

PRÍMLUVNÁ MODLITBA

Hospodine, Pane sveta, ty jsi v Ježíši Kristu blízko každému cloveku. Proto se před tebou skláníme a prosíme te:

Za tvuj lid, po všem svete rozptýlený, který te chválí a vyznává mnoha jazyky i různými způsoby. Zachovej ho ve své pravdě i lásce, dávej všem jeho údům sílu k vernosti a ved je k vzájemné úcte. Uč nás obohacovat se navzájem tvými dary.

Za tento sbor, ve kterém žijeme a který máme rádi. At v nem Duch svatý buduje prostor, kde by všichni, zdraví i nemocní, starí i mladí, silní i slabí, nacházeli domov a odpocinutí a v radosti byli znamením tvého vysvobození a tvého království.

Prosíme také za všechny ty, kteří jsou v trápení, které trápí nemoci, úzkost a mají strach. Vysvobod je. Myslíme na ty, kteří byli v uplynulých dnech zasaženi smrtí svých blízkých, abys jim dal prohlédnout k slavnému Kristovu vítězství a k životu vecnému.

Myslíme v tuto chvíli na své rodiny, na své příbuzné a známé, kteří kdysi s námi patřili do společenství tvého lidu, ale casem na tebe zapomněli, našli si jiné cesty a žijí bez tebe. Dej nám dostatek trpělivosti, abychom se jim neposmívali ani je neproklínali, ale v duvěre je predkládali tvé milosti. Dej, at my sami ti zustaneme verní.

A za tento svet prosíme, za všechna místa, kde je život k neunesení těžký, kde vítězí zlo, nenávisť a zloba. Ty sám se smiluj a sklon se ke všem hladovým, poníženým a z domovu vyháněným.

Pro Krista, tvého Syna, který poznal všechnu tíži sveta a vzal na sebe hřích, učin víc, než zač dovedeme prosit. Společně ktobe voláme, jak nás on naucil: Otče náš... *Amen*

POSLÁNÍ

Téhož dne vecer – prvního dne po sobote – když byli ucedníci ze strachu pred Židy shromážděni za zavřenými dvermi, přišel Ježíš, postavil se uprostřed nich a řekl: „Pokoj vám.“ Když to

rekl, ukázal jim ruce a bok. Ucedníci se zaradovali, když spatřili Pána. Ježíš jim znovu řekl: „Pokoj vám. Jako mne poslal Otec, tak já posílám vás.“ Po tech slovech na ne dechl a řekl jim: „Prijmete Ducha svatého. Komu odpustíte hříchy, tomu jsou odpuštěny, komu je neodpustíte, tomu odpuštěny nejsou.“ (J 20,19-23)

POŽEHNÁNÍ

*Milost našeho Pána Ježíše Krista a láska Boží a přítomnost
Ducha svatého se všemi vámi* *Amen*

PÍSEN c. 660 Bud Bohu všechna chvála, cest

VELKÝ ÚKLID CHRÁMU

VSTUPNÍ SLOVA

*Oci všech snadejí vzhlížejí k tobě a ty jim vpravý čas dáváš
pokrm, otvíráš svou ruku a ve své přízni sytíš všechno, co žije.
(Ž 145,15-16) Amen*

PÍSEN c. 275 Zavítej k nám, Stvoriteli

MODLITBA

Oslavujeme te, Otce náš milostivý, a vzdáváme ti dík za to, že náš život opatruješ potřebnými věcmi. Od tebe pochází i sám dar života a všechno, co život udržuje a chrání. Ty nám dopráváš sílu i práci, péči našich bližních i nejbližších. Ale ty jsi nám ve svém Synu daroval i chléb z nebe, odpuštění hříchu a dar nového života. Dnes ti zvláště děkujeme i za toto místo, za tento dum, který je vystaven proto, abys tu prebýval ve svém Slovu. Ty nás chceš obléct svátečním šatem milosti a pozvat nás k hostině, kterou nám prostírá tvůj Syn jako závdavek svého Království. Prosíme o posvěcení těchto darů a nás učin darem, který by se ti líbil. O to te prosíme skrze Krista, našeho Pána.
Amen

CTENÍ PÍSMY SVATÉHO

Poslyšte první čtení z Písmo svatého, jak je zapsáno v Proroctví Malachiáše, v kapitole 3., v prvních pěti verších:

*Hle, posílám svého posla, aby připravil prede mnou cestu.
I vstoupí nenadále do svého chrámu Pán...*

PÍSEN c. 35 Vyzývám te, Pane, při mne bud

KÁZÁNÍ

Základem kázání je oddíl z Evangelia podle Jana, z kapitoly 2., od 13. do 25. verše:

Byly blízko židovské velikonoce a Ježíš se vypravil na cestu do Jeruzaléma...

Prečtený text nám otevírá Kristuv pohled na chrám a na to, co se v něm děje. Evangelista Jan zarazuje tento děj na začátek Ježíšovy veřejné činnosti. Podtrhuje tím jeden důležitý rys Ježíšova poslání: On je nejen Spasitelem pro všední těžkosti, aby v nich zjevil svou slávu (jak to ukázal na svatbě v Káne Galilejské), on je též svatý Boží posel, který přišel vycistit Boží chrám (jak to ohlásil prorok Malachiáš). A všude tam, kde je zvestováno jeho Slovo, je naléváno nejen nové víno radosti, ale děje se v chrámu i v lidském životě veliký úklid.

Ten úklid je potřebný už proto, že ve všech dobách – tenkrát i dnes – je lidské srdce v nebezpečí, že bude chtít na Boží věci nebo na upřímné víře druhých nějakým způsobem vydělávat. Tenkrát se měli všichni muži, bydlící v okruhu třiceti kilometru kolem Jeruzaléma, přímo v chrámu účastnit svátku, které se právě blížily. Ale přicházeli i z větší dálky. Každý verící žid se chtel aspoň jednou za život účastnit slavnostních bohoslužeb. Mel přitom zaplatit chrámovou dan a přinést předepsané oběti. V chrámu však přijímali do pokladnic jen židovské peníze z doby pomakabejské. Ty vymenovali penezomenci za římské a jiné pohanské peníze, ovšem s pořádnou srážkou, která tvořila často až petinu hodnoty. Kobetem byla připuštěna jen bezvadná zvířata. Ze zjištěných důvodů dozorcí (kvalitáři) neuznávali kvalitu zvířat přivedených a nutili ke koupi připravená zvířata, zpravidla mnohonásobně předražená.

Tak se z chrámu, místa, kde lidé měli čerpat sílu, radost, nová předsevzetí, inspiraci pro život, stalo tržiště. Chrám přestal být místem, kde bylo možno prožít Boží blízkost, pročišťující Boží svatost a kousíček nového věku. Kolikrát i později v dějinách došlo k deformaci křesťanství. Bud se na zbožnosti lidu kdosi přižívoval (vzpomenme na pohoršení z „odpustku“ nebo na „svatokupectví“),

nebo se církve používalo – a někde snad dosud používá – jako opory či ospravedlnění koristnických systémů.

Toto vydírání chudých poutníku, právě tak jako každá křiklavá nespravedlnost nebo hledání vlastního prospěchu pod záštitou náboženství probouzely Ježíšův hněv. Je to pro nás nezvyklý pohled na Ježíše s biczem v ruce, ale i to patří k podobě Syna Božího. Už Tomáš Müntzer, duchovní vůdce německých selských bouří, vytýkal Martinu Lutherovi, že má „příliš mekkého Krista“. Ježíš prostě miluje svého Otce a proto miluje i jeho děti. Jak by mohl necinně přihlížet, když jeho vlastní bratři trpí bezprávím?

Ježíšova očistná akce v chrámu naznačuje i smysl každé správné kritiky nesprávných jevů. On byl s jeruzalémským chrámem spjat a proto ho jeho zneuctění trápilo. Chtěl chrámu vrátit pravé poslání: aby byl ohniskem obnovy tohoto světa a připravoval nový věk, v němž už chrámu nebude (Zj 21,22), protože všechno pronikne Boží přítomností.

Zamyslíme-li se hlouběji nad Ježíšem s biczem v ruce, přijdeme ke třem příčinám jeho svatého hněvu. 1. Zřejmě ho bolela neúcta k Božímu domu. Ta může mít i dnes různé podoby: My kazatelé cosi zanedbáme, ošidíme-li přípravu, takže při bohoslužbách není cítit nic z Boží svatosti. Nebo my všichni jako posluchači přicházíme velmi nesoustředěni. 2. Tenkrát tomu bylo tak, že obrady nepodporovaly zbožnost, ale spíše ji nahrazovaly. Takovéto „vyprázdnění“ bohoslužeb Krista nejen bolí, ale i hněvá. 3. Je tu ještě jedna a hned nejdůležitější věc: Celý ten rušivý cirkus v chrámu se odehrával na vnějším chrámovém nádvoří; jen tam měli přístup pohané, kteří hledali vztah a cestu k víře v Hospodina. Co tam mohli najít, jak se tam mohli soustředit? To podtrhnul evangelista Marek, který jediný zachytil Ježíšova slova: „Což není psáno: Můj dům bude zván domem modlitby pro všechny národy?“ (Mk 11,17) Nehnevá se Pán Ježíš nejvíce právě tehdy, když je hledajícím lidem ztížen přístup k Bohu? A nevádí jim někdy také náš chlad, náš nezájem, naše uzavřenost, naše rutina, naše lhostejnost k Božím věcem i k starostem našich bližních?

Ježíšův výstup v chrám vyvolá trojí reakci: Židé si zřejmě uvědomili, že očekávaný Mesiáš vycistí chrám. Má právo Ježíš takto jednat? Je on tím Mesiášem? Pakli ano, ať předvede důkaz, kterým by

se legitimoval. Ježíš místo odpovědi ohlašuje konec chrámu a postavení chrámu nového.

Židé obraznou rec Pána Ježíše nepochopili. Nepochopili ji ani ucedníci, že myslí na novou cestu k Bohu, nový přímý vztah bez oklik a zacházek; vztah, který otevře Ježíš svou obětí a svým vzkríšením. I ucedníci to pochopili teprve po Kristově vzkríšení. A bez tohoto pochopení zdráhá se Ježíš rozšířit kruh svých ucedníků. Musí napřed pracovat na jádru, které roznese vmoci Ducha svatého jeho hnutí. Malý kruh, který Pána Ježíše pochopí a přijme, který bude žít z Kristovy oběti a čerpat sílu z jeho vzkríšení, může být začátkem něčeho nového. Masy, které Krista a jeho cestu kříže nepochopí, budou jeho jméno diskreditovat a jeho vec deformovat.

Pravý chrám je tam, kde Buh je vzýván v Duchu a v pravdě (J 4,23). Kde se to nedeje, zůstává z chrámu stát jen budova, která nakonec zmizí, rozhlodána zubem času nebo urcena k jinému účelu. Ježíš chrám miloval, chodil se sem modlit, a po něm i jeho ucedníci. Mel rád i lidi, kteří přicházeli do chrámu, i když mysleli víc na své obchody než na Svatého Boha. Ale mel zvláště rád ty, kterým to vadilo a osud vadí. Proto je vycištění chrámu i náznakem soudu: Chrám, kde se neposvěcuje život, může být zboren. Buh však bude bydlet ve svatyni, kterou nikdo nezborí: v Kristu, v přítomném Pánu, a v těch, kdo v Krista verí a tvorí kolem něho společenství víry, lásky a nadeje.
Amen

MODLITBA

Svatý Bože, ty stavíš svůj dum z živých a vybraných kamenů. Učin svou církev bohatou dary Ducha, kterého jsi jí daroval. At všichni rosteme v milosti, až by tvůj lid, Kristem vykoupený, došel naplnění ve tvém Království. Skrze Ježíše Krista.
Amen

PÍSEŇ c. 271 Jak jasne svítíš, hvězdo má (1-5)

SBOROVÁ OHLÁŠENÍ

PRÍMLUVNÁ MODLITBA

Bože všemohoucí, Otce laskavý! Ty chceš, aby tvá církev na této zemi byla odleskem tvého nebeského Království. Skrze dary, které máš pro nás i na tomto místě připraveny, chceš znás tvořit chrám tvého svatého Ducha. Ke chvále tvého jména, nám kdobrému i na svedectví všem. Vyznáváme, jak mnoho ktomu chybí nám samým i mnoha jiným krestanum a církvím. Prosíme, bud nám milostiv, trpělivě nás všechny vyucuj a ved, tak abychom se prece jen stávali nástroji tvého díla.

Prosíme te za tento náš sbor, za jednotlivé bratry a sestry, malé i velké, horlivé i méně horlivé. Prosíme za všechny, kteří byli v tomto sboru pokřtění a nesou na sobě tvé jméno, at se za tebe nikdy nestydí a tvému jménu dělají cest. Nedopust, abychom se stali překážkou pro ty, kteří te hledají. Dopřej nám tu velkou milost, aby te nejeden hledající mohl najít i skrze nás, i na tomto místě.

Prosíme te za církev, kníž patríme. Kolik vzácných daru jsme od tebe přijali i skrze ni, i prostřednictvím tech, kteří nám při vši své nedokonalosti dokázali predat, co sami od tebe přijali. I my bychom chteli dát dobré svedectví druhým lidem, svým detem, vnukum, přátelům. Prosíme, priznej se knám a ve své dobrote doplň, co jsme zustali dlužni, a naprav, co jsme pokazili. Práve tak bud milostiv i všem lidem na celém svete, kdekoliv se ve tvém jménu scházejí.

Mnohokrát jsme te zklamali, ale prece veríme, že pres všechna naše selhání tvé dílo uprostřed sveta prece pokračuje. Necht pokračuje i tam, kde se vše zdá být v koncích. Prokaž svoji moc i tam, kde zatím vítězí lhostejnost, pýcha, sobectví, kde je lidské jednání poháneno závisť a odtud plynoucí nenávistí. Prosíme, stuj při nás a dej svému lidu vytrvalost a stálost až do příchodu tvého království. Otce náš...

Amen

POSLÁNÍ

*Nevíte, že jste Boží chrám a že Duch Boží ve vás prebývá? Kdo
nicí chrám Boží, toho znicí Buh; neboť Boží chrám je svatý, a
ten chrám jste vy. (1K 3,15-16)*

POŽEHNÁNÍ

*Milost našeho Pána Ježíše Krista a láska Boží a přítomnost
Ducha svatého se všemi vámi. Amen*

PÍSEN c. 159 Te, Boha, chválíme (6-7)

MISTRE, KDE BYDLÍŠ?

VSTUPNÍ SLOVO

Ve jménu Boha Otce i Syna i Ducha svatého.

*Chvalte Hospodina, všechny národy, všichni lidé, chvalte ho
zpevem, neboť se nad námi mohutně klene jeho milosrdenství.
Hospodinova vernost je vecná! (Ž 117,1-2) Haleluja!*

PÍSEŇ c. 165,1-5 Ó kdybych ústa tisícerá

MODLITBA

Svatý a dobrý Bože! Bez přestání bychom měli dekovat, když si uvedomíme, co všechno od tebe dostáváme. Od tebe pochází vše dobré. V tobe má počátek také náš život. Dekujeme ti za něj. Dekujeme za zdraví, za lidský rozum i lidské city. Dekujeme za vztahy k druhým lidem i okolnímu stvoření. Dekujeme za krásu a za radost, i za možnost je vnímat.

Nade vše ale dekujeme za to, že ses nám dal poznat. Žasneme nad tím, že jsi Bohem, který má zájem o člověka. Ty nejsi uzavřený do sebe v nebetných dálkách. Ty se k nám skláníš. Zastavuješ nás a oslovuješ. Ty, Tvurce, vcházíš v rozhovor se svým stvořením. Každého z nás znáš jménem, nikdo ti není neznámý. Vidiš do našeho nitra. Před tebou nelze nic skrýt. Vnímáme to s bázní i s nadějí.

O to víc se divíme, že miluješ každého z nás. A to takovou láskou, která nás presahuje, kterou nelze vystihnout, kterou můžeme jedine vdecne přijímat. Víme, že vrcholem tvé lásky je příchod Ježíše Krista na tuto zem. Dekujeme za tvého Syna i jeho obět za náš hřích. V jeho jménu, který je Pánem církve i všeho stvoření, se nyní před tebou skláníme a prosíme, aby sis nás k sobě stále víc přitahoval tak, aby jeho kříž i vzkříšení byly středem našeho života, všeho našeho usilování, našich myšlenek, slov i činů.

Skrze neho te také prosíme: Dej nám svého Ducha svatého a požehnej temto bohoslužbám, at jsou nám k užítu a tobe k sláve.
Amen

CTENÍ PÍSMÁ SVATÉHO

Slova prvního ctení Písma svatého jsou zapsána v žalmu 139., od verše 1. do 16.:

Pro předního zpeváka, Daviduv žalm. Hospodine, zkoumáš me a znáš me. Víš o mne, at sedím nebo vstanu...

PÍSEN c. 370 Jak cerstvých vod jelen žádá

KÁZÁNÍ

Slova Písma svatého pro dnešní nedeli jsou zapsána v Evangeliu podle Jana, v kapitole 1., od verše 35. do 42.:

Druhého dne tam byl opet Jan se dvema ze svých ucedníku. Spatril Ježíše...

Milí přátelé, bratři a sestry! Takto tedy, podle evangelisty Jana, došlo k povolání prvních Kristových ucedníku. Jan Krtitel stál a hovoril se dvema ze svých lidí, když tu uvidel Ježíše, jak jde okolo nich. Ukázal na něj prstem a rekl: To je on!

Ríká se, že když se setkají dve authority, dve osobnosti, tak to mezi nimi za chvíli zacne jiskrit. Ne tak v tomto prípade. Jan Krtitel posílá své ucedníky za Ježíšem. Práve v tom je jeho velikost. On neukazuje na sebe, nýbrž na Krista! Nevytváří okolo sebe skupinku verných. Neuzurpuje si pro sebe tech pár posluchacu, které má. Posílá je pryč. K nekomu jinému. On musí rust, já pak se menšit. Takové je Janovo heslo. A nás to stále znovu fascinuje. Nás, kteří si tak rádi na sobe zakládáme. Kterí jsme tak rádi obdivováni a chváleni. Jan Krtitel je živoucím ukazatelem ke Kristu. Je smerovkou na ceste. Je mluvčím nekoho druhého. Je svedkem vydávajícím svedectví. Je prstem nasmerovaným a odkazujícím ke Kristu. Jemu delá prostor. K nemu

zve. Jan Krtitel by se měl stát „patronem“ všech zaměstnanců církve. Není důležitý on sám o sobě. Také my nejsme důležití sami o sobě. Chvilí tu jsme a potom zase ne! Důležitější je ten, kvůli kterému tady jsme. Ten, na kterého ukazujeme: Hle, beránek Boží! Ten, od Boha poslaný, který snímá hříchy světa. Na toho se zamerte. Toho poslouchajte. Toho následujte. Každého z nás takto Jan oslovuje. A podobně máme my - všichni křesťané - oslovovat další lidi. Nejsme to my sami, kdo si zaslouhuje tu absolutní pozornost a životní nasazení, nýbrž pouze a jen on.

Ti dva ucedníci slyšeli, co řekl, a šli za Ježíšem. Je to umění, ukázat druhému člověku ne na sebe, ale na Krista. Stejně velkým uměním je ale toto slovo vyslechnout, uverit mu a vydat se na cestu. Odpoutat se od Jana Krtitele a jít za Kristem. Uměním je ukázat. Uměním je také slyšet!

Když se Ježíš obrátil a uviděl, že jdou za ním, otázel se jich: Co chcete? Jsou to první Ježíšova slova v celém Janově evangeliu. Dvě slova s otázníkem na konci! A jisté nejsou určena jenom těm dvěma tenkrát v Galileji. Stejně tak platí i pro nás. Co chcete? Co hledáte? Co vlastně ode mne očekáváte? Tak se ptá Kristus i nás dnes! Co od něj chceme? Jaké naděje si s ním spojujeme? Co doufáme, že u něj nalezneme? Snad zdraví, štěstí, spokojenost, pohodu? Nebo prosperitu, úspěch? Ci snad moudrost a poznání? Co nám vlastně dnes může ten Ježíš z Nazareta nabídnout? Co ode mne chcete? ptá se i nás.

Rekli mu: Rabbi, což přeloženo znamená Mistře, kde bydlíš? Kde jsi doma? Kam patříš? Odkud jsi? Kam te máme zaradit? Jaký jsi? Co je tvé? Co s tebou souvisí? Co vlastně můžeš nabídnout?

My toho vskutku chceme hodně. Po sobě. Po Pánu Bohu. I po tobě, Ježíši, bychom toho chtěli hodně. Od toho zdraví a spokojenosti přes úspěch v práci až po tu moudrost, které se nám tak nedostává! A i když si mnohé odrekáme, tak nám stejně zustane pár prání. Plnost života, dobré vztahy, porozumění sobě i druhým, naděje pro všední dny, přiblížení Bohu... Je těžké, uvést to na společného jmenovatele. Rekni, kde bydlíš? Co jsi zač? At víme, za kým nás Jan Krtitel poslal. At víme, zda ta naše prání - povrchní i hluboká - nemíří nekam do prázdna. Do neurčita.

Pojďte a uvidíte! říká Kristus. Je to „odpoveď neodpoveď“. Ale v každom prípade je to pozvanie na cestu. Akože kresťanství je cesta. Viera je cesta. A kresťané sú ľudia cesty. Ježiš sa nelze zmocniť, lze ho ale nasledovať. Ježiš nám nedáva žádné hotové odpovedi, byt by byly sebekrásnejší a sebemoudřejší. Ani nám nenabízí žádné jednoduché rady pro každou situaci. Pojďte, chcete-li. Je to na vás! Zajímáte se o mne? Tak tedy, pojdte za mnou. Sami. Dobrovolně a svobodně. Víře nelze naučit. Víru nelze vnútit. Víru nelze ani zdědit. Je na vás, abyste rozpoznali, zda nádeje, které si do mne kladete, mohou vyplnit. Pojďte a uvidíte! Krásně je tak vyjádřeno, v čem spočívá naše víra. Má podobu následování - protože Kristus je v pohybu a my jdeme za ním. A také má víra podobu objevování - protože Kristus nám ukazuje a odhaluje stále nové věci. A pokud si myslíme, že už jsme ho dostihli, zase je pár kroků před námi. A pokud si myslíme, že už jsme mu porozuměli, tak zase nás necím novým překvapí.

Jestliže by se víře dalo naučit, byla by to ideologie. Jen suma tezí, poznatku a přesvědčení, které lze zastávat. Ale víra, jak všichni dobře víme, je vztah. Vztah dynamický a dialogický. Na cestě, na pochodu. A s Bohem a Kristem v rozhovoru. Jdeme, následujeme ho, poznáváme a objevujeme, kde bydlí. Vcelku jednoduše, několika slovy, je zde vyjádřena podstata křesťanské víry: Hledat, následovat, objevovat, vidět, zastávat. Vlastní zkušenost je nenahraditelná. Každá konverze (obrácení člověka k Bohu) se rodí ze setkání s Kristem. Šli tedy, viděli, kde bydlí, a zastali ten den u něho, píše evangelista Jan.

Ale tuto zkušenost je potom třeba obalit do slov. Slovy vyjádřit, co pro mne Ježiš znamená. Co u něho chci. A proč víru v něj považuji za nosnou a důležitou. A tady se rodí teologie, ona koktavá služebnice víry. Všichni jsme teology, pokud o Bohu přemýšlíme a mluvíme. Jen si všimneme všech těch titulů, kterými je ten náš oddíl zámerne provázán: Ježiš z Nazareta je Beránek Boží. Je to Rabbi. Mistr. Mesiáš. Kristus.

Jeden z těch, kteří Ježiš následovali, byl Ondřej, bratr Šimona Petra. Vyhledal nejprve svého bratra Šimona a řekl mu: Nalezli jsme Mesiáše, což je v překladu Kristus. A přivedl ho k Ježíšovi. Je to zvláštní retezec víry. A také pravzor budoucí misie církve. Jan Křtitel ukázal Ondřejovi na Ježiše. Ondřej v Ježíši poznal Mesiáše a následně

to řekl Šimonovi. Od úst k ústům šíří se evangelium. Jedni druhým svými slovy - všelijak neumele - vyprávějí, co pro ne Ježíš znamená. Víra je ze slyšení. Slovo - nejen vlastní zkušenost, ale slovo - je nesmírně důležité. Sotva bychom tady dnes sedeli, kdyby nám někdo někdy o Kristu něco nerekl. Cesta k Bohu je zároveň cesta k druhým. Ono zvláštní zaujetí pro Krista má být předáváno dál. Aby se nejen Ondřej, ale také Šimon setkal s Ježíšem.

Ježíš na Šimona pohlédl a řekl: Ty jsi Šimon, syn Januv; budeš se jmenovat Kéfas (což se prekládá Petr). Co v té větě slyšíme? Předně to, že Ježíš ví, koho má před sebou. I dnes. Ví o nás, co jsme zač. Ví všechno. Nelze před ním nic ukrýt. Vzpomenme na slova žalmu, který jsme četli. On ví dobře, kde bydlíme. Zatímco my to jeho bydlení hledáme. Ty jsi Šimon. Ale budeš se jmenovat Kéfas, což se prekládá Petr nebo také skála. Cesta k Bohu je vždy také cesta k sobě samému. Cesta k novému poznání toho, kdo jsme a jací jsme. Je to cesta k novému sebeporozumení, sebepochopení, sebehodnocení. A ta změna, která se s Šimonem udála po jeho setkání s Kristem, je vyjádřena novým jménem. Budeš se jmenovat Petr. Jako by se nám tím chtělo říct, že Kristus promenuje člověka. Toho, který ho plně očekává a naději hledá, nejenže přijímá a zve na cestu následování za ním, ale on ho také v nitru promenuje. Ciní ho novým a jiným. Dává mu nové jméno.

Poznání Krista je vždy novým poznáním člověka vedle mne a zároveň novým poznáním sebe sama. Všechny věci a všichni lidé získávají najednou nové obrysy a nové významy. - Pojdte a uvidíte! Ta Kristova slova jsou pozváním na cestu také pro nás. Amen

MODLITBA

Pane Ježíši Kriste, ty nás zveš na cestu za tebou. Smíme se spolu s ostatními a s celou církví nazývat tvými ucedníky. Dekujeme ti za to. Prosíme, drž nás ve svých stopách, abychom z tvé cesty nescházeli. Amen

PÍSEŇ c. 209 Ó slunce spravednosti

SBOROVÁ OHLÁŠENÍ

PRÍMLUVNÁ MODLITBA

Pane Bože, v Ježíši Kristu náš nebeský Otce! Prosíme, abychom te neprestávali hledat a ptát se po tobe na svých každodenních cestách. Prosíme, abychom se umeli odpoutat od toho, co nás svazuje, třeba i od toho, v čem jsme dosud žili, a šli za tebou, tak jako se ucedníci vydali od Jana Krtitele za Kristem. Zároveň prosíme, abychom sami druhé lidi na sebe nevázáli, ale ukazovali na tebe.

Prosíme, abychom v tvém Synu rozpoznávali Beránka Božího, vydaného za nás na smrt, ale také svého Mistra, Pána a Mesiáše.

Prosíme, abychom tebou osloveni umeli oslovovat druhé, tak jako Ondřej oslovil Šimona a vyprávěl mu o tobe. Přiznávej se k naším slovům svou mocí.

Prosíme, v každém z nás probouzej stále novou touhu. Ty říkáš: Pojdte a uvidíte! Dej, ať se vydáme na cestu.

Prosíme za mnohé další lidi, kteří se po tobe ptají také v našem meste. Ukazuj se jim. Posílej jim do cesty lidi, jako byl Jan Krtitel. Privádej si k sobě všechny hledající, kteří si uvědomují, že te potřebují, že te chtějí poznávat a že chtějí s tebou být.

Prosíme za naše rodiny a naše domovy, aby v nich vládl tvůj pokoj. Prosíme za tento náš sbor, aby byl místem tvého požehnání.

Tobe sverujeme nemocné, bezradné a malomyslné. Všechny ty, kteří se ocitají v nouzi, v problémech a všelijakých krizích. Pricházej k nim a potešuj, povzbuzuj, posiluj.

Prosíme, abychom o tobe nejen mluvili, ale s tebou také žili. Tak aby naším svědectvím byla nejen slova, ale také celý náš život. Společně pak se k tobe obrácíme slovy Pána Ježíše Krista: Otce náš...

Amen

POSLÁNÍ

Vždyt nás má ve své moci láska Kristova - nás, kteří jsme pochopili, že jeden zemrel za všechny, a že tedy všichni zemreli; a za všechny zemrel proto, aby ti, kteří jsou naživu, nežili už sami sobe, nýbrž tomu, kdo za ne zemrel i vstal. Kdo je v Kristu, je nové stvoření. Co je staré, pominulo, hle, je tu nové! To všecko je z Boha, který nás smíril sám se sebou skrze Krista a poveril nás, abychom sloužili tomuto smíření. (2K 5,14-18)

POŽEHNÁNÍ

Sám pak náš Pán Ježíš Kristus a Buh náš Otec, který si nás zamiloval a ze své milosti nám dal vecné potešení a dobrou naději, necht povzbudí vaše srdce a dá vám sílu ke každému dobrému cinu i slovu. Amen

PÍSEN c. 685 I když se rozcházíme

SLUŽEBNÍCI NEUŽITECNÍ

VSTUPNÍ SLOVA

Ve jménu Boha Otce, Syna i Ducha svatého.

Zaplesejte, spravedliví, Hospodinu, prímým lidem sluší se ho chválit. Hospodinu vzdejte chválu při citare, zpívejte mu žalmy s harfou o deseti strunách. Zpívejte mu novou písen, hrejte dobře za hlaholu polnic. Nebot slovo Hospodinovo je prímé, v každém svém díle je verný. Miluje spravedlnost a právo, Hospodinova milosrdenství je plná zeme. (Ž 33,15) Haleluja!

PÍSEN c. 604 Bud sláva Bohu, chvála Otci

MODLITBA

Hospodine! U tebe je náš domov, naše útocište, naše pevná skryš. Dříve, nežli se zrodily hory, dříve, nežli jsme poprvé zaslechli tvé slovo, dříve, nežli naším nitrem probleskl první paprsek víry, tys o nás vedel, mel jsi nás ve své pameti, znal jsi nás jménem.

Jsme tímto tvým nepochopitelným a nicím nepodmíněným příklonem vyvedeni z míry. Jsme jím v tom nejlepším slova smyslu zaskoceni. Nedovedeme si tvou lásku a dobrotu vysvětlit. Nejen my, ale celý svět žije a pokračuje z tvého milosrdenství. Marne hledáme, co je na nás hodnotného a přitažlivého. Marne hledáme, čím bychom se ti zalíbili. Nic takového nenalzáme.

S tím větší vdecností a mocnějším údivem proto hledíme k tobe. Ty jsi studnice všech darů, viditelných i neviditelných. Ty nabízíš a dáváš, a my jen zdarma přijímáme.

Děkujeme ti, Bože, i za tvůj největší dar, za tvého Syna Ježíše Krista. Děkujeme, že jsme mohli zaslechnout poselství o něm a že jsme v něj jako svého Spasitele mohli uverit. Děkujeme, že sis nás podmanil, že jsi proměnil naše životy a učinil z nás své ucedníky.

Radujeme se z daru tvého Ducha, který nám připomíná tvé Slovo v celém jeho bohatství, oživuje nemou literu a promlouvá k tem, kteří chtějí slyšet. Trojjediný Bože, prosíme o tvou přítomnost a tvé požehnání i v tuto chvíli, oslav své jméno mezi námi. Amen

CTENÍ PÍSMÁ SVATÉHO

První ctení Písma svatého je zapsáno v knize proroka Izajáše, v kapitole 41., od verše 8. do 14.:

A ty, Izraeli, služebníku muj, Jákobe, tebe jsem vyvolil, potomku Abrahama...

PÍSEN c. 434 Jezu Kriste, Synu Boží (1-7)

KÁZÁNÍ

Biblický text, který k nám dnes chce promlouvat, je zapsán v Evangeliu podle Lukáše, v kapitole 17., od verše 7. do 10.:

Rekne snad nekdo svému služebníku, který se vrátil z pole, kde oral nebo pásł...

Milí přátelé, bratři a sestry! V každé příručce úspěšného manažera narazíme na jednu myšlenku, na jednu radu: Vedoucí pracovník má své podrížené chválit. Má jim dekovat. Má jim dávat na vedomí, jak jsou pro neho a pro jeho podnik duležití. I kdyby si treba v dané chvíli myslel neco jiného. Pochvalou a podekováním nic nezkazí. A bude je motivovat k další práci.

Pán Ježíš by asi nebyl dobrým manažerem firmy. Podobenství, které nám dnes vypráví, je naprostým opakem právě receného. Staví nám pred oci hospodáre, pána domu, a jeho služebníka. Ten celý den pracuje na poli nebo se stará o dobytek. A když se vecer utrmácen a znaven vrací domu, tak ho tam ceká další úkol. Nemuže si vydechnout s tím, že mu konecne padla. Nemuže se jednoduše posadit ke stolu. Nemuže cekat, že ho hladového nekdo druhý nasytí. Sám ted musí připravit veceri pro svého pána. Je prece služebníkem. Jeho úkolem je sloužit hospodári, teprve až potom je na rade on sám. Karty jsou v

tomto dome jasne rozdány, role v podobenství jsou urceny. Služebník slouží svému pánu. Ne naopak. Bylo by na pováženou, kdyby jejich role byly zameneny. I když je unaven po celodenní práci, i když je hladový; ví, co má delat. Ví, co se od něj očekává. Připrav mi něco k jídlu! Přistoj se k obsluze! Potom budeš jíst a pít ty. A když to všechno udelá, pán mu neděkuje, ani ho nechválí. Vždyt jen udelal to, co měl, co se od něj očekává. Udelal jen to, co mu jeho role predepisuje. Dnes bychom rekli, že sice možná pracoval prescas, ale stejne jen delal to, co má ve své pracovní náplni. Nic víc! Plnil svou povinnost.

Presne tak je to i s vámi, říká Ježíš svým ucedníkum. Tedy nám. A vztahuje toto podobenství na nás, na náš život, na naši víru, na náš vztah k Pánu Bohu. Stejne tak je to i s vámi, říká. Bez nějakého chlácholení, bez dekování, bez falešného uznání, jak jsme to skvelí lidé. *I když uciníte všechno, co vám bylo prikázáno, reknete: "Jsme jenom služebníci, ucinili jsme to, co jsme byli povinni ucinít."*

Ze všeho nejdríve se nám zde vyjasnují vztahy. Kdo je kdo. Buh je Pán, my jsme služebníci. Chtelo by se namítnout, že je to prece samozrejmé. Jenže, netoužíme po opaku? Nechceme být Bohem opecováváni? Nechceme být v centru dení, v centru zájmu my sami? Nechceme sami rozhodovat? Nechceme uplatnovat svou vuli? Nechceme prosazovat své názory? Ono to vubec není samozrejmé, uznávat a přijímat nad sebou jinou autoritu. I autoritu Boží. Vždyt i ten povestný první biblický hřích prece spocíval v touze po bohorovnosti. V zámene rolí. V tom prekroucení „kdo je kdo“. Kdo je tady Bohem. Zda my, anebo on? Vyjasnují se nám tady vztahy a my slyšíme, že je zde hospodár. Ten, kterému všechno patří.

Jiste, hospodár se o své služebníky také stará. Jsou jeho. Patří k jeho domu. Je za ne odpovedný. Dává jim práci, živí je a šatí. Má prehled o tom, co potrebují, v cas ohrožení je chrání. Poskytuje jim to, cem u se říká základní životní jistoty. A nebeský Hospodár nám lidem veru nezustává nic dlužen.

Nicméne toto podobenství jasne definuje i naše vlastní určení. Jsme služebníci. My nejsme ti, kterým je slouženo, my sami sloužíme. Služba. Opis pro náš život, pro naši víru. Namísto nároku, které tak rádi vznášíme. Namísto našich prání a požadavku. Namísto touhy po

požitcích všeho druhu. Služba, služebnost. Dost podivné slovo. Netreba tady rozlišovat na život duchovní a profánní. Na záležitosti církevní a necírkevní. Na nedelní bohoslužby a pracovní týden. Na svátky a všední chvíle. Od rána až do večera je náš život viden jako služba. Máme Pána a vše co děláme, jemu děláme. V kanceláři, v kuchyni, ve městě, na zahradě, na dovolené, ve škole. Žijeme před Boží tváří a náš život, alespon jak nám to Bible líčí, je službou Bohu. Když ráno vyjde na pole i když se večer vrací a připravuje jídlo. Slouží. A z této služby nejsme vyvázáni odchodem z kostela na konci bohoslužeb. To je jen takové krátké zastavení, abychom nabrali dech a novou sílu. Před Boží tváří žijeme nepřetržitě, nejen v nedeli. A službu Bohu nelze omezit jen na nějaký bohoslužebný úkon. Celý náš život je tak vnímán jako služba Hospodinu. I se zednickou lžicí nebo malířským štětcem v ruce sloužíme Bohu. A mělo by nám to být tak samozřejmé, jako když den co den vstáváme a venujeme se své práci.

Nejsme sami svými pány. I to nám podobenství říká. My nejsme tím hospodářem. Jsme k hospodáři připoutáni poutem služby. On s námi sepsal smlouvu. On si nás naja l. Pod jeho strechou žijeme. A on nás šatí i živí. Pohled na lidský život jako na službu Bohu je pravým opakem koristnického přístupu, který vidí jen sebe. A který se snaží vyždímat z okolí a ze světa co se dá jen k vlastnímu prospěchu. Bez ohledu a bez soucitu.

Jsme jenom služebníci. A některé preklady tady dodávají: služebníci „neužiteční“. Ne že by naše práce nepřinášela užitek. Ono sluvko znamená spíše služebníci nehodní, neschopní, nemohoucí. Proste jenom obyčejní služebníci. Nic víc! Jde tady o doznání vlastní ne-moci. O uvedomení si neohranicenosti vlastních povinností, kterým nikdy nemohu dostát a které nikdy nemohu splnit. Stále zustávám dlužníkem, který jen splácí dluh. Jednoduše receno: Nikdy si nemohu myslet, že už jsem jej splatil, že už jsem toho vuci Bohu udelal dost. *Jsme jenom služebníci neužiteční, ucinili jsme to, co jsme byli povinni ucinít.*

Pokud toto říkáme, potom se vzdáváme jakéhokoli nároku smerem k Bohu. Víme o tom, že si svou prací, svým životem, svou zbožností – ano i svou vírou – nedokážeme nic zajistit. Je to slovo namírené proti pohledu, jenž v lidském živote spatruje výkon, který

nám má něco zajistit nebo zaručit. Nedostáváme se i my někdy do zajetí zbožných výkonů? Když si myslíme, že pro svou víru jsme v necem lepší než druzí? Že máme na něco nárok? V Ježíšově době to tak někteří chápali. Budeme-li pečlivě plnit Zákon, Pán Bůh nám zcela jistě požehná. Musí. My dáme, on dá! Ale už Rabbi Jochanan ben Zakkai v 1. stol. takovému názoru odpovídá: „Jestliže jsi byl mnoho poslušen Tóry, nedelej si z toho zásluhu, neboť proto jsi byl stvořen.“ Podobně i Ježíš svým ucedníkům vysvětluje: I když od rána do večera běháš, pracuješ a staráš se, nakonec rekni: Jsem jenom služebník, dělám svou povinnost. I kdybychom nad hlavou měli svatozár a na zádech nám narostla křídla, děláme jenom svou povinnost. Vždyt proto jsme byli stvořeni.

Nezískáme tím nárok na mimorádnou odmenu, na nějakou prémii. Není to pro nás jako studená sprcha? Namísto podekování, pochvaly, Božího uznání jenom krátké konstatování: Jsi služebník a udelal jsi, co jsi udelat měl. I Ježíšovým ucedníkům trvalo, než to pochopili. Před tím se dohadovali, kdo z nich bude první v Božím království a co dostanou za to, když všechno opustí a vydají se na cestu za Kristem. Naše výkony však nezakládají před Bohem nějaký nárok. Nemužeme kalkulovat, co za to jednou dostaneme. Co bychom dostávali, když plníme, co plnit máme?

Jsme služebníci, kteří pouze konají svou povinnost. Povinnost, to je slovo, které bychom si možná měli z toho dnešního podobenství také odnést. Povinnost. Neradi něco takového slyšíme. Hájíme svobodu víry. Jsme hrdí na otevřenost naší církve, na její široké mantinely a propustné hranice. To je jistě pravda. Možná je ale nacase promluvit i o povinnosti. Křesťanství s sebou nese povinnost, závazek. Ježíš se obrací nejen proti zákonickému chápání víry, kdy se domníváme, že si svou vírou něco zajistíme či pojistíme. Tady, jakoby v druhém sledu, se obrací i proti ledabylému křesťanství. Proti polovicatosti a neduslednosti naší víry. I kdybys vykonal všechno, učinil jsi to, co byla tvá povinnost. Evangelium k nám přichází s nárokem. Klade před nás úkoly.

Pán Bůh nám neděkuje za to, že v něho veríme. Ani nás nechválí a neobdivuje za to, že chodíme na bohoslužby a snažíme se žít podle jeho vůle. Předpokládá to. Od rána do večera žijeme před

Bohem a celý náš život je a má být službou Bohu. A v této naší službě stejně zustáváme stále pozadu. Nikdy nemůžeme udelat více, než máme. Naše služba nekončí v domněnách, že jsme již vykonali dost. Naopak, náš dluh se prohlubuje. Neustále. Za zády nám zustává spousta restu a nedodelku, mnoho nesplněných úkolů – at o nich víme nebo nevíme!

Mohlo by se zdát, že Pán Bůh je nesmírně tvrdý a k člověku nemilosrdný. Že vyžaduje něco, co my splnit nemůžeme. Ale tak to není. Je dost míst v Bibli, kde se mluví o Boží lásce k člověku. O Bohu, který nešetří svou milostí, zachraňuje ztracené a vůbec nehledí na to, kolik si kdo zasloužil či odpracoval. Dokonce by se dalo říci, že to bylo hlavní poselství evangelia. O Hospodáři, který stírá náš dluh a navzdor naší neužitečnosti nás zadarmo obohacuje a obdarovává svou milostí. Právě když nejsme schopni dostát svým povinnostem a náš dluh dosáhl hrozivých, z naší strany už nerešitelných rozměrů. O tom, co tady Bůh činí a jakým způsobem tento náš dluh stírá, vypráví celý Ježíšův příběh, který právě proto přišel na svět. Ac Pán, nepel na svém postavení, ale stal se služebníkem všech.

Ježíš však nevynechá ani toto podobenství – o nás, o lidech. Abychom si uvedomili, jaké je naše postavení před Bohem. Máme si uvedomit, že – i kdybychom učinili sebevíc – jsme jenom služebníci. Služebníci svého Pána. Amen

MODLITBA

Děkujeme ti, Bože, za to, že patříme tobě. Ty jsi Pánem, který se verne o své služebníky stará. Děkujeme, že ačkoli jsme jenom služebníci neužiteční, ty nás neodmítáš. Vycházíš nám vstříc, také v podobě služebníka, svého Syna, a přijímáš nás za své. Amen

PÍSEŇ c. 477 Snažujme se ve všem právě

SBOROVÁ OHLÁŠENÍ

PRÍMLUVNÁ MODLITBA

Hospodine, svatý a dobrý Bože! Prosíme, posiluj v nás vedomí, že jsme tví služebníci a ty jsi naším Panem. Nauc nás prožívat náš život jako službu tobe. Prosíme, zbavuj nás všech nároku, všech pokusu s tebou smlouvat, vší snahy něco si u tebe zajistit. Ukazuj nám, že život podle evangelia je výsadou i povinností a že nikdy nedeláme více, než máme.

Prosíme te, uc nás odpovednému a dospelému životu víry. Uc nás vedomí, že žijeme neustále pred tvou tváří. Nedovol nám delit cas na sváteční s tebou a všední bez tebe. Prosíme, ukazuj nám, že služba je jádrem evangelia. Uc nás znát tebe jako Boha sloužícího. Uc nás sloužit druhým a tak sloužit tobe. Prosíme, abychom svou víru nechápali jako privilegium, ale jako milost.

Prosíme za celou krestanskou církev, aby vždy krácela cestou služby a ne cestou panování. Prosíme za tvou církev, aby byla domovem bloudícím a místem posily pro znavené. Velmi te prosíme za otevrenost církve i našeho sboru. Abychom nebyli uzavřeným ghetem. Uc nás otevírat se druhým lidem, vycházet jim vstříc. Prosíme te za lidi trpící, za lidi osamocené, bezradné, znavené. Ukazuj se všem jako ten, který pomáhá, potešuje, dodává nových sil.

Prosíme te za celý svet, za místa konfliktu, nepokoju, za místa bolesti, hladu, vzájemné nenávisti, za místa smutku. Prosíme, žehnej svému stvoření, dej mu žít, i když my sami je casto nicíme.

Společne se k tobe modlíme slovy tvého Syna: Otce náš...
Amen

POSLÁNÍ

Cokoli deláte, delejte uprímne, jako by to nebylo lidem, ale Pánu, s vedomím, že jako odmenu dostanete podíl na jeho království. Váš Pán je Kristus, jemu sloužíte. (Kol 3,23-24)

POŽEHNÁNÍ

*At Hospodin ti žehná a chrání te, at Hospodin rozjasní nad
tebou svou tvár a je ti milostiv, at Hospodin obrátí k tobě svou
tvár a obdarí te pokojem.* Amen

PÍSEN c. 453 Když vycházíme z domu tvého

FILEMONOVI A CÍRKVI V JEHO DOME

VSTUPNÍ SLOVA

Ve jménu Boha Otce i Syna i Ducha svatého.

Haleluja! Chval, duše má, Hospodina! Hospodina budu chválit po celý svůj život, svému Bohu zpívat žalmy, co živ budu. Nedoufejte v knížata, v cloveka u nehož záchrany není. Jeho duch odchází, on se vrací do své zeme, tím dnem berou za své jeho plány. Blaze tomu, kdo má ku pomoci Boha Jákovova, kdo s nadějí vzhlíží k Hospodinu, svému Bohu. (Ž 146,1-5) Amen

PÍSEN c. 158 Samému Bohu sláva cest

MODLITBA

Hospodina budu chválit po celý svůj život, svému Bohu zpívat žalmy, co živ budu. Modleme se:

Hospodine, Pane náš a Bože náš! Podobne jako staroveký žalmista chceme te chválit také my. Chteli bychom, aby naše chvála nebyla jen necím povrchním, laciným a krátkodobým. Toužíme po tom, aby naše chvála a vdecnost prostupovala každým dnem a každým okamžikem našeho života.

Víme dobre, že máme za co dekovat. Je toho mnoho, zac bychom te meli chválit, pocínaje tím, že jsme se vubec smeli narodit a mužeme žít v dostatku, a konce tím, že tu ted smíme stát pred tebou a spolu s ostatními se k tobe ve víre modlit. Dobre víme, že by podle toho mel vypadat náš život i naše zbožnost, ale zároveň si uvedomujeme, jak odlišná je skutečnost.

Všelijak ohrožení zvencí i zevnitř, utrmácení a vyprahlí stavíme svůj vztah k tobe na prosbách a ne na vdecnosti. Rozpomínáme se na tebe, když neco potrebujeme, když jsme v úzkých; když máme problémy a nevíme si rady. Když máme všeho dost a nic nám nechybí, snadno na tebe zapomínáme.

Víme, že i tato naše nevdecnost je jedním z projevu hrůchy, a my jej v tuto chvíli na sebe vyznáváme. Zároveň se ale radujeme, že ani toto není překážkou našeho vztahu k tobě. Veríme, že veškeré naše odcizení je překonáno tím, co pro nás vykonal Ježíš Kristus. Jeho kříž, jeho obět pro nás i za nás je naší nadějí. V něm je naše přítomnost i budoucnost. On je tím nejhlubším důvodem naší vdecnosti. Amen

CTENÍ PÍSMÁ SVATÉHO

Z Písma svatého budeme číst z Třetí knihy Mojžíšovy, z kapitoly 25., verše 35. až 46.:

Když tvůj bratr zchudne a nebude moci vedle tebe obstát, ujmeš se ho...

PÍSEN c. 440 Ozvi se, Pane můj

KÁZÁNÍ

Naslouchejme slovům apoštola Pavla, jak jsou zapsána v Listu Filemonovi. Základem kázání bude celá tato epištola, od verše 1. do 25.:

Pavel, vezen Krista Ježíše, a bratr Timoteus Filemonovi, našemu milému spolupracovníku...

Filemonovi a církvi, která se schází v jeho dome k bohoslužbám, píše apoštol Pavel dopis. Už to je pro nás důležité. Církev, společenství Božího lidu, je založena na vztazích. Především na našem vztahu k Pánu Bohu, ale stejně tak i na vztazích mezi námi lidmi navzájem. Křesťané se setkávají. Znájí se. Jsou spolu. Hovoří spolu. Píší si dopisy. Můžeme říct, že se naše víra deje, že se uskutečňuje právě ve vztazích. Pocínaje temi nejtesnějšími, jako je vlastní rodina a dům. - Když slyšíme o církvi ve Filemonově dome, můžeme se ptát: Je církev také v mém dome? Je v mém dome místo i pro Boha? Jak vypadá církev v mém dome?

Filemonovi a církvi v jeho dome píše tedy Pavel dopis. A jak je pro něho obvyklé, začíná dekováním za dotyčného a připomenutím, že

na neho myslí ve svých modlitbách. Že za neho prosí. - Jaká je naše první myšlenka, když si vzpomeneme na druhé lidi, bratry a sestry jednoho sboru? Vybaví se nám asi jejich charakteristické rysy, možná i jejich chyby a nedostatky, ale je to i vdecnost? Vdecnost, že vůbec jsou a že verí v Pána Boha podobně jako my? Jsme za lidi ve svých sborech dostatečně vdecni? Pres všechnu chatrnost a rozkolísanost naší zbožnosti je dobré za druhé dekovat. Je dobré být vdecný za tu hrstku tech, s nimiž se nedeli co nedeli scházíme.

Apoštol Pavel Filemona dobře znal. Pred casem ho i nekeré další z jeho domu privedl k víře v Krista. Ted se na neho obrací s prosbou. Setkal se totiž setkal s otrokem Onezimem, který také patril k Filemonove majetku. Onezimos uprchl svému pánu, snad mu i neco ukradl, a dostal se až do hlavního mesta. Nevíme, kde a jak se s Pavlem setkal. Bylo to však setkání, které promenilo jeho život. Setkání v necem podobné tomu, jaké zažil Pavel pred Damaškem. Uslyšel od Pavla o Kristu, uveril v neho, obrátil se a stal se krestanem. Také Pavel mel z tohoto setkání velký užitek. Získal v Onezimovi pomocníka, který ho navštevoval ve vedení a prokazoval mu různé služby. Bývalý zlodej Onezimos se stal pomocníkem apoštola.

Ale co dál? Prece jen, Onezimos je uprchlý otrok! Nemel by to Pavel oznámit? Nemel by ho vydat úradum? Potom beda Onezimovi. Ale, na druhou stranu, copak může Onezimovi jeho útek schvalovat? Nebo si ho má ponechat u sebe? Skrývat ho? Je to těžké rozhodování. Ale nakonec se Pavel rozhodl. Posílá Onezima zpět! Uprchlý otrok, ve staroveku považovaný za součást majetku, za jednu vec mezi mnoha ostatními, se má vrátit ke svému majiteli.

Od Filemonovy lásky, kterou Pavel chválil na zacátku dopisu, se tedy bude neco ocekávat. Jeho víra se má projevit v praxi. Jakože vždy se má víra projevit v praxi. Ve vztahu k druhému cloveku. Mnoho predsudku bude jiste stát v ceste skutecnému smíření. Jak se má Filemon zachovat? Má ho trestat? Netrestat? Možná Onezimuv útek sám vyprovokoval svým špatným jednáním. Nevíme. Pavel vlastne vystavuje Filemona obrovské zkoušce víry. Zároveň mu ukazuje, že i tady chce mít rozhodující slovo Kristus. Protože kvuli Kristu má Filemon v Onezimovi videt na prvním místě bratra a teprve až potom svého uprchlého otroka. Pokud by mu byl Pán Buh lhostejný,

tak by to s Onezimem asi špatně dopadlo. Ale on ho má, pro svou víru v Krista, přijmout jako bratra.

Nejsme také my tu a tam postaveni před velkou zkoušku víry, když se máme setkat s lidmi, se spolubratry, kde to nějak zaskřípalo, kde došlo k nějakému nedorozumění? Každý z nás – at ve své rodině, ve své práci nebo ve svém sboru – musí někdy takovou zkoušku víry podstoupit. Možností, jak se zachovat, je celá rada, a veru není snadné zvolit tu, která odpovídá evangeliu. Svým jednáním i svou žádostí však Pavel jednoznačně odkazuje ke Kristu.

Na společenském žebříčku si ti dva nejsou a nikdy nebudou rovni. Ale na druhou stranu - od této chvíle mají společného Pána Boha. Oba jsou křesťané. Onezimos i Filemon. Otrok i otrokář. Kdo to kdy viděl, aby otrok a pán byli jako bratři? To znamená, že se budou setkávat při bohoslužbách, při Veceri Páne, při jiných podobných příležitostech.

To je důležité. Pavel nemá v úmyslu vyvolávat sociální nepokoje a revoluci v zavedených rádech. Neodmítá tehdejší sociální systém včetně otroctví. Ale chce, aby křesťané naplnili tyto zavedené struktury novým duchem. Neprohlašuje otroctví za neplatné před lidmi, ruší však otroctví před Bohem. Záleží mu na tom, aby se i v té stávající sociální realitě křesťané k sobě chovali jinak než jejich okolí. Jakože křesťané se k sobě mají vždy chovat jinak než jejich okolí.

Filemon nemá Onezimovi vypálit cejch uprchlíka, ani ho nemá dát zbívat, nebo dokonce potrestat smrtí. Má ho přijmout jako bratra v Kristu. *Prosím te za svého syna, kterému jsem dal život ve vězení. Posílám ti ho zpět, je mi drahý jako mé vlastní srdce.* Občas i dnes kroutíme hlavou nad křesťanstvím bývalých narkomanů, bezdomovců, zlodějků či dokonce vrahu. I oni se nejednou po letech vrací zpět jako Onezimos. Není na nás, abychom posuzovali vážnost a opravdovost jejich víry. Mnohdy v tom bývá i kus vypocítavosti. Jiste. Ale posouzení jejich víry je na nekom jiném. My máme být jako Filemon. Máme je přijímat jako bratry ve věře.

Snad proto byl na čas od tebe odloučen, abys ho měl naveky - ne už jako otroka, nýbrž mnohem více jako otroka; jako milovaného bratra. Jak podivuhodné mohou být Boží cesty! Nebo to byla náhoda, že se Onezimos dostal právě do toho místa, kde byl Pavel ve vězení, a

že se s ním v tom velikém meste setkal? Snad. Pavel si neciní nárok, že rozumí Božím plánem - ale říká snad. Snad to všechno bylo proto, aby se z Onezima stal nový člověk. Ríkává se, že i na všelijak pokrivených rádcích umí Pán Buh psát rovne. Snad, snad je to i tento případ! Kdo ví, jaké jsou cesty lidí okolo nás.

Apoštol očekává od Filemona, že uprchlého otroka přijme vlídně. Všimneme si však způsobu, jak to Pavel píše. *Ackoli bych ti v Kristu mohl smele nařídit, co máš udelat, pro lásku radeji prosím...* Nechci, aby tvá добрta byla jakoby vynucená, nýbrž aby byla dobrovolná. Tahle veta je i pro nás hodne poučná. I v církvi by to prece mohlo fungovat jako v nějaké zavedené firme nebo podniku. Že by se prostě narizovalo. Každému by se predepsalo, co a kolik je povinen udelat. A každý by tu svou pracovní nápln musel splnit. Bud -anebo. Kristovu evangeliu však odpovídá způsob, který zvolil Pavel. Možná, a spíše urcite, je to težkopádnejší a zdlouhavejší. Jenže zájem o druhého a vlídný přístup k nemu, práve tak jako zájem o vlastní sbor a aktivní zapojení v nem, se nerodí na rozkaz, ani z vedomí povinnosti! Nedá se to vynutit ani nařídit. V církvi se nerozkazuje, v církvi se prosí, očekává! Tady je vždy rozhodující víra v Krista a osobní vdecnost Pánu Bohu, která chce dobrovolne na Boží jednání odpovídat. A tak i ta Filemonova víra a láska se má zcela dobrovolne a nevynucene projevit konkrétním cinem. Boží láska k nám a naše láska k Bohu, to je nejpádnejší argument pro dobré jednání vuci druhým. Jestli pro nás tato láska nic neznamená, pak je všechno narizování marné.

Prijmi ho, jako bys přijímal mne, píše Pavel. Onezimos má být přijat velkoryse a bratrsky. Má se stát součástí církve, která se schází ve Filemonove dome. A všimneme si ještě i toho Pavlova dodatku: *Jestli neco dluží, já to zaplatím*. Víra v Krista nás tu a tam také neco stojí. Ale vždyt my sami, podobne jako Filemon, dlužíme druhým a predevším Pánu Bohu mnohem více. A je dobre, když o tom víme.

Příbeh o Onezimovi a Filemonovi ukazuje, že evangelium promenuje vztahy mezi lidmi. Borí hranice, vede k lásce, ohleduplnosti a vzájemné úcte.

Jak to všechno dopadlo? Prijal Filemon svého otroka? Vyhovel Pavlove prosbe? Kdyby Filemon Pavluv dopis po prectení skrcil a hodil do koše, byla by odpoved jasná! Nestalo se tak. Díky Bohu.

Dopis byl cten v církvi a dostal se i do Bible. To je vlastně také odpověď na otázku, jak to tenkrát asi dopadlo. Evangelium má velikou moc. Proměňuje člověka i vzájemné vztahy. Díky Bohu i za Epištolu Filemonovi. Amen

MODLITBA

Děkujeme ti, Pane, že evangelium proměňuje lidské životy. Rozhádání smíruje, uprchlé navrací, zahorklým ukazuje nové cesty a otevírá nové obzory. Prosíme, aby evangelium pronikalo i našimi vztahy k druhým lidem a naplňovalo naše domovy. Amen

PÍSEŇ c. 480 Srdce k srdci, spešťte spolu

SBOROVÁ OHLÁŠENÍ

PRÍMLUVNÁ MODLITBA

Hospodine, náš nebeský Otče! Prosíme v tuto chvíli za všechny, kteří nevědí, jak dál - kteří se bojí dalších dnů a toho, co s nimi bude. Prosíme za ty, kteří se bojí lidí kolem sebe; kteří se bojí samoty a bezvýchodnosti. Prosíme za ty, kteří před někým nebo před něčím utíkají; kteří se skrývají - před druhými nebo před sebou.

Víme, že těmito slovy neprosíme jen za druhé. Často jsme takovými lidmi právě my sami. Prosíme, dej, aby neztrácíme naději ani v těžkých situacích; abychom nebyli ovládnuti zoufalstvím nebo bezradností.

Prosíme za lidi nešťastné, opuštěné, pronásledované. Prosíme za lidi všelijak zotročené a spoutané. Prosíme, abychom uměli přijímat i ty, kteří jsou jiní než my. Za ty, kteří chtějí začít znovu. Prosíme za ty, kteří se vrací do života a společnosti: za bezdomovce, narkomany; za ty, kteří žijí na okraji společnosti. Prosíme, Pane, abychom jim byli otevření a vstřícní nejen jako jednotlivci, ale také jako církve. Vždyť i takovým lidem má být tvá církev domovem.

Do tvých rukou, Pane, klademe své rodiny, všechny své blízké.
Predkládáme ti také tento náš i tvuj sbor a prosíme o požehnání.
Společně k tobě voláme slovy tvého Syna: Otce náš... Amen

POSLÁNÍ

*Vy všichni jste prece skrze víru syny Božími v Kristu Ježíši.
Neboť vy všichni, kteří jste byli pokřtění v Krista, také jste
Krista oblékli. Není už rozdíl mezi židem a pohanem, otrokem
a svobodným, mužem a ženou. Vy všichni jste jedno v Kristu
Ježíši. Jste-li Kristovi, jste potomstvo Abrahamovo a dedičové
toho, co Bůh zaslíbil.* (Gal 3,26-29)

POŽEHNÁNÍ

*Milost, milosrdenství a pokoj od Boha Otce, Syna i Ducha
svatého budiž a zůstávej se všemi vámi od tohoto času až na
veky.* Amen

PÍSEN c. 582 Toužíme v lásce žítí stále

ZNAMENÍ A ZÁZRAKY

VSTUPNÍ SLOVA

*O Hospodinove milosrdenství chci zpívat vecne, svými ústy
v známost uvádet tvou vernost po všechna pokolení. Nebesa ti,
Hospodine, vzdávají za tvuj div chválu, shromáždění svatých
velebí tvou vernost. Blaze lidu, který zná vítězný hlahol, který
chodí ve svetle tvé tváře. (Ž 89, 2.6.16) Amen*

PÍSEŇ c. 89 Zpívat chci na veky o Páne milosti (1-5)

MODLITBA

Pane Bože, poznali jsme te jako toho, v jehož rukou je veškerá moc. Ty vládneš nad nebem i nad zemí, nad pevninou i nad vodami, nad námi lidmi i nad mocnostmi, před nimiž se chvejeme. Dekujeme ti za to, že vládneš nad svým stvořením spravedlive a milostive. Tak, že všechno speje vstríc dobrému cíli. Ty způsobuješ, že je zeme pod našima nohama pevná a nebe nad naší hlavou jasné. Z tvých úst zaznívá Slovo, které nám dává sílu ráno vstát a usilovat o to, být až do večera tvým protejškem. Radujeme se z toho, že se toto tvé Slovo stalo telem, k němuž se můžeme pritisknout a z něhož můžeme cerpat život, když naše telo hyne. Vyznáváme, že se tou nejhmatatelnější, nejsrozumitelnější a nejnaléhavější výzvou našemu lidství stal tvuj Syn. To, k čemu nás od věku vybízíš a my jsme to nedokázali, on v sobě naplnil. Chceme se mu podobat. Prosíme, aby nám toto dnešní shromáždění pomohlo pochopit, co to znamená, a dalo nám k takové proměně sílu. Ve svém Synu Ježíši jsi potrel tu nejhroznější stvuru, která nás ohrožuje – samu smrt. Už nikoli ona, která život bere, ale ty, který život dáváš, ses tak před celým stvořením prokázal být tou nejvyšší mocí. Amen

CTENÍ PÍSMÁ SVATÉHO

Z knihy proroka Daniele poslyšte oddíl zapsaný v kapitole 6., verši 17. až 28.:

Král tedy poručil, aby přivedli Daniela a vhodili ho do jámy, v níž byli lvi. Danielovi řekl...

PÍSEŇ c. 201 Když Mojžíš s lidem ztrápeným

KÁZÁNÍ

Tématem dnešního kázání je příběh o uzdravení syna královského služebníka, jak ho zaznamenává evangelista Jan ve 4. kapitole, verši 46. až 53.:

Přišel tedy opet do Kány Galilejské, kde předtím proměnil vodu ve víno. V Kafarnaum byl...

Milí bratři a sestry, *znamení a zázraky* nejsou stavebními kameny víry. Alespon ne takové víry, k jaké nás vede Ježíš. Víra jeho ražení se o znamení a zázraky opírat nepotřebuje. Její podstata nespocívá v opájení se „zázracnem“, ale v rozhodnutí se pro „dobro“. Za Ježíšem ovšem neustále přicházeli a přicházejí lidé, kteří od něho chtějí znamení, anebo ještě raději zázrak. Na počátku 6. kapitoly evangelista Jan píše, že šel za Ježíšem „velký zástup, poněvadž videli znamení, která činil na nemocných“. Ciny, které se vymykají našemu chápání, nás prostě fascinují. Vidíme v nich otisk božského a rádi bychom je využili pro svůj prospěch. *Královský služebník* z našeho příběhu je typickým příkladem tohoto uvažování. Dozvedel se o Ježíši a okamžité ho napadne, jak by mu jeho moc mohla posloužit. Ježíš by mohl uzdravit jeho na smrt nemocného syna! Lidská „víra“ má často pouze tuto „nábožensko-konzumní“ povahu. Ona klíčová poloha - rozhodnutí se pro dobro – v ní chybí. Je jen touhou po výhodách. Po stále větších výhodách.

Ježíš nás chce dovést k víře, která se nepotřebuje opírat o divy. Jde o životní postoj, který přitaká jeho způsobem, který se raduje ze spravedlnosti, z pravdy a lásky. Kristovská víra není konzumací

zázracných výhod. Je vztahem, v němž duveruji, následuji a dávám se k dispozici; v němž přestává být důležité, kolik z tohoto vztahu vytežím pro sebe, a jediné, na čem záleží, se stává jeho existence. Kristovská víra je životem ve vzájemném souznení. Kdo vůči Bohu pouze vznáší požadavky, ten je mu chladným partnerem. Zbožnost se nemerí velikostí našeho nároku. Zbožnost je naopak tím větší, čím jsou naše požadavky menší. Zbožnost se merí odevzdaností a pokorou srdce. Po znameních a zázracích prahne nevera. Víra se bez nich obejde. Víra staví na jiném základe: Na osobě toho, který znamená a zázraky činí! Ne proto, aby nám předvedl svou moc, ale proto, že nás miluje. Čím více znamení a zázraku, čím více senzací, tím méně skutečné víry. U zrodu víry sice stojí vždycky zázrak, zrozená víra však už ke svému životu zázraky nepotřebuje.

Nanejvýš kritický postoj vůči těm, kteří po znameních a zázracích prahnou, Ježíši ovšem nebrání, aby je činil. Proto se s nimi setkáváme, i když je ke své víře nepotřebujeme. Královský služebník, který dosud pouze tuší a doufá, zázrak potřebuje. Potřebuje ho, jako potřebuje připravená hranice škrtnout zapalovacem. Pokud se tak nestane, hranice nevzplane. Ano, je zde nebezpečí inflace. Většinou platí, že nechytne-li hranice na první pokus, nechytne ani na desátý. Urcite však platí, že nezapálená hranice neshorí. Otec nemocného chlapce u Ježíše nehledá víru, ale pomoc ve své bytostné nouzi. Ano, hledá zázrak! Prosí: „*Uzdrav mého syna, který už je blížek smrti!*“ Jeho projev má daleko knaší „kultivované“ víře. Ale Ježíš chce být lidem oporou ve všech situacích jejich bytostné nouze. Lidé za ním nikdy nechodili proto, že v něj chteli verit, ale proto, že od něj chteli pomoc. Pomoc vsituaci bytostné nouze však vždycky souvisí s vírou. S vírou stejně bytostnou, jako je zoufání. Ne, s vírou ještě bytostnější! Kde je přítomen živý Kristus, tam je taková víra možná.

Jako racionální lidé se ovšem musíme zeptat: „Má smysl prosit o pomoc v nemoci?“ Nemoc je prece přírodním procesem a příroda se řídí svými zákonitostmi. Ty lze ovlivnovat chemicky, mechanicky, biologicky, nikoli však magicky. Evangelista Jan castokrát zdurazuje, že se veškeré Ježíšovo jednání se deje vdokonalé shodě s Boží vůlí. Nejde o magii. V Ježíši jedná Buh! Kdekoli a kdykoli. Tehdy v Káni Galilejské i dnes v ... (jméno místa konání bohoslužeb). Vyvstává

ovšem ještě jedna otázka. Nezpochybnuje Buh prolamováním zákona, které svému stvoření vtiskl, své vlastní dílo? Muže se to tak jevit. Ale skutečně je milosrdenství popřením Zákona? Zákon prece milosrdenstvím nepřestává platit. Milosrdenství pouze vkonkrétním případě zmenšuje jeho tvrdost. Izraelovo prejití Rudého more, Davidovo vítězství nad Goliášem, Danielova záchrana z jámy lvové a Jonášovo vyvržení z bricha velryby, to všechno jsou spásné plody Božího milosrdenství. Prosit o pomoc v situaci, kdy jsme v koncích – a nemoc je jednou z nich - má smysl! To proto, že zámerem Božího díla není přivést cloveka ke smrti, ale k životu.

Milost je projev, o který lze prosit, který si však nelze nárokovat. Jakmile tak clovek ciní, dostává se na tenký led. I prosba královského služebníka se hned druhou vetou mení vnaléhání: *Pane, pojd, než mé dítě umre!* Obzvlášte jde-li o dítě, máme dojem, že je všechno dovoleno. Ježíš se však nestává pešákem otcových predstav. Prichází na svet jako služebník, ale není poskokem. Ne otec jemu, nýbrž on otcí poradí, co má delat: *Vrat se domu, tvuj syn je živ.* Podle zákonitostí, které Buh svému stvoření vtiskl, mel jeho syn zemřít. Pro lásku, s níž toto stvoření ucinil, však bude žít! A otec Ježíši uverí. Vnejsne to dává najevo tím, že už na Ježíše nenaléhá a vrací se domu, do Kafarnaum. Sám, jen s Ježíšovým slibem a svou vírou. Není jasné, co cemu predcházelo. Zda div spolehnutí se na Ježíšovo Slovo, nebo spolehnutí se na Ježíšovo Slovo divu. To, že víra divy zakouší, však z príbehu plyne zcela jednoznacne: *Tvuj syn žije*, hlásí svému pánu jeho sluhové, ještě dríve nežli prijde domu. A my ktomu mužeme dodat: „Odvaha tvé víry prinesla rajske ovoce.“

Chlapcovým uzdravením však príbeh nekončí. Když o nem sluhové svého pána informují, dozvedí se od nej, co za tímto uzdravením stojí. A evangelista vzápetí konstatuje: *Uveril on i všichni v jeho dome.* – Div spojený se svedectvím probouzí víru! I otcova víra dostává novou kvalitu. Predtím se upínala pouze k jednomu Ježíšovu slibu. Ted zahrnuje Ježíše ve vší plnosti jeho bytí. O toto finále v krestanské víre vždycky jde! Znamení a zázraky jsou pouze pocáteční zápalkou. Jakmile od nich hranice vzplane, horí už sama. Horí zcela v souladu s přírodními zákony. Kde nám to nestací a stále se pokoušíme vykresávat ještě nejaké „zázracné plameny“, dostáváme se

tam, kde nás mít Ježíš nechce – mimo reálný svet! Tedy mimo ten svet, v nemž žijeme a do nehož za námi Ježíš prišiel, aby nás „hľadal a spasil“. Verit neznamená Ježíše stále úkolovať zázraky. Verit znamená byť mu blízko, rozpoznávať jeho zpusoby jako nanejvyš ľudské i nanejvyš božské a práve proto nanejvyš inspirujúci a zavazujúci.

Otec *i všichni v jeho dome* uverili na „první škrtnutí“. Pánem tohoto kafarnaumského domu prestal byť od té chvíle kráľovský služebník a stal se jím Ježíš. Ne proto, že ovládá umení carovať, ale proto, že má jako Boží Syn moc vráťet ľidi do života. Tato schopnosť tvorí základní polohou víry, o jejímž zrodu nás evangelista informuje. *Tvuj syn žije*, sdelujú svému pánu naproti mu pribíhajúci služebníci. V kresťanskej víre nikdy nejde o nič menšieho nežli život. Proto je Ježíš hoden víry! Všichni, kdo byli zaujati bojem o chlapcov život, poznávajú, že je tento jeho život nejak tajemne spojen s Ježíšovým. A nejen jeho. I jejich. I náš. Kresťanská víra je otvorenosťou tomu, od nehož prijímame ty nejzákladnejšie podnety k životu. Príbeh kráľovského služebníka naznačuje, že tyto podnety vždycky neodpovedajú našim predstavám. Často reší situáciu našich nouze jinak než podle našeho gusta. Ale práve v té jinakosti je jejich síla. Práve v té jinakosti je prítomná Boží moc. Ta moc, ktorá život dáva, bere i vráťet. Kde z ní žijeme, tam nás obklopujú znamení a zázraky, i tehdy, když je už ke své víre nepotrebujeme. Amen

MODLITBA

Pane Ježíši Kriste, každý jsme v hloubi svého nitra poznamenan událostí, která zapálila naše srdce, takže zahorela pro tebe. Možná ji nenazýváme znamením ani zázrakem. Není však ničím menším. Dekujeme ti zato, že jsi vnás jejím prostřednictvím zažehl víru. Dekujeme ti i za to, že vnás nyní tato víra může horeť stálým plamenem, který hřeje a svítí. Amen

PÍSEN c. 236 Ježíši, Pane nejvyšší

SBOROVÁ OHLÁŠENÍ

PRÍMLUVNÁ MODLITBA

Pane Ježíši Kriste, prosíme za lidi, kteří stojí znejruznejších důvodů na pokraji smrti. Prosíme za ty, kteří zloštějněli, kteří o nic nezápasí, kteří jsou od rána do večera znudění a otrávení. Ty máš moc vrátit je do života. Prosíme, nenech je zemřít. Učin s nimi zázrak, jako jsi učinil snemocným chlapcem. Učin ho pro jejich záchranu i pro svědectví jejich okolí. Dáváme se ti pro tvé spásné jednání k dispozici. Chceme o něm vyhlášovat, že nejde o náhodu, ale o projev tvého milosrdenství, tvého spásného zasahování to tohoto světa. Prosíme za lidi, kterým se staly znamení a zázraky drogou. Nenech je zbláznit se, ale přiveď je kvíre, která člověku umožňuje a pomáhá žít ve světě postaveném na zákonitostech, které jsi do něho vložil. Prosíme te o Ducha, který by nás přiváдел k tobě. Ať se na zemi nikdy nepřestanou dít divy, z nichž se rodí víra, která vtobě rozpoznává Božího Syna. Otce náš... Amen

POSLÁNÍ

Protože svět svou moudrostí nepoznal Boha vjeho moudrém díle, zalíbilo se Bohu spasit ty, kdo verí, bláznovskou zvěstí. Židé žádají zázračná znamení, Rekové vyhledávají moudrost, ale my kážeme Krista ukřižovaného. Pro Židy je to kámen úrazu, pro ostatní bláznovství, ale pro povolané, jak pro Židy, tak pro Reky, je Kristus Boží moc a Boží moudrost. (1Kor 1,21-24)

POŽEHNÁNÍ

Milost Pána Ježíše Krista bud s vámi.

Amen

PÍSEN c. 404 Pane Ježíši Kriste

JSME JEŽÍŠOVI PRÁTELÉ

VSTUPNÍ SLOVA

Milost vám a pokoj od Boha Otce našeho a Pána Ježíše Krista.

Miluji Hospodina, protože vyslýchá hlas můj a pokorné modlitby mé. Nebo naklonil ucho své ke mně; po všechny dny své chci k nemu volat. Obklíčily mě bolesti smrti, úzkosti hrobu potkaly mě, sevření a truchlost přišla na mne, i vzýval jsem jméno Hospodinovo. Navrať se, duše má, do odpocinutí svého, ponevadž H je dobrodince tvuj. (Ž 116,1-3.7) Amen

PÍSEN c. 116 Miluji Pána, nebot on můj hlas

MODLITBA

Svatý Bože, náš nebeský Otce, kde všude my lidé hledáme uplatnění a slávu, na cem všem nám záleží! A v kolika vecích hledáme své jistoty! Ohlížíme se přitom po všem možném. Ty nám však ukazuješ, že skutečnou velikost i pravé bezpečí lze nalézt vtom, co nám přinesl a k čemu nás vede tvůj Syn. Proto chceme i nyní naslouchat jeho hlasu.

Náš Pane, myslíme na to, co jsi pro nás vykonal. Nicím jsme si tvá dobrodiní nezasloužili. Ty však svoji lásku k nám nemeríš podle naší vernosti a poslušnosti, ale podle svého milosrdenství, a v tom je naše nadeje. Dekujeme, že ti smíme patřit a že se nás nezříkáš, třebaže často nedokážeme setrvat na dobré ceste. Drž si nás při sobě, abychom tvé velkorysosti nechteli zneužívat a tvoji milost nebrali nadarmo. Prosíme, zůstaň s námi a posiluj nás. Leccos nás potkává, ale ty nám připomínáš, že nikdy nejsme a nezůstaneme sami. I kdyby nás cizí nechápali, i kdyby známí odešli, i kdyby lidské přátelství vychladlo, ty zůstáváš. Jako náš Pán i jako přítel nejvernejší. Jsi nad námi, nad všemi našimi příběhy i nad celým světem. A jsi i s námi. Díky tobě, Pane. Amen

CTENÍ PÍSMÁ SVATÉHO

Poslyšte slova Pána Ježíše Krista, jak jsou zapsána v Evangeliiu podle Jana, v kapitole 15., v prvních 11 verších:

Já jsem pravý vinný kmen a muj Otec je vinar. Každou mou ratolest...

PÍSEN c. 635 Tvá, Pane, láska

KÁZÁNÍ

Základem kázání jsou slova Pána Ježíše Krista z Evangelia podle Jana, 15. kapitoly, od verše 12. do 17.:

To je mé prikázání, abyste se milovali navzájem, jako jsem já miloval vás. Nikdo nemá větší lásku...

Ježíš nám říká: *Vy jste moji přátelé.* Nezvyklé oslovení. Když pomyslíme, jak to snámi po duchovní stránce kolikrát vypadá, je to vubec možné: my a Ježíšovi přátelé? A prece, právě tady je svým způsobem zachycen jeden podstatný rys evangelia.

Leckdo se vyjádří právě naopak: že Ježíš nebo Buh je a jedná jako nepřítel. Cloveka postihne trápení, potká ho nejaká rána, dostane se do maléru nebo má obyčejnou smulu, a už je to tady: Buh me nemá rád. Je proti mne. Je muj nepřítel. – Tváří v tvář tomu všemu si smíme opakovat Ježíšovo: *Vy jste moji přátelé.* Já nejsem proti vám. Já ani muj nebeský Otec. Jsem pri vás, chci vaše dobro. At se svámi deje cokoliv, at prožíváte radost nebo bolest, jste moji přátelé. Jsem pri vás a neopustím vás.

Je dobre si to takhle říci. Scímkoli k nám Kristus prichází, to všechno jsou projevy jeho přátelství k nám. At jsou to jeho potešování ci napomínání, evangelium i výzvy k následování na úzké ceste ci dokonce knesení kříže, to všechno jsou doklady jeho zájmu o nás, dukazy jeho přátelství. To je základní biblická pravda, kterou si máme co nejcastěji pripomínat, a nejvíc právě tehdy, když nás potká neco bolestného a smutného, nebo i neco tak zarážejícího, že si s tím nevíme

radý. V osobním životě nebo i v nějakém nečekaném dni, které rozhýbe celý svět.

Nezastanme však u obecných úvah a pohledme, kdy to Ježíš ucedníkům povedl a jaký byl v té souvislosti nejvlastnější smysl jeho slov. Byla to součást rozhovoru, který vedl s ucedníky v předvečer své smrti. Povedl jim, že už brzo zstanou sami, a proto jim znovu připomněl to nejdůležitější. Nejen jak si mají pocínat a co od nich očekává, ale hlavně jim zopakoval, co pro ne i pro nás všechny vykonal, co platí a čím si mohou být jisti. V této souvislosti pronese (a trikrát zopakuje) ta slova o přátelství. A teď jde o to, abychom to nebrali jako pekné, byť i poněkud zvláštní Ježíšovo vyjádření, ale abychom ten výrok chápali v celé biblické hloubce. – Je tu pět věcí, které odsud smíme vycíst.

Za prvé to znamená, že mezi ním a ucedníky je teď nový, docela jiný vztah. *Už vás nenazývám služebníky, vy jste moji přátelé.* To je něco zcela převratného. Pán a služebník, to je běžné, přímo klasické vyjádření vztahu mezi Bohem člověkem. Přirozeně v tom nejlepším smyslu, kdy pán nejen poroučí, ale kdy je za svého služebníka i odpovědný a také se o něho všestranně stará. Je tu ovšem hranice: pán je pán a služebník je služebník; pán prikazuje a služebník slouží; plní příkazy, koná svoji práci a nemusí vedet vše; nemusí rozumět všemu, proč to pán tak narizuje. Ani ho to nemusí zajímat. Stačí, když rádne vykoná, co je mu uloženo. Všecko ostatní je už věc jeho pána.

Ježíš však rekne: Vy už nejste služebníci, vy jste moji přátelé. Tím, co jsem pro vás vykonal, se náš vzájemný vztah posunul do docela jiné roviny. *Vy jste moji přátelé, vám jsem dal poznat všechno, co jsem slyšel od svého Otce.* To neznámá jenom: Před vámi nemám žádné tajemství. Nýbrž: Vy jste se ode mne dozvedeli, jaká je nejvlastnější vůle mého Otce. Před vámi nejsou skryty jeho plány. Jakým směrem a k jakému cíli Bůh všechno vede. Vy teď už znáte nejen, co máte činit, ale také proč, jaký to má smysl. Vás jsem zatáhl do svého díla, vy jste to vše mohli poznat „zevnitř“. Mohli jste poznat nejvlastnější Boží záměr, proč a k čemu mne Otec poslal na svět. A jaké místo v tom všem máte i vy sami. A ovšem i to, co bude dál: že já odcházím, ale nezanechám vás osirelé. Jdu a přijdu k vám.

Tak to smíme vedet, tak jsme tomu jako Ježíšovi přátelé z Písem vyučováni i my. Pán Buh před námi nic neskrývá. Když nás například potká něco těžkého, nemusíme zustat jen ve svém zármutku či trápení, víme přece víc, víme o Kristově blízkosti a smíme hledet dál, až ke chvíli, kdy Buh nade vším vyřkne své poslední slovo. Pán Ježíš to před námi nezatajil. Tak nám zcela jedinečným způsobem projevuje své přátelství.

A to je pak i docela jiné následování a jiná poslušnost. Ne pasivní přijímání údělu, nýbrž vernost Kristu s vnitřním souhlasem. Ne otrocké plnění příkazu, nýbrž vedomé, spontánní cínění Boží vůle. Poslušnost, za níž stojí nejen vedomí povinnosti, ale i láska, přátelství a vdecnost.

Za druhé Ježíš hned na začátku Ježíš řekne, co je východiskem i základem našeho vzájemného přátelství. *Nikdo nemá větší lásku, než aby život položil za své přátele.* Co je tedy receno obecně, to máme ze všeho nejprve vztáhnout na Ježíše samého. On je ten, kdo za své přátele doslova položil život.

Vlastně to bylo ještě jinak: On za nás položil život, když jsme zdaleka ještě nebyli jeho přáteli. Apoštol Pavel to řekl naplno: Ve svém hráchu jsme byli Božími nepřáteli, ale byli jsme s Bohem smíření smrtí jeho Syna (R 5,10). Má-li přátelství takový základ, vyrůstá-li z takových kořenů, že se jeden za druhého obetoval, pak je to skutečně přátelství „na život a na smrt“. A tak to z Ježíšovy strany skutečně je.

Ale právě tak má být v této souvislosti zmíněn i náš vklad do přátelství s Ježíšem. Co on učinil pro nás, to je přirozeně nesouměřitelné s tím, co můžeme učinit my. (Díky Bohu nežijeme v zemi a v době, kdy je nutno za Krista položit i život, i když zdaleka ne všude na světě tomu tak je a v minulých dobách i v této zemi věřící lidé zpívali, že Kristus nám za škody stojí, a pakli kdo pro něho život složí, věčný míti bude.) Tím spíš bychom měli být připraveni, když je to potřeba, aspoň něco si pro svého přítele Krista také někdy odeprít. Takových rozhodování, dáme-li přednost Kristu, není málo. A tak volme a jednejme správně.

Do tohoto bodu patří i veta: *Ne vy jste mne vyvolili, ale já jsem vyvolil vás.* Křesťanská víra, to je přirozeně také věc osobní volby. Právě proto, že nejsme služebníci, nýbrž přátelé, ponechává nám náš

Pán možnost vlastního rozhodování. A prece na začátku přátelství s Kristem nejsme my, ale on. Ne naše samostatné, nezávislé rozhodnutí, ale jeho povolání. Křesťanská víra a následování Krista nevzniká tak, že si prolisťuji náboženskou nabídku a pak se rozhodnu pro to, co mi nejlépe vyhovuje. Na začátku je Kristovo zavolání: Pojd za mnou! Pojd a následuj me! A já clovek bud jdu, nebo nejdu.

A také, smím-li se nyní z Kristova dovolení nazývat jeho přítelem, to není tak, že bych se vyšvihl, vypracoval, že bych se svým vlastním snažením dostal na patricnou úroveň, až by si mne Kristus všiml a řekl: Tak, a teď už jsi můj přítel, už si můžeme tykat. On si nás prostě povolal, a bylo to takové povolání, jaké slyšel od Hospodina izraelský lid: Jste moji, ale ne proto, že byste bylo lepší než jiné národy.

Za třetí: Přátelství má však svá pravidla. Své podmínky. V tomto smyslu Ježíš řekne: *Vy přátelé moji jste, činíte-li, co vám prikazuji. A to je mé prikázání, abyste se milovali vespolek, jako já miloval jsem vás.* Tuto vetu ctíme na začátku i na konci dnešního oddílu; tím prikázáním lásky je celý ten rozhovor o přátelství zarámován. Láska jako podstatný rys, nebo přímo podmínka přátelství – to platí i ve vztahu ke Kristu.

Všimli jste si toho vysvětlujícího *jako jsem já miloval vás.* Jak já, tak i vy. Jinými slovy: Neočekávám od vás nic jiného, než co sám činím, co vidíte při mne. Nevíte-li, jak vypadá skutečná láska, dívejte se na me. Ježíš však nerekne: Jako já jsem miloval vás, tak i vy milujte mne, nýbrž: Tak i vy milujte *jeden druhého*. Lásku k sobě, ke Kristu, nejspíš považuje za samozřejmou. Pripomíná však lásku na lidské rovine. Jako by říkal: Vedu-li vás ke vzájemné lásce, pak vaše láska ke druhým lidem nebude vlastně nic jiného než prodloužení mé lásky k vám (a tak i konkrétním vyjádřením vaší lásky ke mne).

Za čtvrté: Přátelství vždycky klade na cloveka i určitý nárok. Přítel od přítele něco přijímá a také mu něco dává. Ne v tom smyslu, aby si to přátelství zasloužil. Mezi přáteli se výkony a zásluhy nepocítají. Přátelé si nezapisují, kolik toho už pro sebe navzájem udelali. Statistika Má dáti – Dal se mezi přáteli nevede. Nicméně každé přátelství nese ovoce. A právě o tom tady Ježíš mluví: *Ustanovil jsem vás, abyste nesli ovoce a vaše ovoce aby zustalo.* Ježíš nás vede

k tomu, aby naše přátelství sním mělo konkrétní obsah. Aby neslo ovoce.

O ovoci byla rec už na začátku kapitoly v podobenství o vinném kmeni a ratolestech. Ted to Ježíš ještě více rozvede. Nejprve k tomu, co bylo předtím receno, přidá ještě jedno slovo: abyste *šli* a nesli ovoce. – Tím *abyste šli* muže být naznacena i nezbytnost misijního působení u každého, kdo se považuje za Ježíšova přítele. Tak jako když jindy ucedníkum řekl: Jdete a kažte. Jdete a ucte všechny národy. – Soucasne je tím však pripomenuto, jak potrebná je v přátelství ke Kristu i naše lidská aktivita. Ovoce nevyroste samo od sebe. Je potreba za tím jít, neco pro to delat. – Ale také si nad tím můžeme uvedomit, že dobré ovoce se projeví právě na ceste. Ne když clovek sedí nebo prešlapuje na místě, ale když jde, když na ceste víry pokracuje kupredu. I k tomu nás přátelství s Ježíšem zavazuje.

K tomu ještě pripojuje: *a vaše ovoce aby zustalo*. Sloveso „zustávat“ se nejméne osmkrát opakovalo v predchozím podobenství o vinném kmeni a ratolestech. „Zustante ve mne a já ve vás.“ „Nemůžete ucinít nic, lec zustanete-li pri kmenu.“ To je nezbytná podmínka ucednictví. Tady je to „zustávání“ vztáhnuto i na naše ovoce. Ovoce víry, ovoce přátelství s Kristem, to není neco, co by se objevilo a hned zmizelo. Právě ovoce prináší užitek stále. Není jen pro první chvíli, ale ovlivnuje i další beh vecí, i další pokolení. To smíme vedet. Je prece duležité, co po nás zustane, pro deti a vnuky, pro další generace. Žijeme-li jako Kristovi následovníci ci přátelé, pak – aniž si to treba uvedomujeme – nic z toho nemuže jen tak „vyšumet“, neco z toho jiste zustane jako dobrý vklad pro ty, kdo pricházejí po nás. I když to treba není hned videt. Casem svým se to však objeví.

A za páté, ještě jednu výsadu mají přátelé: Prítel muže přítele o neco požádat. Muže se na neho dokonce i odvolat, zaštitit se jeho autoritou. Bez obav, že mu to ten druhý vycte. Tak to rekne Kristus i tady. *Vy přátelé moji jste. A Otec vám dá, zac byste ho prosili v mém jménu.*

Modlitba, to je další vymoženost, která patří k našemu přátelství s Kristem. *Zackoli budete prosit ve jménu mém*. Skutecne zackoli? Proc ne? Když zackoli, tak zackoli. Však on už si nebeský Otec naše prosby prebere, co bylo vysloveno skutecne v Ježíšove

jménu a v jeho duchu a která prosba naopak vyrostla třeba z nedostatku moudrosti nebo z příliš úzkoprsých, sobeckých nebo dokonce zlých pohnutek. – Ale tato úvaha je vlastně zbytečná, vezmeme-li tento Ježíšův příslib doslova a do písmene. Tím důležitým písmenem je tentokrát spojka „a“ na začátku vety, kterou je tento Ježíšův slib spojen s tím, co řekl předtím: „Abyste šli a nesli ovoce, které by zustalo – a Otec vám dá, oc byste ho prosili v mém jménu.“ O to tedy jde, o prosbu za dobré, hojné a zůstávající ovoce. Takové prosby v první radě stojí pod Ježíšovým zaslíbením „Otec vám dá“. Dobré ovoce, to je, zač máme prosit v první radě. To je to, k čemu máme „využít“ přátelství s Ježíšem. Můžeme si být jisti, že tedy nás náš Přítel nezkłame. Amen

MODLITBA

Pane Ježíši Kriste, posmívali se ti, že jsi přítelem hříšníku a nevestek. Divili se, že jsi své přátelství nabídl takovým lidem, jako byl vyderac Zacheus, že jsi od sebe neodehnal Marii Magdalénu. Tvé přátelství pretrvalo, i když te tvoji nejbližší ve strachu opustili nebo i zapřeli. S nimi všemi stojíme v jedné radě i my. Prece však vztahujeme ruce po tvém přátelství a spoléháme, že všechny své sliby splníš i při nás. Necht se i při nás projevuje a roste ovoce tvého Ducha. Amen

PÍSEN c. 253 Muj klenote ze všech nejkrásnejší

SBOROVÁ OHLÁŠENÍ

PRÍMLUVNÁ MODLITBA

Náš Pane, někdy si myslíme, není-li to příliš opovážlivé mluvit o tobe jako o příteli. A pak slyšíme tvé slovo a poznáváme, že tyto naše úvahy nejsou ani tak projevem pokory, jako spíše malé a bážlivé víry. Podepri nás, lidi stále klesající.

Doprostřed nepokojného sveta a neklidného života prinášiš pokoj, který je nad lidské pomýšlení. Prosíme, způsob mocí svého Ducha, abychom jej umeli cele přijmout. A přidej k tomu i dobré

vztahy v rodinách, v církvi i ve společnosti. Tolik smutku a bolesti je na světě; stůj při nás, abychom všelijakou svévolí zlo ještě více nerozmnožovali. Necht se darí dílu smíření všude, kde bují závist a nenávisť, kde lidi ovládl fanatismus, kde je už po desetiletí delí zdedené nepřátelství.

Odpust nám, že jsou nejednou mezi sebou zneprátení i ti, kteří si jedni jako druhí opakují stejná tvá slova, nebo i vyslovují stejnou modlitbu, kterou jsi nás naučil. Vyžeh z nás všechno, co je tobe cizí, a napln nás pravým Duchem, když se nyní i my těmito slovy na tebe obracíme: Otče náš... Amen

POSLÁNÍ

Nové přikázání vám dávám, abyste se navzájem milovali; jaká já jsem miloval vás, i vy se milujte navzájem. Podle toho všichni poznají, že jste moji ucedníci, budete-li mít lásku jedni k druhým. (J 13,34)

Kdo mě miluje, bude zachovávat mé slovo a můj Otec ho bude milovat. Přijďme k němu a učiníme si u něho příbytek. (14,23)

POŽEHNÁNÍ

Pokoj Boží, převyšující každé pomyšlení, bude střežit vaše srdce i mysl v Kristu Ježíši. Amen

PÍSEN c. 679 Uč nás na cestě pravé

V HOSPODINU JE SPÁSA

VSTUPNÍ SLOVA

Milost vám a pokoj od Boha Otce našeho a Pána Ježíše Krista.

*Blaze tomu, z něhož je nevernost snata, jehož hřích je prikryt.
Blaze cloveku, jemuž Hospodin nepravost nepricítá, v jehož
duchu není záludnosti. Proto at se každý verný k tobe modlí
v cas, kdy te lze ještě nalézt. (Ž 32,1-2.6) Haleluja!*

PÍSEŇ c. 1 Kdo nežije dle rady bezbožných

MODLITBA

Svatý Bože, náš nebeský Otce, dekujeme ti, že jsme se mohli dožít této nedele a že jsi nás zde opet shromáždil. Není to naše zásluha, je to tvůj dar, projev tvého milosrdenství, tvé otcovské péce o nás i o svět. My lidé jsme jeden vedle druhého nakloneni k tomu, abychom si žili po svém a na tebe nedbali. Co někdy vidíme u svých dětí a kvůli čemu se s nimi zlobíme, totéž se úplně stejně, ba mnohem víc, projevuje v našem vztahu k tobě. Ty nás však neopouštíš a neponecháváš, abychom si chodili po svých cestách. Vždy znovu nás voláš k sobě, různými způsoby nás k sobě přitahuješ. Tvoje láska je to, co nás drží. Tak jsme zde i nyní. Dekujeme ti za tvé Slovo, za společenství církve, dekujeme jedni za druhé. Ale nejvíce ti dekujeme za tvoji přítomnost. Veríme, Pane Ježíši Kriste, že jsi i teď ve svém Duchu uprostřed nás. Prosíme, otevři naše srdce k dobrému mluvení i slyšení, ať za lidským svědectvím zaslechneme tvůj hlas. Dobrá zvěst evangelia necht nás provází i dál. Ved nás svým Duchem, až se bude mít účinek a moc tvého Slova projevit v našem dalším životě, až bude mít proměnit naše vztahy k lidem i k věcem kolem nás. Prosíme za lidi kolem sebe. Ve vši pokore tě prosíme, necht jsme druhým k požehnání a ne k pohoršení. Náš Pane, velice tě potřebujeme. Cím by bylo naše křesťanství a jak by muselo skončit, kdybys ty nebyl s námi? Bud nám

milostivý. A buď milostiv i těm, kteří na te nedbají. Smiluj se nad nimi, smiluj se nad námi všemi. Vyslyš nás pro svoji lásku, ty jsi přece Bůh milosrdný. Tobě buď cest i sláva navěky. Amen

CTENÍ PÍSMÁ SVATÉHO

První čtení z Písma svatého je zapsáno v Listu apoštola Pavla Římanům, v kapitole 6., od verše 3. do 11.:

Nevíte snad, že všichni, kteří jsme pokřtěni v Krista Ježíše, byli jsme pokřtěni v jeho smrt? Byli jsme tedy křtem spolu s ním pohřbeni ve smrt...

PÍSEŇ c. 604 Buď sláva Bohu, chvála Otci

KÁZÁNÍ

Základem kázání jsou z Ozeášova proroctví, z kapitoly 14., verše 2. až 10.:

Navrát se, Izraeli, k Hospodinu, svému Bohu, neboť jsi upadl pro svoji nepravost...

Čteme-li verš za veršem tuto prorockou knihu, můžeme sledovat, jak se prorok znovu a znovu vrací k hříchům izraelského lidu. Jde mu o to, aby pochopili, jak zle se Hospodinu odvděčili za péči, kterou jim už od počátku prokazoval, a jaký soud a trest tím na sebe přivolávají. Není to příjemné čtení, tím spíše, když si nad tím čtenář uvědomuje, kolik obdobných hříchů známe zblízka i dnes. Stojí však za to tuto starozákonní knihu číst. Kdyby ne pro nic jiného, tak kvůli této poslední kapitole, kde Ozeášovo kázání vyústí nejprve do výzvy, co tedy máme činit, aby pak prorok vzápětí připojil zvěst, k jak nádhernému cíli chce Hospodin posléze vše přivést. – Takový je stručně recenze obsah přečtené kapitoly: Co Bůh čeká od nás a co pak slibuje učinit on sám.

Nejprve tedy slyšíme: *Navrát se, Izraeli, k Hospodinu, svému Bohu, neboť jsi upadl pro svoji nepravost.* Navrát se, obrať se, pojď zpátky. I když ses zatoulal hodně daleko, jediné řešení je jít zpátky,

zpátky k Bohu. A prorok hned ukáže, jak takovýto návrat vypadá. Co mají Pánu Bohu říci. *Vezmete s sebou tato slova.* Jako by je tem slovum chtel naucit, přímo jim je vložit do úst, aby to po nem opakovali. *Obratťe se k Hospodinu a reknete mu.* Nic tedy neponechává náhodu, neriskuje nedorozumení (ke kterému snadno dojde, zejména když se nám do neceho nechce, a pak se vymlouváme, že jsme to asi nepochopili). Místo toho: Opakujte po mne. Tak jako když se konfirmandi učí i něco nazpamet, aby důležité biblické pravdy znali co nejpresneji a vedeli, oc ve víre jde, a na tomto základu mohli pak dále stavet. – Tak i tady: Reknete Hospodinu to a to.

Co mají Pánu Bohu říci? Ta rec kPánu Bohu, to vyznání ci modlitba – tehdy to nejspíš byla bohoslužebná liturgie – je záramována do dvou vet. Zacíná slovy: *Odpust nám všechnu nepravost, prijmi nás laskave.* A končí vetou: *U tebe prece nalézá sirotek smilování.* Žádné výmluvy, vysvetlování a obhajoba, že se snad tolik nestalo, že už je taková doba, že nevera doléhá ze všech stran, že se na přítomném duchovním i mravním úpadku podepsalo nekolik desetiletí ateismu ci současné prostředí, zamerené na konzum a hmotnou prosperitu. Místo toho pokorné priznání, že to jsou **naše** nepravosti, že o nich víme, že se k nim priznáváme a že pokorne prosíme, aby nám je Pán Buh odpustil.

Prosba za odpuštění je však soucasne provázena oním *prece*. „U tebe prece sirotek nalézá smilování.“ To dodává naší prosbe naléhavosti. Tím „prece“ clovek neuplatnuje žádné nároky, neodvolává se na nějaké své zásluhy, nedovolává se nikoho a niceho jiného než samého Boha a jeho smilování. Jsem jako sirotek. Nemám, čím bych se mohl pred tvou tváří ohánět. Nemám nic. Cím jsi mne ty sám na moji životní cestu vybavil, toho jsem se lehkomyšlně zbavil. Hodnotami, které mi – treba nedokonale – předávaly generace otcu, jsem pohrdl. Bláhove jsem si myslel, že ted už je nepotřebuji, že důležitější jsou jiné veci. A tak když se nyní vracím ktobe, jsem jako duchovní sirotek, jako marnotratný syn, který se o všechno připravil. Ale ty jsi prece otec sirotku a ochránce vdov. Ty prece bežíš naproti i tomu marnotratnému, aby jeho návrat neskoncil pred zavřenými dvermi otcovského domu.

K nejpůsobivějším místum této biblické knihy patří 11. kapitola, kde Buh jako by dával nahlédnout do svého srdce, ve kterém

se doslova odehrává zápas mezi nezbytnou spravedlností a slitováním. Tento vnitřní Boží zápas je rozhodnut, když to slitování posléze přijde s argumentem, který není z oblasti práva ani nezní moc logicky, ale který nakonec všechno převáží: „Což bych se te, Efrajime, mohl vzdát? Což bych te mohl vydat, naložit s tebou jako se Sodomou a Gomorou?“ Copak já Buh bych mohl něco takového udělat? „Vždyt jsem prece Buh a ne clovek!“ To je prece argument! Argument. vpravde Boží. O nej se opírá i ono troufalé, na Boží milost apelující lidské „prece“. „Ty jsi prece Buh a ne clovek. U tebe prece sirotek nalézá smilování.“

V této pokorné i smelé prosbě o smilování ovšem neschází vyznání konkrétních hříchů. Jsou zde jmenovány tři hlavní věci, které jím prorok Ozeáš opakovaně vytýkal. Ty mají nyní pokorně vyznat. Pripomenme si je už proto, že se v různých obmenách objevují v každé době a známe je dobře i dnes.

Předně nesprávný vztah k Bohu. Zbožnost, jakou Buh očekává, je založena na vernosti a poslušnosti. Na službě Bohu celým a nerozdeleným srdcem. Oni ji však místo toho nahrazovali plněním náboženských povinností; formální bohoslužbou; množstvím obětí, které je sice něco stály, ale u kterých nebylo jejich srdce. Hlavně aby si to odbyli, a co dál, to už že je jenom jejich vec. Známe to, dá se tomu říkat náhradní náboženská činnost. Pán Buh očekává, že mu budu sloužit a že vezmu jeho slovo vážně, jeho evangelium i jeho přikázání. Jemu patří celý můj život. Já to s ním však vyřídím nějakou náhradní činností. Treba obradem, náboženským úkonem, třeba penežitým darem nebo jinou církevní aktivitou. Není to sice to pravé, co od nás Pán Buh čeká, ale s náboženstvím to taky souvisí, tak co!

Za druhé je tu připomenuto spoléhání na lidi a ne na Hospodina. Tehdy to znamenalo, že v době ohrožení hledali pomoc u velmocí, jednou v Asýrii, podruhé v Egypte. Spoléhat se na Hospodina? Jistější se zdají být spojenecké smlouvy. Hlavně aby měl ten spojenec dostatečnou vojenskou sílu. Aby měl dost vojenských vozů a koní. Clovek nemusí být až tak starý, aby dokázal vyvzpomínat, kolik takových spojení bylo uzavřeno i vnaší zemi a kolik jich vyšlo naprázdno. A jak bláhové se ukázalo vidět v tom záruku pokoje a šťastné budoucnosti. Jiste, je velká vec mít přátele. A díky za každé

jednání, které vede k porozumení, sdílení, dobrým vztahům i pomoci. I ve věcech světských. Ale záchrana v tom není. A poslední jistota už vůbec ne. Takovéto „spoléhání na člověka“ může mít zlé následky.

Třetí oblastí hříchu bylo, že „výrobku svých rukou říkali „Bože náš“. Ozeáš má na mysli modly, které si Izraelci (po příkladu kananejských sousedů) zhotovili, aby v nich jako vncem viditelném měli záruku Boží pomoci. Klaneli se jim, a přitom to byl jen kus opracovaného dřeva nebo kovu, dílo jejich rukou. I dnes je rada věcí, které nejsou než výrobek či výmysl člověka, a přitom tomu lidé dávají ve svém životě takové místo, jako by to byl pánbuh. Jsou to věci, které si člověk udělal, aby mu sloužily, které třeba – na rozdíl od tech starovekých model – samy o sobě mohou být dobré a užitečné, ale pak se to nějak zvrtné a místo aby ony sloužily nám, my začneme sloužit jim; člověk se jim klaní, mnoho pro ne obetuje, někdy v nich dokonce začne spatřovat smysl života. Příkladu je dost.

Priznání k tomuto trojímu hříchu vkládá prorok do úst izraelským kajícím. Co je však důležité: spolu s tímto vyznáním mají zároveň vyjádřit vůli, že už to tak delat nechtejí, že se takovýchto způsobu odříkají. Jedním dechem s prosbou za odpuštění mají prohlásit: Nic z toho už delat nebudeme. *Obeti býčku nahradíme svými rty*, upřímným vyznáním hříchu. *Na ore nevsedneme*, na vojenské kone a vozy už spoléhat nebudeme. *Výrobku svých rukou už nebudeme říkat: „Náš Bože!“* To je to, čím se měří opravdovost touhy po Božím odpuštění a podle čeho se pozná ryzost pokání. Už ne! Tehdy i dnes.

A když se to všechno stane, co bude dál? Hospodinova odpověď zní: *Já jejich odvrácení uzdravím, rád si je zamiluji, neboť můj hněv se od nich odvrátil.* Co to bude znamenat dál, to je výhled nad všchny výhledy, jedna věc krásnější než druhá.

Nejprve, co řekne Buh sám o sobě, jak se on sám zachová. A ne až někdy, ale už tady, v rámci našeho pozemského bytí: *Budu Izraeli rosou.* Zaopatřím je potřebnou vláhou, aby zase znovu neklesli do suchopáru modlářství nebo prázdných obradu; aby v tom, co budou delat, byl skutečný a dobrý život; aby všechno jejich pocínání bylo nesené dobrým Duchem. Rosa shury, to je prece obraz, výraz či znamení Ducha svatého. – *Budu jim jako zelený cypřiš, ode mne budeš*

mít ovoce, které poneseš. Což skutečně není nic menšího než příslib ovoce Ducha svatého.

Chce-li prorok ukázat, jak se to projeví v životě Božího lidu, pak – na půdě Starého Zákona – nemluví přirozeně o Duchu svatém; zůstává u obrazu velmi zemitých, ale tím působivějších: *Rozkvetete jako lilie a jako nejlepší réva, zapustíte kořeny jako libanónský cedr. Jeho ratolesti se rozloží, ve své nádhere bude podobný olivě a jeho vune bude jako vune Libanónu.* Lilie, libanónský cedr, oliva, nejlepší vinná réva – to bylo to nejkrásnější, co si ve vyprahlém prostředí Palestiny dokázali představit. Těmito obrazy chce prorok vyjádřit, do jaké plnosti se rozvine život toho, kdo se vrátí k Hospodinu a jemuž on odpustí. Jeho lidství rozkvetne do krásy (jako lilie, které i sám Ježíš prisoudil nedosažitelnou nádheru), prýc bude všechno, čím bylo deformováno. Jsou věci, které naše lidství deformují, mrzací – to bude prýc. Clovek zapustí kořeny, bude stát pevně na svém místě, „jako strom štípený při tekutých vodách“, nevyvrátí jej žádná vichřice a také nebude jako korouhvička. „Jeho ratolesti, jeho větve se rozloží“, nebude jako nějaká souška a vyzáblina, ale rozroste se jako krásný, košatý strom, a to nejen aby sám měl krásný vzhled, ale aby v jeho stínu našli pomoc a útočiště i jiní. – Vnímáme tu obe stránky obnoveného života: Clovek se bude mít sám ceho držet, bude žít ze Zákona Hospodinova. A zároveň bude požehnáním i pro jiné. Takový je výhled pro cloveka, kterého přestalo bavit modlářství a vrací se k Bohu.

Stojí za zmínku, že **t** všechno jsou obrazy z přírody, kterou tehdy Kananejci (a mnozí Izraelci po nich) považovali za doménu baalovského kultu. A teď slyší: oc marně žádali Baala, to všechno a mnohem víc jim dá Hospodin, až se k nemu vrátí. A my rozumíme: Co si clovek sliboval od sebe sama a od výrobku svých rukou (a ceho se jaksi pořád nemůže dockat), to Bůh dává tomu, kdo se k nemu vrátí.

Oddíl má pozoruhodný závěr. Bůh se opět ujme slova a z jeho úst zazní: *Co je mi do nějakých modlářských stvůr, Efrajime? Rekl jsem prece, že na svůj lid shlédnu.* Vypadá to, jako by poté, co Pán Bůh rozvinul tu nádhernou budoucnost pro kajícího a k Bohu opět obráceného Izraele, vystoupil někdo (treba jako byl nespokojený Jonáš) a začal tvrdit, že to prece nejde, takhle hříšníkům odpouštět, a

že ty jejich hříchy a ty jejich modly se nedají jen tak prikrýt a kdesi cosi... Podobně by to řekl i někdo z těch velmi spravedlivých zdoby Ježíšovy, kteří těžce nesli, že se Ježíš stýká s hříšníky a že odpouští i nevestkám, jako by nevedel, co to jsou zač. Nuže, tváří v tvář této námitce Hospodin ještě jednou (a už jakoby netrpelive a zvýšeným hlasem) rekně: „Co je mi do nějakých modlářských stvur?“ Co je mi po jejich starých hříších? „Rekl jsem prece, že na svůj lid shlédnu.“ A já na něho shlédnu a já mu odpustím. Nádherná odpověď! Rekl jsem, že to udelám, a já to udelám. I kdyby se to někomu nezdálo. Proč? Protože jsem Bůh a ne člověk!

Takové jsou Hospodinovy cesty. Jsou srozumitelné, přímé, jednoznačné. Cesty, ve kterých je šance pro člověka i pro národ. Prorok už jen dodá: *Spravedliví budou po nich chodit, nevěrní však na nich upadnou. Jenže kdo je moudrý, aby temto vecem porozumel? Kdo je rozumný, aby je pochopil?* Byli tak moudří Izraelci té doby? A jsme tak moudří my? To je otázka, se kterou nás prorok propouští. Amen

MODLITBA

Děkujeme ti, náš Pane, že z Písma smíme slyšet a přijímat poselství spásy. A když jsme nakloneni k tomu, abychom zlo brali na lehkou váhu, nebo abychom všechno viděli černě a nad věcmi si zoufali, ty obrácíš náš pohled k sobě, ke své vernosti a lásce a k tomu, co pro nás vykonal Pán Ježíš Kristus. V něm jediném je záchrana a u něho je skutečná pomoc, pro tento čas i pro chvíli poslední. V něm skládáme svoji naději a prosíme, ať se nikým a ničím od něho nenecháme odvést.
Amen

PÍSEŇ c. 90 Soudce všeho světa, Bože

SBOROVÁ OHLÁŠENÍ

PRÍMLUVNÁ MODLITBA

Náš Pane, je mnoho věcí, se kterými si nevíme rady, a tak je ti v přímluvné modlitbě sverujeme. Prosíme za lidi, se kterými jsme se

setkali v minulých dnech, kteří se trápí a my jim nedokážeme pomoci. Pane, smiluj se nad nimi. Prosíme za všechny nemocné, trpící a nešťastné lidi. Za ty, kteří se dockali zklamání, když se jim nedarí nalézt, oc usilují. – Prosíme za všechny, kteří v naší zemi i všude jinde konají dobrou práci, žehnej jim, posiluj je a dej jim vytrvat, i když se setkávají s překážkami. Prosíme za všechny, komu je sverena péce o právo a spravedlnost, kdo se starají o lidi postižené a o ty, kdo se octli na okraji společnosti. – Myslíme na oblasti světa, kde vládne fanatismus, nepřátelství a teror, kde jedni druhé nenávidí až k sebeznícení. Nemáme důvod nad takové se povyšovat, a proto tím více prosíme: Pane, smiluj se.

Dekujeme ti za to, že do takového našeho světa vstoupilo tvé království, že zde je a roste. Bud nám milostiv, ať na něm i my máme podíl. Za to vše nyní společně prosíme, tak jak jsi nás to naučil: Otče náš... Amen

POSLÁNÍ

Necht tedy hřích neovládá vaše smrtelné tělo, tak abyste poslouchali, ceho se mu zachce; ani nepropůjčujte hříchu své tělo za nástroj nepravosti, ale jako ti, kteří byli vyvedeni ze smrti do života, propůjčujte sami sebe a své tělo Bohu za nástroj spravedlnosti. A hřích nad vámi už nebude panovat. (R 6,12nn)

POŽEHNÁNÍ

Bůh pokoje buď se všemi vámi.

Amen

PÍSEŇ c. 388 Aj, jak jsou blahoslavení

SEZNAM CTENÍ PÍSMÁ SVATÉHO

		strana
Třetí kniha Mojžíšova	25,35-46	76
Žalm	98,1-9	7
Žalm	139,1-16	61
Proroctví Izajáše	40,1-8	1
Proroctví Izajáše	40,25-31	41
Proroctví Izajáše	41,8-14	68
Proroctví Izajáše	50,4-11	20
Proroctví Izajáše	54,1-10	34
Proroctví Daniele	6,17-28	83
Proroctví Malachiáše	3,1-8	68
Evangelium podle Matouše	4,1-11	20
Evangelium podle Matouše	11,25-30	7
Evangelium podle Marka	15,22-39	28
Evangelium podle Jana	15,1-11	89
Epištola Římanum	6,3-11	97
První epištola Petrova	1,1-12	48

SEZNAM TEXTU KÁZÁNÍ

		strana
Žalm	98,1-3	7
Proroctví Ozeáš	14,2	97
Evangelium podle Marka	15,39	28
Evangelium podle Marka	16,1-8	34
Evangelium podle Marka	16,9-20	48
Evangelium podle Lukáše	3,1-14	1
Evangelium podle Lukáše	9,51-56	20
Evangelium podle Lukáše	17,7-10	68
Evangelium podle Lukáše	24,13-15	41
Evangelium podle Jana	1,35-42	61
Evangelium podle Jana	2,13-25	55
Evangelium podle Jana	4,46-53	83
Evangelium podle Jana	12,32	20
Evangelium podle Jana	15,12-17	89
Epištola Filemonovi	1,1-25	76
Epištola Židům	4,14-16	14

OBSAH

		strana
1. Sestupuje z nebes (adventní)	Emanuel Vejnar	1
2. Z ceho se radovat	Lubomír Kabíček	7
3. S Pánem na cestě (postní)	Aleš Mostecký	14
4. Ježíšova cesta do Jeruzaléma (postní)	Pavel Kašpar	20
5. Rímský setník (Velký pátek)	Jirí Otter	28
6. Hod Boží velikonoční	Jan Široký	34
7. Po Velikonocích	Pavel Kašpar	41
8. Nanebevstoupení Páne	Jan Široký	48
9. Velký úklid chrámu	Miroslav Heryán	55
10. Mistre, kde bydlíš?	Pavel Prejda	61
11. Služebníci neužiteční	Pavel Prejda	68
12. Filemonovi a církvi v jeho dome	Pavel Prejda	76
13. Znamení a zázraky	Emanuel Vejnar	83
14. Jsme Ježíšovi přátelé	Jan Trusina	89
15. V Hospodinu je spása	Jan Trusina	97

SBÍRKA KÁZÁNÍ PRO CTENÉ SLUŽBY BOŽÍ (ISSN 0231-7419)

Vydává Českobratrská církev evangelické v Praze pro vnitřní potřebu CCE. Redakce Mgr. Jan Trusina, Mgr. Emanuel Vejnar, PhDr. Gabriela Malinová. Tiskne M.I.B. production service s.r.o., 166 11 Praha 6, Papírenská 1. Objednávky přijímá a rozšiřuje synodní rada CCE, Jungmannova 9, p. prihr. 466, 111 21 Praha 1, telefon redakce 224 999 236, e-mail: malinova@srcce.cz, <http://www.srcce.cz/sbirkakazani>

